ISBN: 973 – 597 – 110-O
Malko Productions – Paris.
Le sabre de Bin Laden
©*Gerard de Villiers*.
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA2002
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL
Gerard de Villiers
Sabia lui Bin Laden în româneşte de Anca Pisică
2002

Capitolul I

John Turner se apropie de oglinda de deasupra chiuvetei şi îşi cercetă cu mare atenţie fata. Avea oroare să nu fie bărbierit cu grijă. Oglinda îi arătă imaginea unui bărbat cu trăsături regulate, dar severe, cu sprâncene negre şi stufoase, subliniind nuanţa verde-cenuşie a ochilor care păreau lipsiţi de expresie. Nasul foarte important domina gura mare şi bine conturată, dar pe care zâmbetul apărea extrem de rar. John Turner era un bărbat frumos, însă atitudinea lui distantăşi *rece*, datorată în mare parte timidităţii, îi scotea în relief uşoara stângăcie. Nu se prea simţea în largul lui în trupul înalt şi nimeni nu putea să ghicească niciodată ce gândeşte.

Mulţumit de felul în care îi arăta pielea, îşi făcu o cărare în partea stângă. Întotdeauna acorda o atenţie deosebită pieptănatului, o reminiscenţă ascunsă undeva în subconştient încă din copilărie. Fiind frizer în Peoria, un orăşel din Middle West, tatăl lui îl învăţase să-şi aranjeze părul înainte de a-l învăţa să citească. Cu pieptul gol şi cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, termină în sfârşit cu examinatul. Nu era narcisist, ci voia doar să arate bine şi să aibă un aspect îngrijit. John Turner nu se exterioriza niciodată şi avea foarte puţini prieteni. Era un tip băţos. Această rezervă firească îl făcea să treacă mai uşor neobservat, lucru ce nu constituia un dezavantaj în meseria lui pe care o exercita de peste treizeci de ani.

— John!

Vocea de femeie îl făcu să tresară şi se şterse imediat pe faţă. Nu-i plăcea deloc să fie surprins într-o ţinută neglijentă.

— Sunt în baie, strigă cu vocea lui gravă, apăsată, dar neutră.

Era o baie al cărei lux de un kitsch nemaipomenit nu înceta să-l surprindă. Era plină de oglinzi şi totul era auriu. Oglinda în care se privea era încadrată într-o baghetă aurie, vasul de toaletă era îmbrăcat într-un aliaj imitaţie de bronz care ascundea porţelanul, iar bateriile străluceau precum comoara lui Ali Baba. Pamelei Chamberlain, locatara apartamentului, îi plăcea la nebunie luxul orbitor.

Se auzi zgomot de paşi, iar ea apăru în pragul uşii. Era o blondă zveltă, cu un nas şmecheros, puţin acvilin, cu ochi cenuşii şi veseli, cu nişte picioare interminabile. În dimineaţa asta, îmbrăcată într-un taior negru din alpaca a cărui fustă se oprea exact deasupra genunchilor, cu ciorapi de aceeaşi culoare, cocoţată pe nişte tocuri de doisprezece centimetri, cu o dungă mov ce îi sublinia ochii, părea mai degrabă una dintre acele creaturi epatante pe care le vezi luând prânzul în fiecare zi la *Cipriani*, restaurantul cel mai şic de pe Fifth Avenue. Era greu să-ţi închipui că este un avocat competent şi feroce, cel mai tânăr asociat al cabinetului de avocatură Cohen, Cohen & Marvin şi nu se apleca asupra necazurilor clienţilor săi decât dacă pornea de la cinci sute de dolari ora.

La cei treizeci şi opt de ani ai ei, câştiga destui bani ca să-şi permită acest apartament ce măsura o sută douăzeci de metri pătraţi, situat la etajul al patruzeci şi doilea din Trump Tower suportând şase mii cinci sute de dolari pe lună, plus celelalte cheltuieli. Din snobism, mai cheltuise încă vreo câteva zeci de mii de dolari la decoratorul parizian Claude Dalie, pentru ca acest cuibuşor al ei să se ridice la standardele luxului din Trump Tower. Era un vis din copilăria ei pe care şi-o petrecuse la Calico Rock, o văgăună uitată din Arkansas, într-o căsuţă din lemn foarte friguroasă, cu mobilă puţinăşi confort mai degrabă spartan. De atunci visa să locuiască într-un zgârie-nori, să trăiască în lux şi să aibă succes. Fiind ambiţioasăşi independentă, avusese diverse slujbuliţe umile şi nu ceruse niciodată bani vreunui bărbat, cu toate că frumuseţea ei spectaculoasăâi făcea să cadă ca muştele. Însă Pamela Chamberlain îşi aşezase viaţa sentimentală între paranteze, mulţumindu-se cu o viaţă sexuală fără oprelişti, cu parteneri aleşi de ea, faţă de care nu avea nicio obligaţie. îl învălui pe John Turner într-o privire plină de reproş.

— Aseară n-ai prea fost în formă, observă ea. Pe deasupra, te-ai mai şi foit toată noaptea, de parcă visai urât. Ai probleme?

— Nu, spuse John Turner cu vocea lui neutră. Cred că am băut

prea mult.

Luaseră cina într-un restaurant chinezesc din Chinatown, situat pe Mott Street, iar John Turner nu lăsase din mână paharul de scotch, dând pe gât mai multe porţii duble de Defender, iar la întoarcere, drumul pe jos până la locuinţa Pamelei Chamberlain fusese prea scurt ca să-şi revină. Contrar obiceiurilor sale, se mulţumise cu o mângâiere blajină ca doi bătrânei şi adormise în izmene şi în maiou. Pamela fusese nevoită să-şi stăpânească dorinţa, dezamăgităşi furioasă că îşi vede partida de sex risipindu-se ca un fum. Reuşea să-şi menţină echilibrul hormonal datorită câtorva amanţi aleşi de ea cu care se culca cu pasiune, dar cu moderaţie. John turner era preferatul ei. Nu era acaparator, nici gelos, plin de intenţii bune şi o satisfăcea destul de bine, chiar dacă nu punea pasiune. Pamela îi suplinea aceste lipsuri gândindu-se la un film în timp ce el se agita peste ea…

— Trebuie să plec, oftă ea. Când te duci la Washington?

Era de abia şapte, dar Pamela ajungea întotdeauna mai devreme la birou, ca să-şi studieze dosarele în linişte.

— Am un tren acum, trebuie să fiu la birou la ora două.

— O.K., *darling*, zise ea pe un ton puţin distant.

John Turner lăsă pieptenele din mână, se apropie de ea şi o strânsem braţe.

— Îmi pare rău pentru aseară, voi încerca să mă întorc în weekend.

Pamela nu răspunse, stând strâns lipită de el, având un singur scop: să facă sex. Simţea nevoia să-şi alunge frustrarea din ajun înainte de a înfrunta o zi obositoare. Cu faţa înfundată în gâtul amantului ei, simţi mâna care îi atingea coapsa stângăşi oprindu-se. John dăduse peste jarteaua neagră ascunsă sub fustă. Aproape imediat, Pamela simţi ceva tare umflându-se sub prosop şi triumfă în sinea ei. Ca majoritatea americanilor conservatori, John Turner avea capul plin de stereotipii. Ca un reflex pavlovian, punea semnul egal între ciorap şi o femeie uşoară.

În timp ce se îmbrăca, Pamela îşi puse în mod intenţionat taiorul cu o fustă mai lunguţă care îi ascundea parţial atractivitatea. Pragmatică din fire, îşi făcuse socoteala că nu pierdea nimic îmbrăcându-se astfel. Avea un dejun de afaceri cu un avocat seducător din Chicago, care putea să se termine foarte bine în apartamentul lui de la *Sherry Neiherland*.

John Turner îşi plimbă degetele pe jartea. Prima experienţă sexuală cu o prietenă a mamei lui care purta nişte ciorapi de un negru strălucitor îl marcase profund. O cuprinse din nou de mijloc pe Pameia care înţelese că strategia ei funcţionase. Ea se balansa încetişor lipită de amant şi spuse pe un ton duios:

— Eşti mult mai în formă decât aseară.

John Turner nu ştia să-şi exprime prea bine dorinţele sau sentimentele, dar era dotat cu un soi de al şasele simţ animalic. Mâna care urmărea linia jartelei coborî, atinse marginea fustei, apoi urcă iarăşi până la sexul bombat, adăpostit de chilotul din satin negru. Începu să o mângâie pe Pamela cu delicateţe, fără să încerce măcar să i-l scoată. Ştia căăi place la nebunie acest lucru. Tânăra avocatăânchise ochii şi se lăsă moale în braţele lui. Ea întinse mâna bâjbâind pe sub prosopul înfăşurat în jurul taliei şi îi cuprinse în palmă membrul deja întărit. Timp de câteva clipe se mângâiară fără un cuvânt, simţindu-se amândoi foarte bine, apoi Pamela se dădu un pas înapoi.

— Vino, spuse ea, nu am prea mult timp.

Prosopul se desprinse din cauza presiunii exercitate de virilitatea lui John Turner. Acesta o luă pe Pamela de mână şi o trase înspre pat. Ea scăpă de el surâzând şi străbătu camera, ajungând într-un colţ din living-room unde se găsea un mic birou. Cu un gest ferm, ea aruncă dosarele de lângă calculator şi se sprijini cu spatele de birou, cu bazinul în faţă, într-o atitudine fără echivoc. John Turner se lipi de ea şi începu din nou s-o mângâie, strecurându-şi de data asta degetele sub satin. Pamela puse piciorul drept pe scaunul biroului ca să o poată mângâia mai uşor. Sexul amantului său, aflat exact lângă pântece, i se părea imens. Se uită la el şi spuse pe un ton sec:

— O să mi-o tragi cu chiloţii pe mine, ca pe o secretară care se lasă, posedată la repezeală de şeful ei.

Îşi ridică fusta cu ambele mâini, dezvăluindu-şi coapsele până la încheieturăşi îşi îndepărtă elasticul chilotului cu o încetineală voită. Pamela îi privi dispărând înăuntrul ei, apoi se lăsă pe birou. El o apucă zdravăn de pulpe, îi ridică picioarele şi începu s-o pistoneze cu mişcări lente ale bazinului, retrăgându-se de fiecare dată aproape de tot. Pamela gemea întruna. Deodată, fesele ei începură să se mişte într-un dans îndrăcit, de parcă ar fi stat pe o plităâncinsăşi zise cu voce răguşită:

— O să ajung la orgasm!

Ceea ce se şi întâmplă peste câteva clipe, aproape în acelaşi timp cu John Turner care îşi vărsa sămânţa în pântecele ei, într-o ultimă mişcare. Apoi dădu drumul picioarelor Pamelei care atinseră podeaua. Tânăra se ridică, cu membrul încă în ea şi se strâmbă veselă:

— Mi-ai tras-o bine, dar acum trebuie să plec!

John se retrase, iar Pamela ţâşni în baie, cu fusta ridicată pe şolduri. Nici măcar nu îşi scosese sacoul. John Turner luă prosopul de jos şi se înfăşură cu el. Era foarte ruşinos. Pamela apăru după câteva minute, îl sărută rapid, îşi luă mapa şi se îndreptă spre uşă. Se făcuse de abia şapte şi douăzeci şi trei de minute.

— Să o închizi când pleci! îi spuse ea. Sună-mă.

În timp ce aştepta liftul pe palier, se întreba ce putuse să-l macine pe John asearăântr-atât încât nu reuşise să facă sex… Vorbea foarte rar despre afacerile lui şi ştia doar că, după ce plecase din Central Intelligence Agency, înfiinţase la Washington o mică structură de consultanţă în domeniul „serviciilor secrete", axată pe ţările din Asia Centralăşi pe subcontinentul indian. De fapt. aşa l-a şi cunoscut, datorită unui client din cabinetul ei care voia să investească într-o fabrică de marochinărie din Pakistan. Ascensorul veni în sfârşit, iar liftierul o salută zgomotos:

— *Good morning*, *Mrs*. *Chamberlain*. *How are you today*?

— *Pretty well*, *Jimmy*, *pretty* M/e//, răspunse maşinal Pamela, întrebându-se dacă ar fi bine să se culce cu doi bărbaţi în aceeaşi zi sau să rămână cu senzaţia minunată din această dimineaţă.

La New York era o vară indiană, iar temperatura era mai mult decât blândă. John Turner ajunse pe Fifth Avenue sub un soare vesel, cu valiza în mână. Deşi se îmbrăcase în mare grabă, tot întârziase. Era îngrijorat. Când ajunse la intrarea liniei F de metrou situată la intersecţia Străzii 53 cu Fifth Avenue, ceasul arăta opt fără douăzeci şi şapte de minute. O garnitură expres ce mergea în centru venea exact în acel moment şi se urcă. Se oprea la capătul din Path, trenul făcând legătura între Manhattan şi New Jersey, trecând pe sub Hudson. Legănat de tren, John Turner încerca să nu se gândească la nimic, exact ca atunci când se ducea la dentist. După douăzeci şi şapte de minute, urca grăbit imensa scară din Path, care ducea la cel de-al treilea nivel din World Trade Center. Trecu în goană pe lângă Path Corner şi cumpără la repezeală New *York Times*. Agenţia din Chase Manhattan nu se deschisese încă, însălommuters' *Cafe* era plină de călători care

făceau o pauză între două trenuri.

Coborî apoi cealaltă scară rulantăşi ajunse pe peronul din Path de unde lua metroul spre Jersey City. Nu aşteptă niciun minut. La această oră matinală, trenurile soseau la trei minute. În staţie opri o garnitură compusă din vagoane verzi, din care coborî o mulţime ce venea de la periferie, iar metroul porni aproape imediat. John Turner se urcă în primul vagon şi se aşeză cu valiza între picioare. În curând, neoanele palide luminând tunelul ce se afunda sub Hudson începură să defileze cu toată viteza. Traversarea până la prima staţie din New Jersey dură numai două minute şi jumătate. În acest sens, vagonul era pe trei sferturi gol. Garnitura încetini căci ajungeau în Exchange Place, prima staţie de lângă New Jersey. John Turner urcă repede scările şi alergă pe străzile încă pustii din Jersey City. După zece minute, ajungea pe o mică esplanadă situată chiar lângă Hudson, J. Owen Grundy Park, trecând pe lângă un tramvai nou-nouţ albastru cu alb care se pregătea să plece din staţie.

La intrarea în parc, se înălţa o statuie superbă din bronz ce reprezenta un soldat polonez cu baioneta înfiptă în spate şi cu capul dat înapoi. Pe soclu era gravată o inscripţie: KATYN 1940. În Jersey City se găsea o comunitate poloneză foarte puternică, iar acest monument a fost ridicat în amintirea masacrării ofiţerilor polonezi de către Armata Roşie, imediat după invadarea Poloniei. Imediat după statuie începea parcul propriu-zis, cu bănci aşezate pe un podium confecţionat din lemn ca în Deauville, care înainta până la celălalt capăt al Hudson-ului. John Turner se duse până! a balustradă, apoi se întoarse şi se aşeză pe una dintre băncile din primul rând şi despături ziarul pe care îl cumpărase în Path Corner. Nu-i dădu nicio atenţie priveliştii minunate.

În partea cealaltă a Hudson-ului, se vedeau în zare clădirile din Manhattan, dominate de turnurile gemene din World Trade Center, care se profilau pe cerul senin. Păreau foarte apropiate, deşi între ele era o distanţă de aproape o milă, în spatele clădirilor situate între Hudson şi West Street.

Un bărbat cu şapcă, ce semăna cu un modest pensionar, cu trăsături dure şi cu un caniche alb în lesă, veni şi se aşeză lângă John Turner. Acesta lăsă ziarul mai jos. Literele îi dansau înaintea ochilor. Nu reuşea să se concentreze, dar nici ce citea nu-l prea interesa. Avea senzaţia ciudată că era un străin în propria ţară! El, care nu ieşise

niciodată din State decât în interes de serviciu şi venea tocmai din Middle West, dar sfârşise prin a se îndrăgosti de această ţară care era şi a lui, deşi nu îl prinsese în toanele cele mai bune. Era orgolios, sigur pe ei, nedrept şi cu un imens dispreţ faţă de oameni. O nedreptate şi un dispreţ de care suferise şi el. numai pentru simplul motiv că rămăsese un om extrem de onest.

Uneori era cuprins de o tristeţe amară. În fiecare dimineaţă se străduia să plece la lucru în micul său birou situat pe Strada 19 din Washington, unde îşi exercita activitatea de consultant, o dată ca să aibă o pensie frumuşică, dar şi pentru a-şi ocupa timpul. Banii nu fuseseră niciodată o prioritate. Când intrase în Central Intelligence Agency, o făcuse doar ca să-şi servească patria. La Peoria fusese îndoctrinat cu spiritul civic încă din fragedă copilărie, iar tatăl lui, fost luptător în cel de-al doilea război mondial, erou al Pacificului, nu rata nicio întâlnire a veteranilor. John Turner semănase mult timp cu el, apoi, încet-încet, patriotismul lui începuse să se înmoaie şi să se transforme în resentiment. Voia ca ţara lui să nu semene cu ceea ce îşi dorea, ci cu ceea ce ar fi vrut să respecte, îi detesta pe birocraţii care erau stăpâni peste tot şi acţionau cu un aplomb şi cu o infatuare care îl făceau să scrâşnească din dinţi. Îi înfruntase şi pierduse în faţa lor. El avusese dreptate, însă ei au fost mai puternici. Apoi, a început treptat să-şi schimbe idolii şi să-i admire tocmai pe aceia incompatibili cu el şi foarte diferiţi, duşmanii ţării lui şi ai civilizaţiei din care făcea parte. Exact aceştia deveniseră modelele lui. Chiar dacă ai venea greu să recunoască faţă de el însuşi, dar mai cu seamă faţă de ceilalţi. Bine că avea foarte puţini prieteni. În afară de Pamela Chamberlain, cu care avea o relaţie sexuală foarte mulţumitoare, se întâlnea cu puţină lume, câţiva dintre foştii camarazi, ocupaţi să scrie cărţi cu faptele de vitejie, adevărate sau umflate.

Una dintre cele mai mari decepţii venise din partea INS1 care nu voise să acorde viza de categorie B 1 unui tânăr afghan care dorea să studieze ingineria în Statele Unite. Era un băiat provenit dintr-o familie săracă, pe care John Turner se oferise să-l sponsorizeze, în vreme ce CIA, din motive politice, adusese în State nişte indivizi într-adevăr periculoşi, dar protejaţi de Casa Albă fiindcă aveau recomandarea „prietenilor saudiţi", pe care nu trebuia cu niciun chip să-i supere. Atâta complezenţă oarbă faţă de aceşti prinţi corupţi, şi falşi aliaţi pe deasupra. îl înfuria la culme pe John Turner.

Privi în jur. Bărbatul cu câinele era tot acolo. O pereche de îndrăgostiţi se duceau spre tramvai îmbrăţişându-se cu tandreţe. John Turner se simţi brusc foarte singur. Se uită la ceas, un Breitling vechi ce îl însoţise în lumea întreagă. Îi fusese recomandat de un pilot din Air Force. Era aproape opt fără un sfert.

John Turner privi fix secundarul care se mişca sacadat. Su

1 Immigration and Naturalization Service (*n.a.*)

perstitios din fire, nu voia să-şi ia privirea de la ceas. Limba nu avu timp să facă două rotaţii complete. Cu capul aplecat cu obstinaţie John Turner semăna cu un struţ cu capul în nisip, dar cu inima bătându-i puternic. Fără să vrea, strânsese pumnul în fundul buzunarului, iar picioarele ţineau strâns valiza de pracă aceasta ar fi vrut să o ia la sănătoasa.

Pe de o parte, se ruga în sinea lui ca limbile să-şi continue ne stingherite rotaţia fără ca ceva să se întâmple, iar pe de alta, sperând să nu fi venit degeaba în acest loc însorit, pustiu şi lipsit de interes pentru alţii, însă nu şi pentru el, în ziua potrivităşi la momentul oportun. Huruitul uşor al unui avion îl smulse din meditaţie. De data asta, *nu putu* săridice capul. Pulsul atinsese în câteva secunde un ritm îndrăcit. Pe cerul de un albastru fără nori, chiar deasupra Manhattan-ului, o mică pată argintie ce venea dinspre nord înainta către sud: era un avion destul de îndepărtat ca să poată fi identificat. Zbura la o altitudine destul de joasă.

John Turner îl urmări cu privirea, simţind un nod în gât. Fiindcă aparatul se apropia, constată că zbura într-adevăr foarte jos, adică mai jos decât vârful unui zgârie-nori. Era un avion comercial cu două motoare cu reacţie. Fascinat, John Turner nu-l scăpa o clipă din ochi. Aparatul părea să se îndrepte către turnurile gemene, iar spaţiul dintre el şi cele două clădiri imense cu o sută zece etaje se micşora vertiginos. Fostul agent din CIA avea impresia că urmăreşte un joc video pe monitor. Îşi ţinu respiraţia. Distanţa dintre turnul nordic din World Trade Center şi avoin se micşora vertiginos iar aparatul se îndrepta spre el cu o viteză ameţitoare. Deodată se contopiră. La o viteză de aproximativ opt sute de kilometri la oră. aparatul se înfipse în turn cam în dreptul etajului al nouăzeci şi cincilea, aproape fără zgomot.

După câteva secunde, un nor de fum negru în care jucau câteva flăcări roşiatice se înălţă spre cer, purtat de vânt înspre sud-est. Cele o sută de mii de litri de kerosen din rezervoarele Boeingului 767 se

aprinseră, ridicând temperatura impactului la aproximativ trei mii de grade Celsius. John Turner se uită la ceas. Era fix opt fără un sfert. Prin urmare, era vorba despre zborul cu numărul 11 al companiei American Airlines, plecat la ora opt de pe Logan Airport din Boston, cu destinaţia Los Angeles.

Norul de fum negru devenea din ce în ce mai gros. Înăbuşite din cauza distanţei, sirenele de pompieri începură să urle din ce în ce mai numeroase, singurul semn, împreună cu fumul negru, că ceva se întâmpla.

Bătrânul cu câinele se ridicase în picioare năucit şi se apropie de balustradă cu privirea fixată în partea cealaltă a Hudson-ului. John Turner veni lângă el. Avea o senzaţie ciudată, amestecată cu mândrie, cu ruşine, cu tristeţe şi cu uimire. Chiar dacă ştiuse ce avea să se întâmple, tot nu-i venea să creadă. Bărbatul cu şapcă se întoarse spre el răvăşit.

— *Terrible accident*! *Theses pilots are crazy*. *A lot of people are going to die*! 1

John Turner avu chef să-i spună că nu era un accident, dar nu putea să facă aşa ceva. Mormăi ceva, iar interlocutorul său îşi reîncepu contemplarea morbidă. Fostul agent din CIA contempla şi el turnul care ardea, întrebându-se cum îşi trăise pilotul de pe aparatul 767, al cărui nume îl cunoştea – Mohammed Atta –, ultimele secunde din viaţă, fiindcă el alesese clipa când avea să moară. Cât a durat traiectoria finală. Boeingul 767 nu deviase cu niciun metru…

Curioşii începeau să alerge şi să se înghesuie lângă bariera din lemn. Erau toţi aceia care lucrau în clădirile vecine, privind fascinaţi de imensul nor de fum negru care se ridica pe cerul fără niciun nor. Cineva din mulţime aminti de „Towering inferno", cunoscutul film *Turnul groazei*. Elicopterele se învârteau în jurul incendiului ca nişte insecte. Sirenele urlau întruna. Toţi pompierii din New York se îndreptau către incendiu, venind din Liberty Street, cazarma cea mai apropiată din Brooklyn, situată în partea cealaltă a East River. John Turner se întoarse şi se aşeză din nou pe bancă. Atenţi la pârjol, curioşii nu-i dădeau nicio atenţie. De la impact se scursese mai mult de un sfert de oră. Fostul agent simţi iarăşi un nod în gât. Se forţa să nu privească cerul. Era un suflu, un soi de oftat venit din mulţime, care îl determină să se răzgândească. Se uită totuşi în sus.

Venind dinspre sud de data asta, un aparat asemănător cu

primul, dar zburând şi mai jos, se îndrepta spre nord, deasupra Hudson-ului. Înainte de a ajunge în dreptul turnului sudic din World Trade Center, execută un viraj fără a pierde din înălţime şi se năpusti direct către turn. cam în dreptul celui de-al şaizeci şi cincilea etaj.

Un strigăt puternic ţâşni din mulţime în acelaşi timp cu o minge de foc amestecată cu fum care învălui turnul lovit. John Turner zări

1. Ce accident îngrozitor! *Piloţii ăştia sunt nebuni*! *O să moară o groază de oameni*! (*n.a.*)

O ploaie de cioburi căzând pe pământ. Ţipetele se transformară într-o linişte de piatră. Turnurile gemene ardeau ca nişte lumânări proiectate pe cerul senin. John Turner lăsă privirea în jos şi se uită la ceas. Era nouăşi trei minute. Fusese aşadar zborul cu numărul 175 care plecase din Boston cu destinaţia Los Angeles la ora opt şi paisprezece, pilotat de un bărbat pe nume Marwan al-Shehhi.

Năuciţi, şocaţi, martorii acestei drame se îmbrăţişau fără să se cunoască, plângeau sau se rugau. În cealaltă parte a Hudson-ului. coloanele de fum se înălţau spre cer ca nişte sinistre stindarde negre. Nimeni nu credea că fuseseră accidente. Pilotul celui de-al doilea avion efectuase intenţionat un ultim viraj ca să se ciocnească de turnul din oţel şi din sticlă. Cele două incendii făceau ravagii, urletele sirenelor acopereau celelalte zgomote şi puncte mici negre cădeau de la etajele superioare ca nişte insecte. Cei care se aruncau în gol preferau să moară striviţi decât să ardă de vii.

În apropierea lui, John Turner auzi o femeie care rostea cuvântul „terorist". Îi veni atunci să se ducă la ea şi să-i explice că nu era vorba despre terorism, ci de un act de război. Teroriştii trimit mesaje, or aici era vorba de o agresiune clarăşi precisă, aşa cum forţele navale şi aeriene japoneze au bombardat Pearl Harbor pe 7 decembrie 1941, provocând pagube catastrofale flotei americane din Pacific.

Mulţimea îngroşa rândurile cu fiecare secundă care se scurgea. Un bărbat apăru în goanăşi spuse dintr-o suflare:

— Au închis Path! Totul arde acolo!

Mai multe elicoptere se învârteau în jurul celor două dezastre, ascunse uneori de fumul gros şi negru. Mai bine de douăzeci de mii de persoane lucrau în cele două turnuri: cu siguranţă că erau mii de morţi. Fără a pune la socoteală pasagerii celor două avioane, arşi de vii în câteva clipe. Spectatorii îşi scoseseră cu toţii telefoanele mobile, încercând să mai afle veşti sau pur şi simplu să anunţe incredibila

întâmplare. Turnurile gemene din World Trade Center – considerate mândria New York-ului – erau cuprinse de flăcări.

John Turner străbătu mulţimea şi se dădu câţiva paşi înapoi. Scoase din buzunar o batistăşi un telefon mobil Erikson, apoi formă cu atenţie un număr. Acesta se auzi sunând după câteva clipe, apoi trecu imediat pe mesageria vocală. Abia avu timp să-şi tragă sufletul şi să spună rapid ţinând batista la gură:

— Pentru şeic: Bojinka a reuşit. Bojinka a reuşit, repetă el, apoi întrerupse convorbirea.

În momentul în care închidea telefonul, zări un bărbat care îl observa: era pensionarul cu caniche-ul alb. Fără să se tulbure, puse mobilul şi batista în buzunar, îşi luă valiza şi se îndreptă spre staţia de tramvai. Fiindcă Path nu mai era deschisă, era obligat să ajungă în Manhattan pe alt drum. Cu autobuzul prin Lincoln Turmel, situat puţin mai la nord.

Făcu un ocol prin grădina publică de lângă Hudson unde şalupele Gărzii de Coastă se îndreptau către locul catastrofei. Se opri într-un loc mai ferit, scoase mobilul din buzunar, îl deschise şi scoase cartela Sprint pe care o cumpărase în ajun din Penn Station, când sosise de la Washington, cu douăzeci de dolari. Aceasta îi permitea să telefoneze fără ca numărul să poată fi identificat. Apoi aruncă telefonul cât mai departe în râul Hudson, după ce îl ştersese bine cu batista. Cartela avu aceeaşi soartă o clipă mai târziu.

Când ajunse în staţia de autobuz, inima îi bătea normal. Cu toate astea, se gândi că viaţa lui nu va mai fi de acum înainte la fel.

Capitolul

Faţada hotelului *Mayflower*, care ocupa un bloc întreg pe Connecticut Avenue, între Străzile L şi M, dispărea aproape complet sub flamurile înstelate care atârnau cu tristeţe în ploaie. La mai bine de trei luni după atentatele din 11 septembrie, întreaga Americă era cuprinsă de patriotism. Drapelele fluturau peste tot: în parcuri, în holurile hotelurilor, pe maşini, chiar şi la butonieră. Reflex normal, însă uneori prea exagerat. La Washington, acest patriotism era afişat cu o oarecare moderaţie, în schimb, la New York, era o adevărată isterie colectivă.

Malko străbătu în fugă Conneticut Avenue, după ce parcase de bine, de rău şi merse pe lângă vitrinele magazinului de cămăşi Pink ce ocupa o mare parte din parterul clădirii. Un portar îi deschise uşa cu

un zâmbet amabil.

— *Lousy weather*, sir, *is ni?"*

Malko se scuturăşi aruncă o privire în holul bătrânului hotel care măsura vreo sută de metri şi traversa tot blocul până la strada cealaltă. Luminat ca o sală de operaţii de imense lustre ce scoteau în evidenţă stucaturile aurite şi oglinzile enorme, hotelul era absolut pustiu. De la atentat, americanii nu mai călătoreau deloc… Malko intră în *Cafe Promenade*, un fel de salon de ceai, care dădea în hol, în partea dreaptă. Aici, câteva doamne burgheze, gătite de sărbătoare, flecăreau fără tragere de inimă. Se întoarse. Fotoliile din catifea roşie din „lobby bar" nu erau ocupate. Zări în faţă firma barului-restaurant al hotelului *Town and Country* şi se îndreptăântr-acolo. Distinse în penumbră, undeva în stânga, un bar din lemn de acaju închis la culoare, iar vizavi, separeurile şi mesele. Americanilor le plăcea la culme să mănânce şi să bea pe întuneric…

Cineva îi făcu cu mâna dintr-un separeu. Era aşteptat. Un bărbat corpolent ocupa singur bancheta rotundă. Avea în faţă o

Urâtâweme-™—*aşa*, *domnule*?

sticlă de Defender „Succes" începută deja şi un pahar gol în care rămăseseră doar cuburile de gheaţă. Se ridică, îi întinse cu căldură mâna lui Malko şi. cu un zâmbet în colţul gurii, zise cu voce joasăşi răguşită:

— *Long time no see*!

Frank Capistrano, *Special Advisor for National Security* la Casa Albă, semăna cu un gangster al anilor '40, cu claia de păr negru, trăsăturile buhăite, privirea şmecherăşi cu un imens inel cu diamant la mâna stângă. Costumul de culoare închisă cu dungi late, prost croit, atârna pe el ca şi trăsăturile feţei de altfel. Sub ochi avea cearcăne mari, colţurile gurii erau lăsate şi dădea impresia unei imense oboseli. Era un „capo mafioso" care avusese o audiere foarte dificilă în faţa Marelui Juriu…

Cu toate astea, George W. Bush era al patrulea preşedinte al Statelor Unite al cărui consilier era. Din biroul lui situat în aripa nord-vestică a Casei Albe. vizavi de Biroul Oval în care Bill Clinton se zbenguise cu Monica Lewinsky, avea acces direct şi permanent la preşedinte. Un chelner se apropie, iar el zise:

— O votcă pentru domnul. Stolicinaya, dacă a-mi amintesc eu bine.

— Nu avem decât Absolut, preciza chelnerul. Îmi pare rău. Votca Absolut avea cel mai răsunător succes de piaţă al secolului. Datorită dolarilor şi perseverenţei, suedezii ajunseseră să vândă în lumea întreagă, chiar şi în Rusia, această băutură care nu era altceva decât un rachiu deghizat în votcă.

— Atunci, un rachiu cu lămâie, spuse Malko.

I se părea mai uman. Frank Capistrano îşi turnă un pahar plin de Defender, aprinse o ţigară cu bricheta Zippo nouă-nouţă ce comemora data de 11 septembrie, pe care era gravat cu un strat fin de aur drapelul american, şi se uită lung la Malko.

Ş – Păreţi în formă, observă el oftând. De cât timp ne cunoaştem?

— Cred că de vreo cinci ani, spuse Malko.

I – Islamabad! zise imediat Frank Capistrano. Tot cu afurisitul ăla de Bin Laden!

I Malko îşi aduse aminte de prima lor întrevedere care avusese loc în biroul ambasadorului Statelor Unite din Pakistan, unde ajunsese năuc şi frânt de oboseală, după un zbor de unsprezece ore

1. *Nu ne-am văzut de mult*.

2. *Vez*: *SAS – Aventură în Afghanistan* (*apărut în 1997*)

cu Pakistan Airlines, o amărâtă de companie aeriană. Frank Capistrano avea deja un aer obosit, cam din aceleaşi motive.

De trei ani de zile. America se afla în război cu Ussama Bin Laden, întruchiparea Râului absolut de la atentatele din 11 septembrie pe care americanii i le atribuiau pe bună dreptate şi cu simţul răspunderii. Malko îşi înmuie buzele în votca pe care chelnerul tocmai i-o adusese. Cel puţin era rece. Ridică paharul.

— Pentru vremuri mai bune!

Frank Capistrano făcu acelaşi gest cu paharul său de Defender.

— Să ne luăm revanşa! spuse el, apoi goli paharul dintr-o înghiţitură.

Se scuturăşi întrebă:

— Vă este foame?

Malko nici nu mai ştia foarte bine din cauza decalajului de fus orar şi a oboselii, dar era mai bine să mănânce ceva.

— Puţin, recunoscu el.

Americanul îl chemă pe chelner şi comandă:

— Două Porter steaks cu cartofi natur şi o salată Caesar. Dacă ai

şi un un vin bun, adu-ne o sticlă.

După ce chelnerul se îndepărtă. *Special Advisor* se aplecă spre Malko şi, deşi cele două separeuri vecine erau goale, coborî vocea.

— Câteodată mă culc la birou, mărturisi el. De luni de zile dorm doar trei ore pe noapte. Când apuc… Stau cu preşedintele, cu Dick Cheney, Colin Powell şi cu naivii care vor să declare război lumii întregi, Casa Albă s-a transformat într-un balamuc. Tipii din Secret Service sunt de-a dreptul isterici. Insistă să mă controleze când vin dimineaţa la birou. Auzi, pe *mine*!

— Până acum, nu v-aţi descurcat rău, observă Malko cu multă diplomaţie.

Frank Capistrano oftă cu tristeţe.

— Vreţi să spuneţi că am evitat cele mai mari porcării! însă cu ancheta stăm aşa!

Arătă un cerc unind arătătorul cu degetul mare şi continuă:

— Zero! Nimic! în afara celor nouăsprezece derbedei care s-au evaporat împreună cu victimele lor…

— Aţi reţinut aproape o mie de persoane…

— FBI-ul nu-şi mai vede capul, zise Frank Capistrano. Iar „gumshoes" s-au dezlănţuit. Le este atât de ruşine că au fost

1. *Pantofi cu ţinte* (*n.a.*)

fraieriţi, încât arestează pe oricine le iese în cale! Dacă treceţi prin fata Ambasadei Pakistanului din Massachusetts, deveniţi imediat suspect. Majoritatea persoanelor arestate de FBI nu au nimic de-a face cu evenimentele din 11 septembrie. Multe dintre ele sunt în neregulă cu Biroul Imigrări, dar nu vor să ne ajute să ne rezolvăm problema.

— Nu e rău ce faceţi în Afghanistan, observă Malko. Aţi reuşit în mai puţin de două luni să zdruncinaţi puterea talibanilor şi-să-i alungaţi din marile oraşe. De asemenea, să anihilaţi infrastructura reţelei Ăl-Qaida.

Frank Capistrano îşi mângâie obrazul neras cum trebuie.

— Este adevărat, mormăi el, dar nu i-am distrus încă pe fanaticii ăştia de talibani. S-au împrăştiat numai ca o haită de coioţi. Acum aşteaptă. Nu vom putea rămâne o veşnicie în Afghanistan. Se vor întoarce după plecarea noastră. În orice caz, puţin le pasă de noi. Înainte de 11 septembrie, preşedintele Bush nu avea habar de existenţa Afghanistanului.

— Credeţi căăi veţi aresta pe Bin Laden şi pe molahul Omar?

Consilierul de la Casa Albă îşi scutură claia de păr negru.

— Tocmai că nu ştiu nimic, iar asta mă înnebuneşte. În orice caz, am lichidat toate bazele reţelei Al-Qaida.

Chelnerul apăru cu două porţii enorme de Porter steakşşi le puse în faţa lor urându-le: „*Enjoy your mea!*, *gentlemen*". Îndată ce dispărui Malko îi aruncă o privire lui Frank Capistrano. Un lucru îl nedumerea. Se întâlnise de mai multe ori cu el, unul dintre cei mai buni experţi în materie de terorism din Statele Unite, şi întotdeauna în legătură cu fapte de o gravitate excepţională. Prima lor întâlnire din Pakistan avusese loc după ce zborul 800 al companiei TWA fusese pulverizat în aer de o explozie misterioasă. Era pentru prima oară când Malko auzea de Ussama Bin Laden, pe care Frank îl făcea răspunzător de atentat. După o lungăşi periculoasă anchetă, Malko elucidase afacerea şi îl întâlnise pe Bin Laden lângă Islamabad, în Afghanistan. Întâlnire care i se păruse contradictorie. Ussama Bin Laden era incontestabil un personaj ieşit din comun, temător, prudent, inteligent, dar, în aparenţă, foarte blând şi cumpătat. Şi alţi membri CIA au intrat în mod cert în legătură cu el în timpul războiului din Afghanistan dus împotriva Uniunii Sovietice, însă el trebuie să fi fost ultimul om care l-a întâlnit, americanii aflându-se cu el în război „oficial" încă din 1995, dată la care le-au cerut sudanezilor să-l expulzeze.

I *Poftă bună*, *domnilor*.

De unde şi sosirea lui în Afghanistan la bordul unui Hercules C 130, cu un Beechcraft, cu un elicopter şi cu foarte mulţi bani… Câteva luni mai târziu, la începutul lui 1997. CIA încercase să-l răpească din Peshawar, dar nu a reuşit. În anul următor, exact pe 23 februarie 1998, Ussama Bin Laden lansa al Treilea Front Islamic Internaţional al Jihadului împotriva evreilor şi ai cruciaţizor. Fusese o declaraţie oficială de război împotriva Israelului şi Stetelor Unite, lucru ce nu l-a împiedicat, în luna iulie a aceluiaşi an, pe prinţul Turki, şeful Serviciilor Secrete saudite şi aliatul *oficial* al Americii, să le aducă personal talibanilor, protectorii lui Bin Laden, patru sute de camionete Toyota… Lucrurile nu sunt mereu la fel de simple.

În mod ciudat, de la începutul *discuţiei lor*, Frank Capistrano nu părea obsedat de inamicul numărul unu al Americii. Totuşi, secretarul de la Casa Albă care l-a contactat pe Malko la castelul din Liezen în urmă cu patruzeci şi opt de ore, fusese destul de oficial: *Special Advisor* voia ca Malko să vinăde *urgenţă*.

Patru femei bine îmbrăcate se aşezară în separeul de lângă ei şi începură să pălăvrăgească în timp ce sorbeau *cocteiluri în* culori exotice. Frank Capistrano începuse friptura şi mesteca încet, privind în gol, ca un animal rumegător. Malko observă firele lungi de păr de pe mâini şi se întreba dacă avea pe tot corpul. Era o forţă a naturii, care venea la birou la şase dimineaţa şi pleca abia pe la zece seara, unul dintre oamenii cei mai puternici din Statele Unite. Malko ştia că în afara calităţilor sale profesionale, Frank Capistrano admira la el solitudinea şi individualismul. Americanul se temea ca de ciumă de administraţie, de imensele maşinării încastrate în birocraţia acesteia. El nu avea decât două secretare la dispoziţie. Ca să rupă tăcerea, Malko zise pe un ton degajat:

— Presupun că îmi daţi biletul pentru Afghanistan. Frank rămase cu furculiţa în aer, ca trăsnit.

— Pentru Afghanistan? repetă el. Ce să căutaţi *acolo*?

De data asta, Ma/ko rămase surprins. Totuşi, în Afghanistan se petreceau unele lucruri mărunte, chiar dacă grosul operaţiunilor se terminase. Malko îl întâlnise deja pe Bin Laden şi era logic ca Agenţia să apeleze la el ca să încerce să-l găsească, deşi nu vedea cum. Americanul înghiţi bucata de friptură, îşi goli paharul cu vin şi îi aruncă o privire aproape veselă.

— Chiar credeţi că v-aş trimite pe coclauri în Afghanistan în pli =: mă să-l căutaţi pe nemernicul ăla? Avem destui namon.: triburile, nişte tipi – *" – Agenţie, cu teancuri de dolari. Foarte mulţi dolari. Ce să căutaţi dumneavoastră acolo?

Se aplecă spre Malko şi spuse pe un ton confidenţial: – O să vă spun un lucru pe care o să-l păstraţi numai pentru dumneavoastră. Astăzi, *nimeni* nu ştie unde se află Ussama Bin Laden. Toate rapoartele pe care le avem în legătură cu acest subiect sunt false. Afghanii chiar jură că l-au văzut ca să câştige câţiva dolari sau arme. Eu nu cred că se mai află în masivul ăla muntos, Tora-Bora. Mai întâi, fiindcă a avut răgazul să se organizeze, şi-apoi pentru că eu îi cunosc pe arabi, au oroare de grote şi de peşteri. Sunt nişte beduini care au nevoie de soare şi de spaţiu… Sunt sigur că a stat un timp *în aceste* grote, dar acum trebuie să fie departe, undeva în zona tribală pakistaneză din Cashmir sau în altă parte în Afghanistan sau în Somalia. Într-o bună zi va fi obligat să apară şi vom pune mâna pe el. Dacă v-am chemat aici, am făcut-o ca să mă ajutaţi să rezolv o problemă mult mai gravă şi mult

mai importantă.

Lăsă tacâmul din mână, iar Malko se întrebă ce putea fi mai important pentru americani decât să-l *captureze* pe Ussama Bin Laden, vinovatul pentru atentatele cele mai sângeroase comise vreodată în Statele Unite. Frank Capistrano îşi aprinse o ţigară şi lăsă să se scurgă câteva secunde fără să spună nimic, de parcă ar fi vrut să adâncească importanţa vorbelor sale. Apoi adăugă pe acelaşi ton confidenţial:

— Avem mii de agenţi din FBI şi ofiţeri activi care se ocupă de reţeaua Al-Qaida. Ca să nu mai vorbesc despre militarii de pe teren. – Aşa mă gândeam şi eu, recunoscu Malko. Deci nu aveţi nevoie de mine.

Frank Capistrano nu-l făcuse să traverseze Atlanticul doar îtru a-i împărtăşi îngrijorarea. Nu era genul. Americanul se stă spre el.

apisuario nu-i racusi pentru a-i împărtăşi îngrijorarea. 3, *r*» „*Binx-itui* şi aplecă spre el.

— Am într-adevăr nevoie de dumneavoastră! confirmă el. Pentru o misiune pe care numai dumneavoastră puteţi să o îndepliniţi.

— În ce constă? întrebă Malko perplex, lăsând să se răcească friptura.

Frank Capistrano îşi pironi ochii negri într-ai lui şi spuse cu voce gravă:

— Ceea ce am să vă spun este cunoscut de foarte puţină lume. Mai *mult* chiar, nu deţin *toţi* toate elementele jocului de puzzle. Din Agenţie, numai George Tenet este la curent.

În -

— Despre ce este vorba? întrebă Malko din ce în ce mai nedumerit.

Frank Capistrano mai turnă vin în pahare şi spuse pe un ton apăsat:

— Pe 11 septembrie, la ora nouăşi unsprezece minute, NSA a interceptat o convorbire de pe un telefon portabil cu alt mobil. Mesajul a fost foarte scurt. „Pentru şeic: Bojinka a reuşit". A fost transmis de două ori.

— Unde se aflau cele două telefoane?

— Primul în New Jersey, chiar vizavi de Manhattan. Într-o grădină publică. Cel de-al doilea era la Madrid, în Spania.

— Dar…

— Staţi puţin! Un serviciu european a interceptat *acelaşi* mesaj, transmis din Spania în Germania, la Hamburg. Şi acolo era vorba de

două telefoane mobile „moarte", adică imposibil de depistat. Unele reţele din anumite ţări permit transmiterea informaţiilor cu „întreruperi" neputându-se afla astfel de unde vine mesajul.

— Nu se ocupă nimeni de aceste mobile?

— Nu, totul este automatizat. Au baterii care durează foarte mult. Transmit mesaje de la unul la celălalt în mod instantaneu. Dar asta nu e tot. Unul dintre sateliţii noştri de ascultare a interceptat acelaşi mesaj, transmis de pe al patrulea portabil din Hamburg către al cincilea telefon mobil care se găsea în masivul muntos din zona tribală pakistaneză dintre Pakistan şi Afghanistan

— Una dintre bazele lui Bin Laden?

— Mai degrabă un popas. Concluzia este evidentă. Cineva a observat în direct atentatele din World Trade Center. Cineva care *ştia* că se vor produce şi care Le-a transmis şefilor rezultatul operaţiunii în timp util.

— Când aţi aflat acest lucru?

— La câteva zile de la atentat, din păcate. A trebuit să răsfoiesc o groază de documente şi ascultări venite din trei surse diferite. Ştiam deja că reţeaua Al-Qaida comunica în acest mod. dar de atunci, am avut dovada absolută.

— De unde ştiţi că este vorba despre Al-Qaida? Frank Capistrano zâmbi cu amărăciune.

— Din cauza cuvântului „Bojinka". Operaţiunea Bojinka a fost pusă la punct de Ramzi Youssef, omul care a comis primul atentat în World Trade Center, când se afla în Philipine, în 1996. Pe atunci, autorităţile de la Manila au transmis FBI-ului cutii întregi cu l documente scrise în arabă găsite la el acasă. Cum după aceea, a st arestat în Pakistan, apoi judecat şi condamnat la New York.

reste documente au rămas secrete până în septembrie. După tentate. FBI s-a trezit din somn şi a găsit în aceste cutii un proiect *de* atentat ce consta în sechestrarea avioanelor de linie şi apoi să le ciocnească de unele clădiri publice. Ramzi Youssef a botezat acest proiect „Bojinka". Din păcate, nimeni nu a citit aceste documente.

Malko datina din cap şi completa:

— În 1994, comandoul GIA care a deturnat un Airbus al companiei Air France în Alger a vrut să intre cu aparatul în Turnul Eiffel. Numai că teroriştii nu ştiau să piloteze. Ideea nu era nouă. Chiar dacă FBI-ul a decriptat aceste documente, probabil că nu i-a venit să

creadă.

— Aveţi perfectă dreptate, recunoscu Frank, dar exista totuşi o şansă.

— Prin urmare, conchise Malko, Ussama Bin Laden a trimis un observator la New York ca să anunţe la timp eşecul sau reuşita planului său. Dacă se afla în Afghanistan, era un decalaj de zece ore faţă de Coasta de Est. Era deci ora nouăsprezece. Cred că a petrecut o seară minunată…

— De fapt, sunt obişnuiţi, răspunse Frank Capistrano. Cu ocazia atentatului împotriva distrugătorului *Cole* în portul Aden, unul dintre membrii Al-Qaida, Făhad al-Ousa, a filmat toată operaţiunea. Din păcate, nu s-a mai trezit…

— Nu aţi reuşit să găsiţi proprietarul telefonului mobil din New York? întreba Malko.

— Nu, fiindcă aparatul a fost cumpărat fără abonament. Asta numim noi un mobil „mort". Este de ajuns să-i pui o cartelă Sprint care costă douăzeci de dolari şi poţi să telefonezi în lumea întreagă.

— Dar cum de aţi putut să localizaţi apelul cu atâta precizie?

— Foarte uşor. Cu ajutorul releelor. Chiar dacă nu este activat, mobilul are un circuit integrat activat de baterie care permite să fie localizat. Ca să nu poată fi localizat, trebuie închis şi, în plus, scoasă bateria. Însă cel care I-a folosit nu prea s-a sinchisit, căci ştia că nu poate fi interceptat.

Malko tot nu vedea unde voia să ajungă americanul. Ceea ce aflase dovedea foarte simplu că atentatele de la 11 septembrie fuseseră organizate cu meticulozitate. Dar acest lucru era cunoscut deja. Frank îl observa cu o lucire ironică în ochii de un negru ca cerneala. Îşi termină friptura, puse furculiţa jos şi spuse:

— Aceste atentate au fost incredibil de bine puse la punct Dacă zborul 93 al companiei United Airlines care decola din Newark. New Jersey. nu ar fi avut patruzeci de minute întârziere, datorate renovărilor din aeroport, operaţiunea Bojinka ar fi reuşit în totalitate. Două avioane lovind cele două turnuri din World Trade Center, unul, Pentagonul, iar altul, Casa Albă.

— Sunteţi sigur?

— Nouăzeci ia sută din şanse, replică americanul. Ori înseamnă că era vizată CIA. Deşi nu cred. Chiar şi goală. Casa Albă este simbolul cel mai puternic al Americii. Poate că nu vom afla niciodată, în orice

caz, a fost o programare formidabilă. Decalajul de timp a făcut să nu reuşească cea de-a patra operaţiune. Zborul 93 a decolat în momentul în care celelalte trei avioane deturnate se năpusteau asupra ţintelor, adică asupra turnurilor şi Pentagonului, îndată ce teroriştii au deturnat acest zbor, unii dintre pasageri au reuşit să comunice cu familiile lor datorită telefoanelor mobile şi au aflat astfel ce s-a întâmplat. Atunci au înţeles că nu a fost o deturnare oarecare şi că aveau să moară. Hotărâţi să nu se întâmple aşa, câţiva pasageri au atacat cabina de pilotaj în care se aflau piraţii aerului şi au încercat să-i scoată de acolo. Însă nenorociţii au preferat să se prăbuşească cu avionul în Pennsylvania decât să renunţe la planul lor! Acei pasageri au fost nişte eroi. Nişte amărâţi de eroi, repetă el. Ar trebui să le ridicăm o statuie. Şi nu erau decât oameni obişnuiţi.

Tăcu şi îşi aprinse o ţigară ca să-şi potolească emoţia.

— La ce concluzie aţi ajuns? îl întrebă Malko.

— La două. Mai întâi, aceste atentate au fost pregătite de mult timp cu o atenţie deosebită. Cei doi terorişti care au pilotat avionul companiei American Airlines care a lovit Pentagonul, Khalid al-Midhar şi Nawa al-Hazmi, au venit la Los Angeles în urmă cu şase luni, din Thailanda. Au fost reperaţi de serviciile malaeze la Kuala Lumpur, ca având legături cu unii membri din Al-Qaida. Moham-med Atta, care pilota zborul 11 şi care a lovit North Tower, a venit în iunie 2000, ca şi prietenul lui, Marwan al-Shehhi, care a lovit South Tower. Între 23 aprilie şi 29 iunie 2001, alţi treisprezece terorişti au intrat în Statele Unite. După aceea, toate biletele de avion au fost cumpărate, cele mai multe pe Internet, între 25 şi 30 august. Nu făceau nicio economie dacă era necesar: la zborul 11 al companiei American Airlines, Mohammed Atta avea locul 8D, iar complicii lui, 2A şi 2D, trei locuri la clasa întâi de două mii cinci sute de dolari unul, ca să fie cât mai aproape de cabina de pilotaj.

V

patruv

— Ralculele efectuate de FBI, toată operaţiunea a costat patru Dupai mii de dolari iar cele două turnuri gemene valorau un SLjte Arii Hnlani? S-au prăbuşit în numai două ore şi patruzeci de miiard de *v* guuaţcontrou zboruui, *A*

minute": „neace minute după ce a decolat?!

lanumão ui a o t foarte bine pus la punct, recunoscu Malko

— Căfti sigur! făcu americanul cu tristeţe. În cadrul „Threat n-ittee" ’1 de la Casa Albă. din care fac şi eu parte, ne-am dat imediat că nu a fost o bandă de amărâţi dintr-o grota din Şi care a *organizat* o operaţiune atât de complexa Era de profesionişti şi mai ales de o cunoaştere perfecta a societăţii americane. În mare, era semnătura unui serviciu imP Asta este şi păreerea celor din FBI?

Frank Capistr ano ridică din umeri.

— Aaentii au organizat o operaţiune de cercetare la care au fost afectaţi mii de agenţi speciali, botezată Pentbomb 2 şi îi reţin ne oti arabii pe care îi întâlnesc. Dar habar nu au ce caută de fapt. P 1 Aţi pomenit de un serviciu important, zise Malko. La care v-aţi a îndit? La pakistanezi? La irakieini?

Obrajii lui Frank parcă se scofâlciră dintr-odată. Malko mai mult ghici decât auzi cele două cuvinte rostite printre buze.

— Al nostru.

1 Comitetul de Ameninţare

2. *Pentagon and Twin towers Bombings* (*n*.*a*.)

Capitolul III

Uimit, Malko avu senzaţia că nu a auzit bine, însă tristeţea din privirea lui Frank Capistrano, înţelese că americanul spusese într-adins ceea ce spusese.

— Vreţi să ziceţi că CIA a participat la aceste atentate? întrebă *el*

— CIA ca Agenţie federală, în niciun caz. Însă anumitj membri, da.

Malko rămase mut în faţa acestei incredibile mărturisiri. Frank Capistrano împinse farfuria sfrâmbându-se cu dezgust.

— (mi piere pofta de mâncare când vorbesc despre chestia asta; oftă el. Dar nu putem băga capul în nisip ca struţul.

Nici lui Malko nu-i mai era foame.

— Spuneţi-mi mai multe, îi ceru el.

Frank trase un fum din ţigarăşi zise cu vocea lui joasăşi răguşită:

— Este secretul cel mai bine păstrat din Statele Unite! Doar o mână de oameni este la curent. Numai cinci persoane, inclusiv preşedintele. Vă cunosc de cinci ani şi acum am deplinăâncredere în dumneavoastră, de parcă aţi fi american de-al meu. În plus. sunteţi un profesionist desăvârşit. Probabil că ceea ce vă propun eu este cea mai dificilă anchetă din îndelungata dumneavoastră carieră, dar şi cea mai secretă.

— De ce faceţi apel la mine?

Consilierul de la Casa Albă se uită la el descumpănit.

— La cine vreţi să apelez? Deocamdată avem numai bănuieli şi nici cea mai mică dovadă. În afară de George Tenet, directorul CIA, nimeni de la Langley nu ştie nimic. Dacă ar exista cea mai mică scurgere, ar fi un dezastru.

— Şi cei de la FBI?

Frank îi aruncă o privire întunecată

— OBI! şuieră el. Dacă ar avea cea mai mică bănuială, şi-ar pune *ti* oamenii în joc, cu greutatea obişnuită a bocancilor lor. Deocamdată nu au nicio şansă să dea peste cel mai neînsemnat indiciu. În lus nu s-ar da în lături să le pomenească ceva şi ziariştilor, iar asta ar însemna sfârşitul Agenţiei, cel puţin pentru o generaţie.

Cele două agenţii federale nu au colaborat decât sporadic şi asta numai în cazurile excepţionale. Descoperirea recentă a unui trădător în sânul FBI-ului bulversase CIA, rănită odinioară de afacerea Aldrich Ames.

— Înţelegeţi în ce postură mă aflu. Sunt deţinătorul unui secret teribil care apasă nu numai pe trecut, ci şi pe viitor, fiindcă sunt sigur că organizaţia lui Bin Laden va lovi din nou, folosindu-se probabil de aceleaşi persoane. Dacă nu le demascam noi mai înainte.

— Dacă am începe cu începutul? observă Malko. Cum aţi ajuns să bănuiţi oameni din cadrul CIA?

Frank Capistrano luă sticla de Defender „Succes" de doisprezece ani şi îşi turnă o porţie dublă peste urmele de gheaţă şi sorbi un strop, apoi continuă:

— V-am mai spus. După 11 septembrie, primul nostru impuls a fost să spunem că în spatele acestei operaţiuni complexe s-a aflat un serviciu important, implicând, în stadiul de execuţie, un număr de douăzeci de persoane care nu aveau legătură unele cu altele. Mai cu seamă că noi am avut certitudinea că piraţii aerului nu au participat la pregătirea tehnică-a atentatelor: alegerea zborurilor, a rutei, programarea, studierea măsurilor de securitate care trebuiau dejucate, coordonarea între diverşi agenţi operaţionali. A fost un volum imens de muncă. Or, imediat toate astea s-au oprit… Am putea elimina dintr-un foc toate serviciile care ar fi avut posibilitatea operaţională să o facă: cele britanice, franceze, germane, israeliene şi ruse. Saudiţii, pakistanezii şi egiptenii, din punctul meu de vedere, erau incapabili.

— În mod clar, sub/mie Malko, a fost nevoie de un şef de misiune înconjurat de câţiva colaboratori ca să pună la punct acest mecanism foarte precis.

— Exact, confirmă Capistrano. Un tip ca dumneavoastră… care a pregătit absolut totul şi în ziua Z a dat „alarma" executanţilor, îndată ce au scos capul la suprafaţă, după tragedia din 11 septembrie, s-a realizat că a fost o prăpastie imensă între „cei care au ordonat", rămaşi în Afghanistan, şi cei nouăsprezece kamikaze care au pus mâna pe patru avioane, iar cu trei dintre ele au intrat în ţintele dinainte stabilite. Ei au fost acolo doar pentru acest lucry Ei au făcut ce au avut de făcut. Când au primit ordinul să treacă; acţiune, le-au trimis banii pe care nu au apucat să-i cheltuiască – o bancă din Dubai, apoi au pornit la asalt cu un calm desăvârşit.

— Prin ei aţi reuşit să ajungeţi mai sus?

— Nu. Totuşi, Biroul a făcut o muncă de furnică cercetândy. pe cei nouăsprezece kamikaze, refăcând toate legăturile pe cart le-au avut în timpul lunilor de pregătire. FBI-ul a ajuns astfel; concluzia că aceştia s-au ocupat doar de partea finală a opera. ţiunii: au învăţat să piloteze, să preia comanda avioanelor şi să st ciocnească de ţinte. Numai *o singură* persoană a pregătit cu mart grijă operaţiunea, pornind de la alegerea zborurilor ce se îndreptai spre Coasta de Vest, deci cu o cantitate mare de kerosen la bord Zboruri *domestice*, lucru ce nu implica un control serios la îmbar care şi care plecau toate cam în acelaşi timp şi într-un perimetri apropiat ţintelor acestora. Or. noi am stabilit că aceşti kamikaze ni au avut niciun *contact* cu baza lor din afară în timpul şederii loi FBI-ul a descoperit urme ale apelurilor primite de câţiva dintre ei, însă aceste apeluri nu au putut fi interceptate, fiindcă erau date din cabine telefoice. Totuşi, aceste cabine se aflau toate pe Coasta de Est, de la Boston la Washington, trecând prin New York sau Philadelphia. Cum nu au fost ascultate, a fost imposibil să aflăm mă multe lucruri despre conţinutul lor. Dar acest lucru ne-a indicat în schimb că un şef de misiune a păstrat în permanenţă legătura cu teroriştii. În fine, cum v-am mai spus şi adineauri, am reuşit totuşi să descoperim un element tangibil datorită celor din NSĂ: apelul din New Jersey de la ora nouăşi unsprezece minute, primit chiar în ziua atentatului în legătură cu operaţiunea Bojinka.

Cei patru papagali din separeul de alături începură să facă

gălăgie într-o colivie, iar Frank Capistrano se întrerupse. Băgă mâna în buzunar şi scoase un reportofon pe care i-l dădu lui Malko.

— Acesta este mesajul…

Malko luă aparatul, îl lipi de ureche şi apăsă pe buton. După câteva secunde de linişte, auzi o voce înăbuşită de bărbat rostind mesajul fatidic, repetat apoi ca un ecou. Opri reportofonul şi îl puse pe masă.

— Este incredibil că aţi putut intercepta acest apel, spuse el Dar la ce vă ajută?

— Bunăântrebare, scrâşni Frank Capistrano. Specialiştii în identificările vocale l-au ascultat şi l-au analizat îndelung. Nu se pronunţă. Cel care l-a transmis este un american, nu un străin.

— Există două sute şaizeci de milioane de americani. Mi-aţi minţit de un membru CIA. Cum aţi ajuns la această concluzie?

e *

— Doriţi un desert? îl întrebă Frank Capistrano, fără să-i răspundă direct.

— Nu, mulţumesc. Doar o cafea. Americanul chemă chelnerul.

— Două cafele şi un coniac. Otard, dacă aveţi.

Apoi se întoarse către Malko şi spuse în şoaptă:

— Înainte de a vă spune mai multe, trebuie să vă expun condiţiile foarte speciale ale acestei misiuni, pe care aveţi dreptul să nu o acceptaţi.

Malko zâmbi în sinea lui. Ofertele consilierului special de la Casa Albă nu făceau parte dintre acelea care se puteau refuza, decât dacă voia să fie scos definitiv din Agenţie. Or. Malko mai avea încă nevoie de o grămadă de bani pentru castelul său din Liezen, devenit, de-a lungul anilor, un sac fără fund. nu numai din cauza kilometrilor pătraţi de acoperiş, care trebuia reparat, ci şi din cauza cheltuielilor exorbitante ale Alexandrei, pentru care, fiecare călătorie la Paris. Între hainele de piele ale lui Jean-Claude Jitrois. vestimentaţia „tendances" creată de Dolce Gabbana şi mobilierul lui Claude Dalie, îl costa o avere.

— Înainte de toate, aş vrea să înţeleg un lucru. *De ce* aţi apelat la mine? Sunt atâţia oameni la fel de calificaţi în care puteţi să aveţi încredere.

Chelnerul se întoarse cu cafelele şi cu o sticlă de Otard XO din care umplu un pahar gen balon pe care îl puse pe masă, apoi dispăru cu discreţie. În aparenţă, Frank avea nevoie de un întăritor înainte de a

aborda acest subiect delicat. Cuprinse paharul în mâinile lui păroase şi spuse uitându-se fix la masă:

— Când preşedintele mi-a încredinţat conducerea acestei anchete, m-am simţit foarte măgulit. Nu există dovadă de mai mare încredere, deşi am servit timp de opt ani în administraţia Clinton. Numai că, în curând mi-am dat seama ce capcanăângrozitoare mă aştepta. Cum v-am mai explicat, era imposibil să mă adresez celor din FBI. Şi nu era cazul să implic CIA într-o anchetă internă. Nu ajungeam nicăieri. Spiritul de solidaritate este mai puternic. Să apelez la Serviciile Secrete? Sunt şi mai neputincioase. Aşa s-a întâmplat că m-am gândit la dumneavoastră care nu faceţi parte din Agenţie, administrativ vorbind.

— Vreţi să spuneţi că mă puteţi angaja fărăştirea celor de 5 Langley?

— Absolut. În afară de George Tenet, firește. Trebuie să vi spun că el este deja la curent şi că mi-a aprobat alegerea.

Era măgulitor. Frank Capistrano bău puţin coniac, în sfârşit încălzit, apoi continuă:

— În plus, aţi mai lucrat la un caz ce a avut legătură cu Bin Laden şi cu Al-Qaida. De asemenea, cunoaşteţi Pakistanul şi Afghanistanul. Ştiţi cum gândesc acei oameni. Aici, în Washington, nu au văzut în viaţa lor arabi decât la cinematograf şi bâjbâie pe întuneric… între războiul rece şi nebunia „electronicii". Agenţia a rămas în fapt o administraţie amorţităşi temătoare, fără o viziune exterioară. În ultimii cinci ani, statul federal a cheltuit miliarde de dolari fără să fie capabil să prevadă atentatele din 11 septembrie. A fost nevoie de o mână de jucători de fotbal – pasagerii zborului 93 – ca să salveze onoarea acestei ţări.

Tăcu. Încercând să se controleze. Malko îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Foarte bine. Am înţeles. Acum, ce doriţi de la mine în mod special?

Frank Capistrano înălţă ochii injectaţi de oboseală şi de alcool, apoi zise rar:

— Dacă îl găsiţi pe vinovat sau pe vinovaţi, nu vor fi nici arestaţi şi nici aduşi în faţa justiţiei.

— Vreţi să spuneţi că vor fi lichidaţi? Americanul înclină afirmativ din cap.

— Da. *Nimeni* nu trebuie să afle, niciodată. Nu va exista niciun raport, nicio declaraţie, absolut nimic. Nu veţi raporta nimănui în afară de mine. Veţi fi singur.

— Eventual, va trebui să-mi asum şi ultima parte a misiunii? Acest lucru nu-i stătea în fire.

— Ar fi de preferat, recunoscu Frank Capistrano, după o scurtă ezitare. Însă este problema dumneavoastră cu propria conştiinţă. Oricum, preşedintele a semnat un acord secret care se află în seiful meu prin care a autorizat eliminarea fizică a acestor indivizi. Dacă acest lucru văzochează, este de ajuns să-i arătaţi cuiva care nu va şti de ce trebuie lichidaţi. Iar după aceea, vă veţi întoarce la i castel cu mâinile curate, adăugă el cu o umbră de ironie.

— Vom vedea, spuse Malko, dar nu vă promit nimic.

Nu era prima oară când o agenţie federală importantă adăpostea un trădător. La sfârşitul anilor ’50, doi agenţi CIA au trecut deja în serviciul lui Kadhafi. Unul dintre ei nu s-a mai întors niciodată în Statele Unite. Trebuie se afle şi astăzi în Libia. După aceea, a avut legătură cu afacerea Aldrich Ames. care a vândut sovieticilor cele mai bune „surse” din CIA, împuşcându-i pe unii dintre ei când au trecut. Şi toate astea pentru o sumă enormă în dolari. În sfârşit, recent, FBI-ul a descoperit în rândurile sale un trădător de aceeaşi teapă care a putut, în decursul anilor, să trădăze în voie. Însuşi faptul că Bin Laden a reuşit să pătrundă în CIA nu este ceva de neconceput.

— Bine, zise Malko, vă înţeleg motivele şi le accept.

— Sunteţi absolut sigur? insistă Frank. Nu mai puteţi reveni asupra deciziei după aceea.

Malko revăzu în minte Turnurile Gemene prăbuşindu-se. Îngropând sub dărâmături mii de oameni. Cei care au sărit de la ferestre, mai ales un cuplu care s-a aruncat în gol ţinându-se de mână, de la etajul cincizeci din turnul sudic, având destul timp să se vadă murind. Ca şi pasagerii din cele patru avioane deturnate care s-au aflat în locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. Toţi aceşti oameni merită să fie răzbunaţi. Chiar dacă e/îşi asuma un risc în plus, căci nu îşi făcea nicio iluzie. Într-o treabă de genul acesta, politica are tendinţa de a elimina *toţi* martorii sau actorii. Iar el va intra în joc. Raţiunea de stat era mult mai puternică decât orice promisiune. Ca şi cum Frank i-ar fi citit gândurile, rosti cu vocea lui lentă şi răguşită:

— Nu veţi păţi nimic. Preşedintele mi-a dat cuvântul de onoare.

— *Inch'Allah*, zise Malko zâmbind în colţul gurii.

— Bine, conchise americanul. Am să vă spun cine este bărbatul pe care îl bănuim şi de ce.

Capitolul IV

Restaurantul se golise, iar barmanul se uita în gol. stând la celălalt capăt al tejghelei. Toată povestea asta i se părea ireală lui Malko, mai ales în atmosfera acestui hotel vechi din Washington frecventat mai cu seamă de doamne din înalta societate, lipsite de ocupaţie şi uşor beţivane. Frank Capistrano luă un document dintr-o servietă veche din piele şi i-l întinse lui Malko.

Era un portret-robot foarte reuşit, care ar putea fi confundat cu o fotografie. Era un bărbat brunet cu părul pieptănat pe spate, cu fruntea înaltă, cu ochii afundaţi în orbite, o figură armonioasă, deşii foarte gravă şi o gură mare bine conturată. Era mai degrabă sedu! cător. Deasupra portretului făcut pe calculator, erau câteva însemnări: „Subiectul are aproximativ un metru şaptezeci şi cinci, pare în jur de cincizeci de ani, mai degrabă slab".

— Cine este bărbatul acesta? întrebă Malko.

— Am trimis FBI-ul în Jersey City, zise pur şi simplu americanul. Au trecut prin sită grădina publică de unde a fost dat telefonul la Madrid. Agenţii au găsit un martor preţios care a făcut deja o mărturisire în *New York Times*. Un pensionar, Alexandre Kraw-snoski, care îşi plimbă câinele în fiecare dimineaţă pe la opt şi jumătate, în dimineaţa zilei de 11 septembrie, a observat un bărbat cu o „valiză" în mână care a stat destul de mult să privească Hudson-ul înaintea atentatului. După descrierea lui s-a întocmit portretu l-robot.

— Asta este tot?

Testis unus, *testis nullus*. după cum spuneau latinii.

— Nu, îl corectă Frank Capistrano, după impactul cu turnul nordic, acest bărbat a rămas la faţa locului. Krawsnoski a vorbit cu el, dar nu i: a răspuns. A rămas acolo asistând şi la impactul cu turnul sudic. În acel moment, se adunase deja multă lume, însă prezenţa lui l-a intrigat pe Alexandre Krawsnoski care l-a observat în

1. Un singur martor este egal cu niciun martor.

continuare. După lovirea celor două turnuri, l-a văzut cum s-a îndeoartat şi a sunat de pe mobil.

— Cred că multă lume a făcut la fel. observă Malko.

— Firește, dar pe Krawsnoski l-a frapat faptul că el a fost deja

acolo cu mult înainte.

— Ar putea să-l recunoască?

— Crede că da. În orice caz, acest bărbat nu este arab. Este un alb.

Malko nu îi mai spuse că unii arabi au ochii albaştri şi că afghanii sunt o rasă de arieni…

— În plus, continuă americanul, ora când a dat telefonul corespunde cu ceea ce au spus şi cei de la NSA.

— Aţi încercat să-l găsiţi pe omul acela?

— Da şi nu. Dar am totuşi o vagă idee în legătură cu el.

Băgă iar mâna în servietăşi scoase o fotografie format mare, alb-negru. Reprezenta un bărbat care mergea pe stradă, neştiind că este fotografiat. Puse documentul lângă portretul-robot şi întrebă:

— Ce părere aveţi?

Malko privi cu atenţie desenul şi fotografia, apoi spuse:

— Că nu mai aveţi nevoie de mine. Evident, este acelaşi bărbat.

— Aşa zic şi eu, recunoscu cu tristeţe Frank Capistrano. Dar aici e p/oblema.

— În ce sens?

Americanul puse arătătorul pe fotografie.

— Acest bărbat se numeşte John Turner şi a fost unul dintre cei mai buni agenţi de teren din Divizia Operaţiuni, A lucrat douăzeci şi şapte de ani în Agenţie ocupând diferite posturi, pe care le-a-onorat cu succes. Când a plecat, a primit *Distinguished Medal of Intelligence*. Am fost şi eu la petrecerea de adio împreună cu directorul de atunci.

— A ieşit la pensie?

— Nu, a fost dat afară, dar nu din motive dezonorante. Pur şi simplu, nu se înţelegea cu şefii lui în anumite privinţe. Prin urmare, ls-a cerut să-i evalueze drepturile şi a primit o pensie binemeritată.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Locuieşte tot în Virginia, într-o localitate micuţă care se numeşte Falls Church, situată la douăzeci de minute de Langley.

— Stă singur?

— Da, a divorţat cu mult timp în urmă şi nu are copii. Acest Lucru a fost propice pentru carieră. A fost singurul care nu a refuzat niciodată posturile cele mai grele. Prima lui funcţie foarte importantă din Divizia Operaţiuni a fost ca şef de Centrală în Paraguay, într-o

vreme în care acolo nu se întâmpla nimic. Nu a fraternizat niciodată cu ceilalţi membri din D.O., căci este un taciturn şi un introvertit. Dar extrem de cinstit, de serviabil, nu a rostit niciun cuvânt urât despre nimeni şi foarte conştiincios. Rapoartele lui au fost întotdeauna de trei ori mai lungi decât ale colegilor. A fost analist la Centrală vreme de doi ani, dar se plictisea. Asta se petrecea în 1985. Fusese deja în misiune în Orientul Mijlociu şi vorbeşte puţin arabă. Directorul de atunci, cred că era Jack Perry, i-a propus să plece în zona de conflict din Asia Centrală.

— Unde? în Tadjikistan?

— Pe atunci, nu aveam destul personal. Era încă Uniunea Sovietică, în Pakistan, s-a alăturat echipei care făcea legătura dintre noi, ÎŞI şi mujahedini. După cum ştiţi şi dumneavoastră, noi şi Arabia Saudită am finanţat lupta afghanilor împotriva Uniunii Sovietice care Le-a invadat ţara în 1979. John Turner se afla în baza din Peshawar sub acoperire consularăşi călătorea mult în interiorul Afghanistanului. Acolo, aveam o bază logistică foarte importantă care se ocupa cu livrarea masivă a armelor, pornind de la Karachi pentru mujahedinii ce luptau împotriva sovieticilor.

— Le-aţi dat arme în valoare de şase miliarde de dolari, observă Malko.

Frank Capistrano alungă această remarcă cu un gest dezinvolt al mâinii.

— Jocul merita efortul. În 1986, când Billy Casey zI-a convins pe preşedintele Reagan să le livreze rachete sol-aer portabile Stingerş, acest lucru a reprezentat întorsătura decisivă a războiului, în doi ani, mujahedinii au doborât şapte sute de aparate de zbor ruseşti, elicoptere şi avioane. Au câştigat.

— Ce făcea atunci John Turner?

— Superviza convoaiele cu armament dintre Karachi şi interiorul Afghanistanului. Materialul era debarcat la Karachi, apoi era încărcat în camioane care îl duceau în nord. prin deşertul din Baluchistan, apoi de la graniţa afghană până la Quetta, capitala Baluchistanului pakistanez. De acolo, era încărcat pe cămile e

Inia<-

nişte vehicule prăpădite şi pleca spre Afghanistan pe drumurile carp nu' erau supravegheate de sovietici până la punctul unde se făcea livrarea. Cei mai activi dintre mujahedini erau fundamentaliştii mu. ca Gulbuddm Hekmatyar. Numai că pe atunci, nu interesa

ail.ai pe cămile sau în

J. *Inter Service Intelligence*: *Serviciul pakistanez de Informaţii* (*n.a.*) *2. Directorul CIA numit atunci de Ronald Reagan* (*n. a*)

sulmani, ca – … v „meiosa ne nimeni…

Gulbuddin Hekmatyar, fundamentalistul musulman protejat de serviciile pakistaneze, burduşit cu arme livrate de CIA, jurase cu mâna pe inimă că, dacă prelua puterea la Kabul, primul lucru pe care îl făcea era să radă din temelii Ambasada americană… Şi s-a ţinut de cuvânt, bombardând-o de pe înălţimile din Kabul, începând cu 1992.

— John Turner era în legătură cu mujahedinii? întrebă Malko.

— În mod regulat, confirmă Frank. Ducea o viaţă foarte dură. dormind precum şoferii de camioane afară sau pe mărfuri. Uneori rămânea câteva săptămâni acolo, fără să pună piciorul în Peshawar. Dar nu se plângea: treaba lui era să vegheze ca o parte din mărfuri „să nu cadă de pe cămile" în timpul călătoriei şi să se asigure că era livrată afghanilor celor *buni*. Acolo erau condiţii foarte dure. Cu două sau trei lăzi cu muniţie, un sat trăia o lună de zile. De atunci a avut John primele probleme cu Agenţia, oftă el.

— Ce probleme?

Frank Capistrano coborâşi mai mult vocea.

— A trimis câteva rapoarte la Agenţie, atrăgând atenţia asupra disproporţiilor dintre cantitatea armelor livrate celor mai extremişti mujahedini şi cele donate celor mai moderaţi, cum era tribul din Wardak. Şi aceia nişte paştu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Atunci şi-a dat în petic, recunoscu americanul. Tipii din ÎŞI au urlat cât i-a ţinut gura că ei şi-au ales clienţii şi că, dacă nu sunt mulţumiţi, se descurcăşi fără ei… Bill Casey şi-a pus lacăt la gură, iar şeful Centralei din Peshawar i-a spus lui John Turner să-şi vadă de treburile lui, căci se afla acolo doar ca să facă livrările şi atât.

Malko zâmbi cu scepticism.

— Dar nu aţi ştiut că absolut *toţi* ofiţerii din ÎŞI inclusiv şeful} or, generalul Hamid Gul, erau şi ei nişte islamisti convinşi, nişte anatici?

Frank Capistrano se simţi stânjenit.

— Bănuiam, dar nu asta era prima grijă a noastră. A avut loc o discuţie cu Bill Casey care a fost tranşant: „Este mai important să distrugem Uniunea Sovietică decât să le dăm pe mână rachetele a

«ngers câtorva păduchioşi. Nu vor rezolva mare lucru".

Mare orb a mai fost. După paisprezece ani, au ajuns până a New York şi Washington. Cu toate astea, Bill Casey a rămas mare patriot şi un om cinstit.

— Aşadar, John Turner a continuat sâânsoţească armele pentru mujahedini, conchise Malko. Pentru cei *buni*.

— Dacă putem spune aşa, zise cu amărăciune americanul l-am dat o lună de permisie ca să vină în Virginia să-şi îngrijească trandafirii, iar directorul general a profitat de acest lucru ca săexplice că treaba lui era să vegheze ca armele să ajungă a destinatarul cel bun, ales de îŞI. dar nu a spus nimic. De altfel după cele raportate, acest individ nu spunea niciodată nimic şi nu ştiam ce gândeşte. În schimb, era disciplinat, serios, cinstit. Chiar prea cinstit…

— Adică? întrebă Malko ciulind urechile.

— Şase luni mai târziu, am avut încă o problemă cu el, explică americanul. A întocmit alt raport prin care semnala că vehiculele încărcate cu arme care plecau din Karachi în Afghanistan nu se întorceau goale. Erau burduşite cu baloturi de haşişşi cu pachete cu heroină care era produsă pe câmpurile de mac cultivate în zonele controlate de mujahedini şi exportate apoi în Europa şi la noi, beneficiind de protecţia convoaielor noastre. Plătită foarte scump de altfel, pentru că dădeam şpăgi grele la fiecare douăzeci de kilometri. Asta era treaba lui John. Se plimba cu o sacoşă plină cu dolari şi, dacă ai mai rămâneau, îi aducea înapoi la Centrala din Peshawar. Era un tip al naibii de cinstit… Când a primit raportul, directorul Diviziei Operaţiuni l-a transmis directorului general, care a informat Casa Albă, iar de acolo i s-a spus să nu-i dea curs. Depindem în totalitate de mafia transportatorilor afghani – toţi fiind paştu – care ne protejează convoaiele cu arme şi sunt plătiţi la întoarcere de traficanţii de heroină. Pe deasupra, câteodată, aceştia sunt în legătură cu ofiţerii din ÎŞI.

— Când nu sunt aceiaşi, preciza Malko.

— Exact, recunoscu Fi ank Capistrano, dar era război. Nu întotdeauna îţi alegi aliaţii. Datorită acestor convoaie am putut transporta rachetele Stingers care au schimbat cursul războiului.

— Ce s-a întâmplat după aceea? *Special Advisor* oftă neputincios.

— Nebunul ăla de John Turner a trimis raportul la DEA!" Nu vă spun ce a însemnat acest lucru. Tipii din DEA spumegă de furie şi

J. *Drug Enforcement Administration* (*n.a.*)

ameninţă că ne arestează şi că dau totul publicităţii. Gândiţi-vă ne „neavoastră: o agenţie federală care protejează traficul cu jjijnă culmea! – destinată Statelor Unite! Tot să declanşeze scandal monstruos… Afacerea a ajuns până la mine. Şi la unesedinte. Directorul CIA a vrut pur şi simplu să-l dea afară pe l hn! A crezut că poate să închidă gura presei, bazându-se peziţia lui. Atunci, a folosit trucul clasic: l-a chemat ca să-l „felicite".

Treaba cu DEA s-a calmat şi i-au dat altă slujbă lui John Turner:

field officer pe lângă un mujahedin recomandat de prinţul Turki, eful Serviciilor Secrete saudite, un oarecare Ussama Bin Laden…

După o scurtă pauză, Frank Capistrano reluă:

— De luni de zile, generalul Gul, şeful ÎŞI i-a cerut lui Turki să-l trimită în Afghanistan pe prinţul saudit ca să înflăcăreze spiritele saudiţilor din bază care se luptau deja. Numai că Turki nu a găsit pe nimeni: prinţii saudiţi preferau să se ducă la târfe şi să bea scotch la Marbella în loc să bată coclaurii afghani. Atunci a descoperit o persoană apropiată de prinţ. Un saudit de familie foarte bună, foarte bogat şi foarte credincios.

— Aşadar, conchise Malko. John Turner a devenit ofiţerul de legătură a lui Ussama Bin Laden.

— Într-adevăr, confirmă Frank. De altfel, avem şi câteva fotografii, priviţi. Aceasta a fost făcută în provincia afghană Pakita. la baza din Massada. unde s-au adunat voluntarii arabi.

Scoase din nou o fotografie color din servietă în care erau doi bărbaţi cu zâmbetul pe buze. Unul dintre ei era bărbatul brunet cu părul bogat, cu privirea pătrunzătoare şi un aer liniştit, iar celălalt Ussama Bin Laden, uşor de recunoscut, cu o barbă tunsă scurt şi mustaţa stufoasă, în ţinută de luptă, cu o cască americană. John Turner era în civil.

— Fotografia a fost făcută în 1988, preciza americanul. Pe atunci, Bin Laden făcea curse între front şi Peshawar, unde a format o organizaţie de susţinere a mujahedinilor, denumită Maktab al-Khidimat. al cărei birou de recrutare se afla în University Town, lângă Peshawar. Deseori Bin Laden călătorea în străinătate ca să adune fonduri sau să-i dea raportul „sponsorului" său. prinţul Turki.

— A fost epoca de aur. observă Malko. Frank Capistrano oftă.

— Da, e adevărat. Apoi, John Turner a contractat o porcărie de

boală şi am fost obligaţi să-l aducem acasă. A stat în spital trei luri1. apoi a avut încă trei de permisie şi a fost adus la biroul

Diviziei Operaţiuni ca să poată fi recuperat. Toată lumea a uita-episodul cu DEA. Urmarea aparţine istoriei: în 1989, Sovietici pleacă din Afghanistan, iar noi „ne retragem", adică ne chemăm toi oamenii şi îi lăsăm pe pakistanezi să aibă grijă de mujahedinii lor Atunci am făcut din nou apel la John Turner. În momentul în care Divizia Tehnicăşi-a făcut socotelile, şi-a dat seama că afghanii mai dispuneau încă de două sute cinci zeci de rachete Stingers şi că trebuia să încerce să le recupereze. Ceea ce nu era lucru uşor căci Afghanistanul era ca vai de capul lui după plecarea sovieticilor La Kabul, regimul lui Năjibullah, marioneta lor, mai rezista încă, încercuit de mujahedini şi de diferitele facţiuni.

— Unde se afla Ussâma Bin Laden?

— A plecat în Arabia Saudită, fiind dezgustat de râca dintre mujahedini. Era un puritan.

— Prin urmare, John Turner a plecat în Afghanistan. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Şi-a reluat rolul de pisălog, zise în silă americanul. După trei luni de stat în regiune, a clocit alt raport veninos, explicând că i-am lăsat baltă pe prietenii noştri mujahedini şi că trebuia să ne ocupăm în continuare de ei. Acum câteva zile, am recitit raportul. Scria că am dus şi am câştigat un război politic împotriva Uniunii Sovietice, dar că mujahedinii, precum Bin Laden, Hekmatyar sau chiar Gul, au dus şi ei un război *religios*, care, în opinia lor, nu reprezenta decât prima bătălie dintr-un conflict mai general.

— Ce profeţie! observă Malko. Frank ridică din umeri neputincios.

— Poate, însă dumneavoastră cunoaşteţi politica. Am câştigat războiul şi trebuie să trecem la altceva: a fost Irakul şi Afghanistanul care nu au interesat pe nimeni la Washington. Ne-am spus că toţi aceşti mujahedini se vor duce liniştiţi la ei acasă. Raportul lui John Turner a fost victima unui „clasament vertical". A mai trimis ra; poarte Agenţiei până când aceasta i-a dat să înţeleagă că nu mai avea ce să facă. Tot ceea ce i se cerea era să-şi ţină gura, ca de obicei, şi s-a pus pe treabă, încercând să negocieze cu diverşi conducători ai războiului restituirea faimoaselor rachete Stingers. Am fost extrem de îngrijoraţi, când mare parte din ele au apărut în Iran… Or, ca să dobori un avion

comercial, nici nu îţi trebuie mai mult…

— Cu cât le răscumpăraţi?

— Cu un milion de dolari bucata.

— Şi a adus vreuna?

Americanul se strâmbă:

— Nu. S-a întâmplat ceva neplăcut. După mai multe luni de ea ocieri. deseori prin intermediul agenţilor din ÎŞI. John a reuşit a ajungă la o înţelegere: douăzeci de rachete pentru suma de cincisprezece milioane de dolari. Era scump, cu atât mai mult că nu ştiam dacă mai funcţionează încă, însă ordinul a venit de la Casa Albă: trebuia să le răscumpărăm. l-au dat banii lui John Turner care a plecat cu ei cu un elicopter. Avea întâlnire în Logan, cu un „comandant" paştu. Era însoţit de un colonel din ÎŞI. Acolo, totul a luat o întorsătură proastă, imediat ce au aterizat, au fost atacaţi de o bandă de necunoscuţi. Colonelul din ÎŞI a fost ucis împreună cu o parte din escortă. John Turner a reuşit să fugă.

— Ce s-a întâmplat cu cele cincisprezece milioane de dolari?

— S-au evaporat. Nu am mai auzit nimic de ei. John Turner s-a întors pe jos la Peshawar, debusolat, traumatizat şi a trimis un raport amănunţit în care spunea că fusese probabil trădat de agenţii din ÎŞI. Prietenii noştri. Lucru probabil de altfel.

— A fost o nebunie să trimiteţi un om singur cu cincisprezece milioane de dolari într-o ţară cum este Afghanistanul, unde îţi taie gâtul pentru cinci dolari, observă Malko.

— Era singura modalitate…

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— O treabă destul de urâtă, mărturisi Frank. De abia întors la Washington, John Turner a fost chemat în faţa unei comisii disciplinare. I s-a reproşat că a fost neglijent cu cele cincisprezece milioane de dolari. *Aceasta* a fost versiunea oficială. În realitate, directorul Diviziei Operaţiuni, care avea un dinte împotriva lui din cauza poveştii cu DEA, a pretins *oft the record* că John a organizat toate astea ca să facă banii pierduţi şi ca să-i împartă cu tipii din

— Şi dumneavoastră aţi crezut? Frank Capistrano tresări.

— Eu nu am ştiut absolut nimic atunci! A fost o intrigă din interiorul Agenţiei. O reglare de conturi. Doar când i-am citit dosarul, am aflat toate astea. Dar era prea târziu.

— A fost acuzat?

— Nu în mod oficial, firește. Dar a fost declarat vinovat de neglijență" și i s-a cerut să demisioneze. Cu toate onorurile… un soi de *honorable discharge*.

— A acceptat?

Da, fără să se plângă, fără să spună un cuvânt, ca una. Pe atunci – mai am procesul-verbal – a observat numai c-CIA a făcut o greșeală istorică lăsându-i în voia sorții pe oameni" de care s-a folosit. Mai ales pe aceia bine antrenați, înarmați smotivați… Evident că nimeni nu i-a dat atenție. A ieșit la pensie; primit o primă frumușicăși a restituit insigna.

Americanul făcu o pauză. Malko aruncă o privire fotografiilor împrăștiate în fața lor. Povestea lui John Turner a fost de o banalitate jalnică. Oamenii de pe teren au întotdeauna o viziune diferita și mult mai justă a realității decât birocrații. Se uită la Frank Capistrano.

— Dumneavoastră ce credeți? întrebă el. Chiar a furat ace bani?

Americanul se sufocă.

— Firește că nu! Tipul ăsta nu este în stare să fure nici zece. cenți! Este de o cinste patologică. Nici măcar cei care îl acuză nu cred acest lucru. Pur și simplu au vrut să scape de el.

Malko începea să înțeleagă bănuielile lui Frank Capistrano, Câteodată și oile mai turbează, iar John Turner a rămas cu o piatră pe inimă. El. care și-a servit mereu patria cu fidelitate, să se vadă aruncat în drum pentru o greșeală pe care nu a comis-o.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Malko.

— A stat acasă un an. Chiar mi-a fost teamă să nu se sinucidă. Unul dintre puținii lui prieteni a anunțat Agenția că John Turner este foarte deprimat. Iar după aceea, acesta a jupuit blana de pe oaie… Și-a făcut o mică firmă de consultanță împreună cu un specialist în comunicații cu sediul în Pakistan. Și-a păstrat câțiva prieteni acolo și a găsit clienți foarte repede. Niște pakistanezi dornici să investească. A ținut numeroase conferințe în fala politicienilor sau a oamenilor de afaceri din regiune. Pe scurt, a putut să trăiască foarte confortabil cu pensia și cu mica lui afacere. Mai cu seamă că nu aruncă banii pe fereastră…

— Ce a făcut pe 11 septembrie?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nimeni din Agenție nu a mai vorbit cu el de luni de zile. Uneori se mai întâlnea la aeroport cu câte

un fost coleg. Din cauza slujbei, se ducea foarte des în Pakistan.

— Acum unde este?

Frank Capistrano se uită la ceasul imens Breitling, martorul unei vieţi aventuroase, apoi răspunse:

— Acum trebuie să fie la Agenţie. Până la ora şase.

Maiko îi aruncă o privire întrebătoare, crezând că i-a scăpat ceva.

— Am crezut că a fost dat afară în 1997?

— Exact! Doar că de atunci, s-au întâmplat evenimentele din 11 septembrie. După ce s-a depus tot praful, actualul director al rA George Tenet, îngrozit să vadă cât de sărace îi sunt mijloacele, a cerut autorizarea reangajării unui anumit număr de ţi ieşi ţi-a pensie, dar care să aibă o experienţăândelungată. Este treabă recentă, cam de vreo două luni. A fost o idee bună, iar Casa Albă a fost de acord. Agenţia a rechemat zece dintre seniori" cu un contract pe durată nedeterminată, ca să constituie un soi de super-celulă antiteroristă. Încă nu m-aţi întrebat cum de am făcut legătura între portretul-robot al bărbatului care a telefonat din Jersey City întocmit de FBI şi John Turner. Când am primit portretul-robot, nu m-am gândit la nimeni în mod special. Însă. când George Tenet şi-a chemat vechea gardăşi când mi-a trimis dosarele celor pe care i-a selecţionat, am avut un şoc atunci când am examinat fotografiile care însoţeau CV.-ul lui John Turner, căci asemănarea era atât de frapantă. După ce i-am citit biografia, am fost şi mai tulburat.

— George Tenet nu a observat nimic?

— El Le-a luat din fişierele din calculator, nu a văzut dosarele. Ca şi cum ar fi vrut să-l scuze pe directorul CIA, Frank

Capistrano goli dintr-odată paharul cu coniac. Această poveste îl năucise pe Malko. Dacă George Tenet nu ar fi vrut să-şi întărească echipa, probabil că nimeni nu ar fi făcut legătura dintre portretul-robot şi John Turner.

— De ce v-aţi hotărât să-l chemaţi pe John Turner, în loc să-l puneţi sub supraveghere? întrebă el mirat.

Frank Capistrano aproape că se sufocă.

— Cine să-l supravegheze? FBI-ul? Am văzut două avantaje. Mai întâi că de acum încolo, îl avem în mână; şi pe urmă, acest lucru mi-a permis să fac o mică anchetă în legătură cu el, cât şi cu toţi ceilalţi candidaţi la întoarcerea în Agenţie, cu ajutorul serviciului intern de

securitate de la Langley.

— Şi aţi descoperit ceva?

— Nimic, O viaţă searbădă, fără probleme financiare, fără vicii i practic fără prieteni. De la Falls Church se duce la biroul lui din strada 19 numărul 1020, situat în nord-vestul Washingtonului, apoi se întoarce, îşi petrece weekend-urile acasăşi călătoreşte puţin în Interes de afaceri. Se duce des în Pakistan. Este pasionat de Nemet. De fapt, este singurul lui viciu.

— Cum a reacţionat când i s-a cerut să se întoarcă la CIA?

— Pur şi simplu a fost de acord. Nu a avut niciun resentiment şi nu a pus întrebări.

Restaurantul se golise. Ca să-l mai amâne pe chelner. Frank Capistrano ceru nota de plată. Perplex, Malko încerca să evaluez în minte această misiune neobişnuit de sensibilă.

— John Turner este credincios?

— Din dosar, reiese că a fost botezat, dar practic nimic altceva.

— Nu a manifestat niciodată o înclinaţie spre Islam? Frank Capistrano clătină din cap în semn că nu.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Frank, zise Malko, în afara acestui portret-robot, de ce îl mai bănuiţi pe John Turner? Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că nu este omul banului.

— Amintiţi-vă de Burgess şi de McLean, trădătorii din Mi 6 britanic. Au acţionat din convingeri marxiste, deşi aveau în spate o cultură care nu dădea nimic de bănuit. Dar recunosc, aici este punctul slab. Nu văd niciun motiv al trădării sale.

Mako i-ar fi spus unul singur: durerea, răzbunarea pe un sistem pe care îl dezaproba. Probabil şi admiraţia pentru nişte oameni convinşi de un ideal, chiar dacă sunt fanatici precum Ussama Bin Laden. Mulţi dintre trădătorii sovietici au făcut-o în timpul Războiului Rece pentru că se simţeau persecutaţi de şefii lor sau prost plătiţi; din lehamite şi frustrare…

Se uită la ceas. Se aflau aici de aproape două ore.

— Frank, începu el, chiar dacă a avut probleme cu şefii, John Turner mi se pare un cetăţean model, cinstit şi conştiincios. Are exact profilul celor angajaţi de Agenţie. Pe de altă parte, dacă este vinovat, sunt sigur că este atent şi destul de şmecher ca să nu trezească bănuieli. Dacă mai adăugaţi şi faptul că, pentru a-l confrunta, nu putem

face apel la mijloacele *legale*, ancheta pe care mi-o propuneţi este aproape imposibilă.

Trăsăturile lui Frank Capistrano se lăsară în jos.

— Mă refuzaţi?

— Nu, zise Malko. dar va trebui să-mi acceptaţi condiţiile. Eu nu văd decât o singură cale de a proceda, care cu siguranţă vă va face să urlaţi.

— Spuneţi-mi ce idee aveţi, spuse americanul.

Capitolul V

Malko zâmbi cu reţinere.

— Spuneţi-mi-o mai întâi pe a dumneavoastră. După tot ceea ce mi-aţi mărturisit, John Turner lucrează în fiecare zi la CIA şi duce o viaţă extrem de liniştită. Presupun că nu trebuie să-i punem telefonul sub ascultare, fiindcă numai FBI-ul ar putea s-o facă. În orice caz. sunt sigur că este foarte prudent ca să nu se afle nimic de genul acesta. Dacă ai accesăm calculatorul, este acelaşi lucru. Prin urmare, ce aşteptaţi din partea mea?

— Aţi înţeles că, din lipsă de „personal", este imposibil să efectuăm o anchetă clasică asupra lui John Turner, adică punere sub ascultare, accesarea calculatorului, anchetă prin vecini. Nu este cazul să punem FBI-ul pe urmele lui şi oricum, în prezent, nu există nicio acuzaţie care să justifice ancheta. Ne aflăm într-un stat de drept. Amintiţi-vă că am mai refuzat o dată FBI-ul, în august, anul trecut, în legătură cu accesarea calculatorului lui Zacharias Moussaoui, când a fost suspectat. Aşadar, eu m-am gândit la cel puţin o soluţie pentru început. O supraveghere discretă efectuată chiar de dumneavoastră. Locuieşte în Falls Church, la un sfert de oră de Langley. Poate că mai iese pe înserat sau mai dă câte un telefon ca să se întâlnească cu cineva. Sau foloseşte o „cutie poştală moartă". Cu atât mai mult că se simte în siguranţă fiindcă a revenit în Agenţie. O săptămână sau două de supraveghere ar Putea să aducă ceva.

— Nu vă e teamă că o să mă observe? Este un profesionist al serviciilor secrete. Dacă este vinovat, cred că este foarte prudent.

— Este un risc, recunoscu Frank Capistrano. Dar ca să-l mai Diminuăm, mi-am luat câteva măsuri de prevedere. Am închiriat 9 jHci maşini de mărci diferite. Se găsesc în garajul subteran de la *Willard*, iar cheile sunt la portar, pe numele dumneavoastră. Apoi, nu veţi fi singur.

— Ah da, am crezut că… Americanul îl opri cu un gest.

— Am informat-o confidenţial pe asistenta mea. Laura Putnam

Este veche în Agenţie şi am deplinăâncredere în ea. Laura şi-a luat o cameră la Willard şi vă stă la dispoziţie. Puteţi să o luaţi cu dumneavoastră sau să acţionaţi singur, cum doriţi. În plus.

locuieşte în Alexandria şi cunoaşte nordul Virginiei ca pe propriul buzunar. Mai cu seamă, Falls Church. De asemenea, poate să ia foarte uşor legătura cu mine fără să trezim suspiciuni. Lumea este obişnuită să o vadă la Casa Albă. Şi…

Se întrerupse.

— Şi ce? insistă Malko.

— *She is a verypretty woman*…

Frank Capistrano era fără doar şi poate un vulpoi rafinat care folosea cu abilitate şi morcovul şi bastonul. Malko se întreba cum arăta oare morcovul.

— Este foarte bine. recunoscu Malko. dar nu e de ajuns o supraveghere a tipului acestuia poate dura săptămâni întregi fără să se ajungă la niciun rezultat. Am o idee mai bună. Mi-aţi spus ca George Tenet este la curent.

— Da.

— Perfect. Ar trebui să răspândească zvonul că în Agenţie există un trădător, dar că nu a reuşit să-l identifice încă.

Frank Capistrano tresări.

— Nu vă gândiţi că am făcut tot posibilul să nu răsufle nimic?

— Ba da, m-am gândit aprobă Malko. Căci, dacă John Turner este *trădătorul*, riscă să reacţioneze, să ne pună pe o pistă. Iar zvonul nu va ieşi dintre zidurile Agenţiei. Trebuie pur şi simplu ca John Turner să afle. Nu îmi fac nicio grijă în această privinţă: zvonurile de genul acesta se răspândesc cu viteza fulgerului.

— Dar dacă aflăşi FBI-ul?

Malko îi adresă un zâmbet irezistibil.

— Toţi cei de la Langley vor spune că acest zvon nu are nicio bază…

Tăcu, iar americanul, descumpănit. Îşi aprinse o ţigară, apoi puse bricheta Zippo înapoi într-un etui din piele agăţat la curea. Rămase tăcut câteva clipe, apoi reluă:

— Trebuie să obţin acordul preşedintelui. Tot ceea ce propuneţi se întâlneşte cu strategia pe care am stabilit-o cu el.

— Înţeleg, zise Malko, când puteţi să-l întrebaţi?

— Imediat, îl prind eu între douăşedinţe.

— Rje acord… îndată ce veţi primi un răspuns, puneţimăşi pe mine în temă. Ar fi bine chiar astăzi.

m 5 ar putea, dacă nu intervine vreo problemă, zise Frank r pistrano. Dar dacă refuză?

— Ca să vă fac pe plac, voi începe filajul, însă cred că nu va duce la nimic.

— O.K., spuse americanul. Dacă am acceptuj, îl convoc pe George Tenet în seara asta sau mâine dimineaţă. Însă situaţia va dura câteva zile până se va coace.

— Astăzi este marţi, observă Malko. Sunt sigur că până la sfârşitul săptămânii, zvonul va ajunge la urechile lui John Turner. Până atunci, o să mă familiarizez cu terenul.

— Laura Putnam stă la camera 421. la *Willard*, preciza americanul. Puteţi să discutaţi cu ea ca şi cum aţi face-o cu mine. Sunt prieten cu tatăl ei din copilărie, iar ea şi-a făcut o carieră frumoasă în Agenţie.

— De ce a plecat?

— Fiindcă s-a săturat să stea prin străinătate şi i-am oferit o slujbă la Casa Albă.

Schimbară o privire lungă, apoi Frank Capistrano se ridicăşi îi întinse mâna.

— Sper ca ideea dumneavoastră să fie *cu adevărat* bună, zise el oftând. Dacă nu, George W. Bush va fi ultimul preşedinte pentru mine.

În ciuda lambriurilor şi gravurilor reprezentând scene de vânătoare, barul *Robin Hood* al hotelului *Willard era* vesel ca un cavou. Doi beţivi a şezaţi la barul rotund făceau glume copilăreşti cu barmanul şi o femeie elegantă, dar trecută de mult de prima tinereţe, îşi studia obrajii zbârciţi într-o oglindă în timp ce sorbea un Martini.

Malko abia avu timp să se instaleze la o măsuţa şi să comande o votcă. O blondă tunsă scurt, în jur de vreo treizeci de ani, apăru în Pragul barului. Îşi plimbă rapid privirea în interior şi se îndreptă cu Paşi fermi spre masa lui Malko care se ridică imediat.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult? îl întrebă Laura Putnam neliniştită.

Malko îl sunase în camera de la hotel cu cinci minute în urmă. ţi-o linişti cu un surâs.

— Nicidecum.

Cei doi beţivani tăcuseră şi o priveau cu sclipiri în ochi pe nou-venită. Cu ochii ei albaştri cu privirea ştrengară, cu zâmbetul cuceritor, cu puloverul negru şi fusta din piele asortată. Laura Putnam semăna mai mult cu o tânără ziaristă decât cu o spioană. Dezgustată, femeia cu Martini îşi goli paharul dintr-odată şi plecă.

Imediat ce se aşeză, Laura îşi scoase din poşetă un pachet de Marlboro light şi o brichetă Zippo Swarowski pe care Malko i-o luă din mână ca să-i aprindă ţigara.

— Doriţi să beţi ceva? o întrebă el. Laura Putnam izbucni în râs.

— Cum de aţi ghicit? îmi place foarte mult scotch-ul, este consolarea femeilor singure. Şi este mai bun decât gimnastica.

Izbucni din nou în râs şi îi spuse barmanului care se apropiase:

— Un Defender mare vechi de cinci ani. Cu câteva cuburi de gheaţă. Şi migdale.

După ce plecă, ea îl privi pe Malko cu o insistenţă obraznică, râse şi spuse încetişor:

— Este plăcut să te întâlneşti cu Superman…

— Oh, calmaţi-vă! protestă el, stânjenit. Laura Putnam se aplecă peste masă.

— Ba da, ba da, nu ştiţi ce mi-a spus Frank despre dumneavoastră! Se pare că puteţi să strângeţi un om de gât cu laţul cât ai clipi!

— Nu fac eu aşa ceva, o asigură Malko. Frank vorbeşte prea mult.

Exuberanţa şi buna dispoziţie a asistentei lui Frank Capistrano îi ridica moralul.

— Frank tace mormânt, răspunse tânăra. Ca şi mine, de altfel. Gata cu gluma. O să lucrăm împreună în legătură cu acel John Turner.

— Îl cunoaşteţi?

— L-am întâlnit când lucram la Agenţie, dar nu mai ţin minte cum arată. Cu toate că în fotografii pare un bărbat frumos, zise ea strâmbându-se comic. Ce vreţi să faceţi?

— Un tur prin Falls Church, îi propuse Malko.

— Nicio problemă. Ştiu drumul. Odată, am avut o aventură acolo, într-o altă viaţă.

Laura Putnam conducea un Ford coupé negru. Înăuntru era plin de ziare, de documente şi de diverse pachete.

— Sunt cam dezordonată! recunoscu ea în timp ce demara.

Conducea brutal. Fusta se ridicase şi se vedeau coapsele ape mântregime. Merseră până pe Strada M. apoi o luară ore vest, traversând Georgetown. Femeia pălăvrăgea întrunantrerupându-se ca să râdă cu poftă. Era încântată că se afla în compania lui Malko. Trecură pe Francis Scott Bridge şi se angajară pe Autostrada 66 ce ducea la aeroportul Dulles. După câţiva kilometri, Laura încetini când ajunseră în dreptul unui panou ce indica „Exit 69".

— Lată, aici este Autostrada 69!

În acelaşi timp, ea îi aruncă o privire ghiduşă lui Malko.

— Falls Church începe de aici, anunţă ea când ajunseră pe un bulevard larg, plin cu magazine. Aici sunt mulţi spioni. Bogătaşii locuiesc în MacLean, mai aproape de Langley, iar sărăntocii eşuează aici.

Traversară centrul orăşelului care semăna cu atâtea altele, în afară de un panou aflat la intrare care anunţa că a fost fondat în 1699. Era cu siguranţă unul dintre cele mai vechi orăşele din Statele Unite. Bine că era cu Laura Putnam. După o grămadă de curbe, ajunseră pe un bulevard mai liniştit, izolat în mijlocul pădurii, care se numeşte Riley Street.

— Ne apropiem, îl anunţă Laura Putnam.

Opri maşina la numărul 3426, unde era o casă din lemn cu vopseaua gri scorojită, în mijlocul unei grădini aflate în vecinătatea unui teren de tenis prost întreţinut. Nu se vedea niciun semn de viaţă.

— Aici se ascunde Bestia, zise tânăra. Nu i-am văzut niciodată pe vecini. Cred că ziua se cocoşează muncind. John Turner are un Volvo portocaliu vechi de o sută de ani. îl parchează mereu pe alee. Oricum, nimeni nu o să-i fure grămada asta de fiare vechi. Acum ştiţi să veniţi singur?

— Cred că da, zise Malko.

— Bine. În curând trebuie să se întoarcă de la muncă.

Era cinci şi jumătate şi se însera. Plecară, luând-o pe Autostrada 66, apoi pe Strada M. ticsită de restaurante, singurul loc din Washington în care mai exista puţină animaţie. Brusc, lui Malko i se făcu foame. Din cauza decalajului de fus orar. Prânzul luat „npreună cu Frank Capistrano i se părea deja departe.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva? propuse el.

— Excelentă idee, aprobă Laura. Nici măcar nu am luat masa de prânz.

Aleseră un restaurant italian aproape autentic şi Laura comandă imediat o sticlă de Chianti. În clipa în care începură să mănânce pastele. Malko întrebă:

— Ce părere aveţi despre povestea asta? Laura Putnam ridică spre el privirea veselă.

— Şeful meu nu îmi cere părerea… (Izbucni în râs, apoi deveni serioasăşi continuă:) Nu ştiu, sunt uimităşi în acelaşi timp îngreţoşată. Când mă gândesc la toţi morţii ăia nevinovaţi! Cum a putut un om de-al nostru să participe la o asemenea grozăvie?

Ridică din umeri.

— Evident, în Divizia Operaţiuni, sunt o grămadă de fraieri, nişte ciudaţi. John Turner este un singuratic, un taciturn, nimeni nu ştie ce gândeşte. Şi-apoi, li se pare să facă numai grozăvii, iar acest lucru cred căăi derutează. În orice caz, dacă este el, trebuie să-l strivim ca pe un vierme.

Ochii albaştri îşi pierduseră veselia. Terminară de mâncat fără să mai discute despre cazul Turner şi se urcară în Fordul negru. Se despărţiră în holul hotelului.

— Mâine aveţi nevoie de mine? îl întrebă ea.

— Nu, nu cred, spuse Malko.

Laura Putnam izbucni în râsul ei exuberant.

— Super! O să dorm până târziu. Ne vedem mai târziu.

Cu îndemânarea unui ins rutinat de la periferie, Malko încetini în faţa panoului de pe Autostrada 66 care indica „Exit 69" şi se angaja pe drumul ce ducea la Falls Church. În sens invers, maşinile circulau aproape bară la bară. Aceştia erau toţi locuitorii Virginiei care lucrau în Washington.

Murea de plictiseală. Se împlineau deja zece zile în care făcea acelaşi lucru, când singur, când însoţit de Laura Putnam. Dimineaţa, îl urmărea pe John Turner de acasă la sediul CIA, apoi de la Agenţie spre Falls Church. uneori cu un mic popas într-un Wallmart sau într-un videoclub. John Turner nu a trecut nici măcar o singură dată fluviul Potomac. Viaţa lui era de o tristeţe jalnică, între două filaje, Malko nu avea practic nimic de făcut decât să facă astenie.

Nici sfârşitul de săptămână nu i-a adus mai mult. John Turner lucrase în mod excepţional sâmbătă în centrul antiterorist din Langley, apoi se oprise să împrumute nişte casete. Duminică nu se mişcase de acasă…

Malko încetini, angajându-se pe Virginia Street, unde locuia John Turner, la numărul 3426. Opri chiar înainte de intersecţie şi cercetă zona. Zări printre copaci faţada întunecată a casei şi o parte din aleea unde era parcat Volvo portocaliu. Se uită la ceas. Acesta arăta şapte şi jumătate, iar John Turner trebuia să apară, fiind punctual ca un cuc.

Efectiv, în mai puţin de un minut, zări fumul din ţeava de eşapament a maşinii. Maşina se legănă imediat şi dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Acesta aşteptă câteva clipe, apoi se luă după el pe Victoria Street, ajunse pe Great Fall Road, ce mergea spre nord. Vira la stânga şi acceleră. După trei minute, zări partea din spate a Volvo-ului care rula regulamentar cu cincizeci şi cinci de mile la oră şi încetini. Circulaţia densă de dimineaţăâi uşura urmărirea. În fiecare zi, Malko folosea câte una dintre cele cinci maşini puse la dispoziţie de Frank Capistrano. Astăzi conducea un Chrysler Neon mic de culoare albă.

Lăsând două vehicule între el şi Volvo. îl urmări de la acea distanţă. După un sfert de oră, agentul din CIA ajunse la intersecţia cu Chain Bridge Road şi vira la dreapta. La intersecţia următoare, o luă iarăşi la dreapta pe Dolly Madison Parkway, ca în fiecare dimineaţă, încă o milă, şi Malko zări într-o parte un panou care indica: George Bush Center for Intelligence – CIA. John Turner semnaliza la stânga şi încetini când ajunse în mijlocul şoselei, înainte de a o lua pe drumul privat ce ducea în parcarea interioară a sediului CIA. Malko merse drept înainte. Până diseară, nu mai avea nimic de făcut. Acceleră ca să se întoarcă la Washington cât mai repede, să facă un duşşi să se bărbierească. Îşi spunea că ceea ce făcea era o mare prostie şi fără ieşire. În aparenţă, ideea de a răspândi zvonul că exista un trădător nu dădea rezultate.

După ce termină, răsfoi *Washington Post*. Pe pagina întâi în colţul din dreapta, un amănunt îi atrase atenţia. Era Laura. Sună imediat portarul şi îi ceru să trimită flori în camera tinerei americane, cu un bileţel din partea lui. O jumătate de oră mai târziu, sună telefonul. Era Laura Putnam, extrem de fericită.

— Sunteţi un adevărat gentleman! spuse ea. Mi-a spus mie Frank. De multă vreme nu am mai primit flori de ziua mea. Abia aştept să vă sărut. Aţi aflat ceva nou?

— Nimic, mărturisi Malko. Cred că o să mă duc mai târziu, în caz că iese undeva.

Mai făcuse deja acest lucru, dar fără succes.

— Pot să vin cu dumneavoastră? propuse numaidecât Laura. Încep să mă plictisesc dacă nu fac nimic.

— Cu plăcere, acceptă Malko. Ne întâlnim în hol. la ora cinci.

* * *

— În fine, iată-l! oftă Laura Putnam când văzu farurile din spate ale Volvo-ului stingându-se după ce îl parcă pe alee.

John Turner se întorcea de la Langley. Era aproape ora şapte

— Ne întoarcem mai târziu, propuse Malko.

— Să mergem să cinăm la *Old Ebbit*! sugeră tânăra.

Era o braserie imensă întotdeauna aglomerată, unul dintre puţinele locuri plăcute din Washington. Găsiră loc la o masă mai în spate, în *Oysters Bar*. Laura Putnam înfulecă într-o clipă două porţii mari de stridii şi goli o jumătate de sticlă de Chardonnay californian. Malko îşi spuse că semăna cu o hippie a anilor ’60. îmbrăcată cu fusta neagră şi cu bluza mulată cu mulţi năsturaşi.

— Dumneavoastră nu beţi! observă ea.

— Eu conduc. Nu am chef să intru la puşcărie.

— Vă scoate Frank, spuse Laura.

Când terminară de mâncat era încă devreme. Laura Putnam ceru un coniac la cafea. Apoi îşi încălzi băutura în mâinile cu unghii lungi cu ojă roşie-sânge, ciripind ca o coţofană, cum îi era obiceiul.

Când ieşiră, începuse să plouă, iar noaptea era incredibil de întunecată. Îndată ce ajunseră în pădurea din Falls Church, Malko fu nevoit să încetinească: nu se vedea la un metru. Laura îşi lăsase spătarul şi moţăia cu capul dat pe spate.

Ajunse la intersecţia cu Riley Street şi opri ca să examineze casa lui John Turner. Era luminată, iar maşina se afla la locul ei. Malko luă de pe podea un binoclu cu infraroşii, îl regla şi îl puse alături. Cel puţin, pe întunericul ăsta, John nu putea să-i repereze maşina. Lângă el, Laura se zgribuli şi întrebă cu voce uşor năclăită:

— Am ajuns? Cred că am aţipit.

— Nu-i nicio nenorocire, zise Malko, nu e nimic interesant. Dacă până la două dimineaţa nu se întâmplă nimic, ne ducem la culcare.

— Bine, şefu-l spuse Laura salutându-l cu un gest comic.

Se ghemui pe scaun şi păru că adoarme. Malko deschise radioul în surdinăşi se străduí să se gândească la lucruri plăcute.

După câteva minute, corpul Laurei alunecăâncetişor spre el şi îşi se capul pe piciorul lui drept. El crezu că dormea, când îi simţi [nana

avansând uşor pe coapsă. Îi atinse pântecele şi îl acapara. Malko îşi reţinu răsuflarea, crezând că este un gest inconştient. Însă mâna începu să se mişte încetişor, cu o mişcare foarte precisă. Asistenta lui Frank Capistrano voia să-l seducă.

Reuşi fără prea mare greutate, iar Malko simţi atunci degetele care îi descheiau fermoarul cu delicateţe. Apoi şi le strecură prin deschizăturăşi cuprinseră membrul întărit, extrăgându-l din culcuşul lui. Dar nu rămase mult timp afară, căci tânăra, grăbindu-se să nu-i scape, se năpusti asupra lui, înfundându-l adânc în gură.

— Laura!

Malko avu senzaţia că este zguduit puternic de un curent electric. Reuşi pentru câteva momente să nu-şi ia ochii de la fereastra luminată a căsuţei lui John Turner, însă, curând, nu mai distinse decât o pată gălbuie înceţoşată. Laura îi administra o felaţie demnă de o adolescentă. Se vedea că era hotărâtă să-l facă să juiseze…

Ghemuită între scaune, ea îşi plimba capul în sus şi-n jos, într-o mişcare lentă şi regulată, extrem de eficientă. Impresionat de această atenţie bruscă, Malko atinse uşor coapsa ascunsă sub fusta lungăşi simţi imediat cum îi creşte adrenalina. Cuminţica asistentă a americanului, avea ciorapi cu portjartier! Aceasta a fost picătura care îi aprinse dorinţa. Simţind un fior pornit din adâncul pântecelui, nu îşi putu reţine un ţipăt răguşit în timp ce Laura îi înghiţea fără să clipească sămânţa. Apoi se ridică, cu o strălucire vicleană în ochi.

— Asta a fost pentru flori, dar dacă aveţi chef, puteţi să mă şi regulaţi.

Numai un necioplit putea să refuze o asemenea ofertă atât de drăgălaş făcută.

Lumina de la fereastra lui John Turner se stinsese de mult. Culcată pe bancheta din spate. Laura, împunsă de Maiko, ce stătea în genunchi pe podea, gemea, cu fusta lungă ridicată pe şolduri, cu un picior sprijinit de geam, iar celălalt de spătarul scaunului din faţă. Într-o poziţie acrobaticăşi inconfortabilă. dar convenabilă se pare… îşi agita bazinul şi mai repede, apoi îl atrase Spre ea pe Malko, de parcă ar fi vrut să o pătrundăşi mai adânc. Avu un orgasm violent care îi smulse un ţipăt gâtuit.

— *My God*! oftă ea, asta m-a întinerit. Să mă hârjonesc eu în asemenea hal.

Coborâră din maşină în frigul îngrozitor ca să-şi aranjeze

scaunele. Limbile luminoase ale ceasului lui Malko arătau unu şi zece, iar casa lui John Turner era cufundată în întuneric.

— Să mergem, hotărî Malko.

Momentul de recreere fusese delicios, însă ancheta trena. Era o situaţie la fel de frustrantă ca şi dezlănţuirea aparatului B-52 deasupra Afghanistanului, în vânătoarea lui Bin Laden care era de negăsit. În timp ce se îndreptau spre Washington, Malko se întoarse către ea.

— Laura, spune-i domnului Capistrano că vreau să ne întâlnim mâine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Frank Capistrano, când se întâlni cu Malko la *Ritz-Carlton*, unde Laura Putnam le aranjase întrevederea. Aveţi noutăţi?

— Nu chiar, răspunse Malko. Nici nu ştiu cum aş putea avea. John Turner nu are viaţă. Vine de la Agenţie acasăşi invers. Poate că a fost o greşeală să-l aduceţi înapoi. Aţi activat operaţiunea „zvonul”?

Frank sorbi cu un zgomot respingător o stridie şi puse cu grijă cochilia pe marginea farfuriei.

— La Langley se vorbeşte numai despre asta! zise americanul. A ajuns până şi la urechile FBI-ului. Dumnezeu ştie cum, însă George Tenet a trebuit să dezmintă în faţa directorului Mueller.

— Nu ar putea fi un pretext bun ca să-l atacăm pe John Turner frontal? De exemplu, să-i accesăm calculatorul?

— Ar trebui să o facem şi în cazul altor zeci de „suspecţi”, obiectă americanul. Voi decide acest lucru doar în caz extrem. Vă mai cer să aveţi răbdare încă o săptămână ca să continuăm treaba asta idioată. Sper că Laura v-a fost de *un* real ajutor.

— Face şi ea ce poate, spuse Malko morocănos.

Frank Capistrano începu să soarbă din nou stridiile, scuzându-se cu un zâmbet.

— Am luat micul dejun la cinci şi jumătate dimineaţa… Cel de-al şaselea simţâmi spune că am dreptate, că John Turner i-a telefonat lui Ussama Bin Laden ca să-i dea vestea reuşitei atacurilor în timp util. Iar prin el, am putea ajunge la organizaţia Al-Qaida, chiar aici la noi. Trebuie să o anihilăm.

— Se spune că Bin Laden a murit, observă Malko.

— Chiar dacă se ascunde într-o grotă afghană, prietenii lui vor continua lupta. El va fi ridicat la rangul de martir, de „Maadi”. de imam ascuns „care trebuie răzbunat. Aşadar, contez pe dumneavoastră. În

cazul unei nereuşite, voi lua măsuri radicale în privinţa lui John Turner. Dar riscăm să nu ajungem nicăieri. Va recunoaşte doar dacă îl prindem cu mâţa-n sac.

— O.K., zise Malko. Mai rămân o săptămână.

În Virginia, se întuneca devreme, cel puţin în luna decembrie. Oprit cu luminile de avarie în Dolly Madison Parkway, Malko pândea intrarea sediului CIA pe unde ieşeau maşinile agenţilor care plecau de la serviciu, ca în fiecare seară. Vehiculele se îndreptau spre vest – în McLean sau Falls Church – ori spre est, la Washington. John Turner o lua mereu către vest. Malko îşi îndreptase botul maşinii spre est ca să nu atragă atenţia, chit că trebuia să întoarcă. Rămăsese puţin surprins, căci, de regulă, John Turner pleca printre ultimii, or acum, Volvo portocaliu ieşise printre primele. Mai avu încă o surpriză: în loc să meargă spre vest, vira la dreapta, către est. Dintr-odată, Malko se pomeni îndreptat către direcţia cea bună.

Ajunse Volvo din urmă exact la intersecţia cu Kirby Road şi păstră o distanţă destul de mare. Puţin mai departe, John Turner vira la dreapta ca să ajungă pe George Washington Parkway care mergea de-a lungul Potomac-ului şi se angaja pe şoseaua estică. Se pare că se ducea la Washington.

John Turner traversă Francis Scott Key Bridge, care trecea peste Potomac. La semafor, o luă pe M Street, tot înspre est. Circulaţia mai puţin densăâi permitea lui Malko să-l urmărească ară dificultate. Americanul merse pe M Street până la Strada 7, unde vira la stânga, îndreptându-se apoi spre nord. După aceea, *o* luăja dreapta pe Independence Avenue, apoi pe Louisiana. În curând, avea să iasă din oraş.

În fine, Malko recunoscu clădirile masive ale celei mai lrPportante gări din Washington, Union Station. John Turner o ocoli şi intră în parcarea de lângă gară: îşi va lăsa maşina acolo şi va lua trenul. Malko nu voia să rişte niciun pic. Coborî din Chrysler, pe care îl lăsă lângă trotuar, în locul în care parcarea era interzisăşi intră în gară. John Turner apăru după câteva minute, *cu o* geantă neagră în mână şi mergând liniştit. Intră în primul *dintre* cele trei holuri imense şi se duse la casa de bilete. Oare unde se ducea?

Trenurile Amtrak plecau în toate direcţiile. Malko se uită pe panoul *cu* plecări. Erau vreo douăsprezece trenuri care plecau în următoarea jumătate de oră. îl pândea cu coada ochiului pe John

Turner. După ce îşi cumpără biletul, *acesta se* îndreptă deja spre peron.

Malko avea o singură problemă: nu ştia ce destinaţie avea… Trecu în spatele agentului din CIA, care străbătea cele două holuri imense mărginite de magazine. John Turner intră pe poarta ce ducea la peronul şaisprezece. Pe panou era anunţată plecarea garniturii Amtrak Express X2210 în direcţia Pennsylvania Station – New York. Malko mai avea doar zece minute până la plecarea trenului.

Fugi la casa de bilete şi avu norocul să găsească doar o persoană în faţa lui. Cumpără un bilet dus-întors, apoi fugi înapoi la peronul şaisprezece. Imediat ce se aşeză, garnitura porni. Acum, îi mai rămânea să-l găsească pe John Turner în tren. Acesta tăcu şapte staţii până la New York. Malko se întrebă dacă voiajul presupusului trădător avea vreo legătură cu operaţiunea „zvonul". Malko spera să descopere ceva foarte repede.

Capitolul VI

John Turner privea nepăsător peroanele gării din Baltimore dispărând în întuneric. Amtrak s-a oprit de şapte ori între Washington şi New York, dar era totuşi mai rapid decât cu avionul, mai cu seamă că, după 11 septembrie, cursa aeriană între National Airport din Washington şi La Guardia din New York a fost suspendatăşi trebuia să iei un avion din Dulles Airport. aliat la patruzeci şi cinci de minute de Casa Albă. John Turner era gânditor. Probabil că se întreba când fusese descoperit. Ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească primele simptome ale unei boli grave.

Nutirse întotdeauna un vag sentiment de stimă fată de Ussama Bin Laden, încă din perioada în care îl întâlnise în munţii din Paktiar, în timpul războiului cu sovieticii. La început, pakistanezii îl instruiseră, informându– (că sauditu! era extrem de bogat, foarte credincios şi un om curajos. Ceea ce l-a frapat în primul rând pe John Turner a fost contrastul cu saudiţii pe care i-a întâlnit, ipocriţi, Iaşi, fanfaroni, cruzi cu inferiorii şi umili până la a se târâân faţa celor puternici. Bin Laden nu bea alcool, se ruga cu sinceritate şi îşi risca viaţa în mod discret. Vorbea întotdeauna cu glas blând, se apleca să toarne ceai în ceştile interlocutorilor săi. Puţin cam stângaci şi tăcut, la fel ca John Turner.

După aceea, nu s-au mai văzut de mai bine de şase ani. Într-o zi, prin 1996, când John Turner alerga după agenţii lui, un mesager i-a adus un bileţel la hotelul în care stătea la Peshawar. O persoană pe care o cunoscuse în timpul războiului împotriva sovieticilor dorea să-l

vadă. Dar biletul nu era semnat. Jos, îl aştepta un vehicul 4 x4. Nedumerit, a răspuns totuşi invitaţiei şi a Străbătut zona tribală în camioneta Toyota plină cu oameni înarmaţi până la o fermă din împrejurimile Jalalabadului. Acolo, ussama Bin Laden, mai slab, cu barba lungă, îl întâmpinase de Parcă s-ar fi despărţit în ajun.

Au discutat îndelung cu tradiţionalul ceai afghan în faţă. Sauditui i-a explicat cât de mult l-au dezamăgit americanii fiindcă au lăsat Afghanistanul în voia sorţii şi. după părerea lui. erau scandalos de părtinitori faţă de Israel. John Turner nu îi împărtăşise nemulţumirile; şi el era la fel de dezamăgit de ţara lui, dar nu a îndrăznit să dezvăluie acest lucru faţă de un străin.

Bin Laden i se păruse mai matur, însă la fel de fanatic când vorbea despre instaurarea în lume a unui Islam înţelept şi pacifist şi despre pedepsirea musulmanilor răi, ipocriţii, cum îi numea el, printre care îi aşeza şi pe conducătorii propriei tabere, care să i făceau vinovaţi în ochii lui că lăsaseră trupele americane să staţioneze în Arabia Saudită, pământul sfânt al Islamului. Mai I degrabă sceptic, John Turner îi aprobase vag intenţiile. Demersul lui Ussama Bin Laden semăna puţin cu cel al comuniştilor care I voiau să facă o lume mai bună. Din păcate, cum spun nemţii, Necuratul se află în lucrurile cele mai mărunte.

S-au despărţit cu oarecare emoţie, ca doi foşti combatanţi şi nu s-au mai văzut de aproape doi ani. Între timp, John Turner a părăsit CIA cu de-a sila…

Trenul încetini, iar vocea cavernoasă din difuzor se auzi: I „Philadelphia, oprire două minute". Vagonul era aproape gol. I Americanii nu se obişnuiseră încă să circule cu trenul.

Malko număra staţiile. Îndată ce garnitura se oprea, se dădea jos pe peron ca să se asigure că John Turner nu cobora din tren. O sunase pe Laura Putnam de pe mobil ca să o informeze despre noua situaţie, cerându-i să-i spună şi lui Frank. Tânăra se oferise numaidecât să-l însoţească, dar era încă prea devreme. Trenul ajungea la New York la nouă fără cinci minute.

John Turner îşi luse o geantă cu el, aşa că în mod sigur îşi va petrece noaptea la New York. Malko nu avea nici măcar periuţa de dinţi. Însă avea altă problemă de rezolvat: să găsească vagonul în care călătorea americanul. Trenul era compus din cincisprezece vagoane, iar Malko se găsea în ultimul. Dacă John se afla în primul, risca să-l

piardă la sosire, iar călătoria era inutilă.

La Newark. ultima staţie înainte de New York, coborî pe peron şi merse pe jos până la primul vagon. Din păcate, nu avu timp să ajungă în faţă, pentru că trenul staţiona prea puţin. Sări din mers în al patrulea vagon. Dar la câţiva metri de el era John Turner!

Acesta privea peronul, iar Malko trecu pe lângă el şi să i două vagoane mai departe. De acum, nu avea cum piardă.

John Turner se strădui să nu se întoarcă. îl văzuse în geam pe bărbatul care traversa vagonul, îndreptându-se spre cel din faţă. Faptul în sine nu avea nimic anormal. Însă, după trei ani de viaţă secretă, era mereu în alertăşi atent la orice amănunt insolit.

Mai ales de vreo zece zile încoace. Se dusese să-şi ia o cafea de la filtrul centrului antiterorist, când o secretară i-a şoptit vestea: în Agenţie, exista încă o afacere Aldrich Ames. Un trădător, o cârtiţă, însă de data asta, în slujba islamiştilor. John Turner nu făcuse niciun gest. Pusese câteva întrebări, apoi, după ce se întorsese la el în birou, îi spuses vestea şi colegului său. Acesta nu păruse prea convins.

— Sunt mai mult de treizeci de agenţi care au avut legături cu indivizi ca aceştia, observase el. Mulţi dintre ei nu mai lucrează în Agenţie. Este un zvon. Şi-apoi, nu-l văd pe ticălosul care ar putea să aibă de-a face cu fanaticii ăia, decât pentru un sac de bani. Se pare, bineînţeles, că nenorocitul ăla de Bin Laden este miliardar.

— Nici eu nu văd, spusese că un ecou John Turner.

Bin Laden nu-i oferise în nicio împrejurare mai mult decât o ceaşcă de ceai. Între ei nu se pusese niciodată problema banilor. Totuşi, când s-au reîntâlnit, John Turner era abătut şi demoralizat, îşi pierduse slujba după care era înnebunit şi îşi înjghebase fără tragere de inimă o mică firmă de consultanţă, ca să aibă activitate, lucru ce îl adusese din nou în Pakistan. Nici până în ziua de azi nu ştie cum de a aflat Bin Laden de prezenţa lui acolo. Probabil prin intermediul agenţilor din ÎŞI. Însă fusese contactat din nou peste câteva zile, după sosirea lui la Islamabad. Asta era prin septembrie 1998. Toată presa americană îl acuza pe Bin Laden că a organizat atentatele împotriva Ambasadelor americane din Nairobi şi din Dar Es-Salam, cu o lună în urmă. Rupt de CIA, John Turner nu avea cum să infirme aceste acuzaţii. În ciuda acestui aPt, se hotărâse să accepte invitaţia sauditului din pură curiozitate. De data asta, întâlnirea a avut loc undeva lângă Tora-Bora, într-un cort, vizavi de o grotă săpată în munte. Bin Laden

Fusese extrem de calm, blajin şi mai amabil ca de obicei. îl „întrebase multe lucruri pe John Turner despre America, despre politică, despre viaţa lui particulară. Discuţia durase o bună parte din noapte. Sauditul îi explicase pe îndelete lui John Turner pentru ce lupta el. De ce. cu câteva luni în urmă. În februarie 1998. pusese bazele celui de-al Treilea Front Islamic International pentru Jihad împotriva evreilor şi cruciaţilor. A criticat îndelung tarele adversarilor săi, America şi Israelul.

John Turner ar fi trebuit să se cutremure, însă şi-a dat seama că nu simţise nimic. Apoi, i se aprinse o scânteie în minte. Brusc se simţi pe aceeaşi lungime de undă cu interlocutorul său. În trenul care se îndrepta spre New York, se mai auzea încă rostind propoziţia care, în urmă cu trei ani, îi schimbase viaţa:

— Vă înţeleg.

Ussama Bin Laden zâmbise vag. Însă privirea se umpluse de bucurie. Se mulţumise să spună cu vocea lui calmăşi blândă:

— În acest caz, trebuie să ne mai întâlnim.

John Turner rămăsese tăcut, gândindu-se la toate nedreptăţile a căror victimă fusese în perioada în care a lucrat la CIA, numai pentru faptul că era cinstit, şi la aroganţa birocraţilor care, departe de realitate, manipulau oamenii ca pe insecte. Înainte de a trage o concluzie, Bin Laden îl fixase îndelung, apoi spuse:

— Sunteţi obosit. Duceţi-vă la culcare.

John Turner nu dormise bine, fiind apăsat de o tristeţe de neînţeles. S-au reîntâlnit în zori la tradiţionalul ceai de mentă însoţit de fructe şi de plăcinte. Soarele răsărea. Peisajul era minunat şi de un calm ireal. După ce lăsă jos ceaşca, sauditul îi spuse lui John Turner:

— Am un plan măreţ. Aş vrea să vă vorbesc despre el.

Se mai dărâmase un zid. John Turner ar fi trebuit să refuze, dar nu a spus nimic. Iar Ussama Bin Laden i-a prezentat în amănunt proiectul. După ce termină, fostul agent CIA rămase din nou surprins. În loc să se poarte ca un patriot american, a avut o reacţie de *profesionist*, neutră, de parcă ar fi fost vorba despre o idee abstractă.

— Nu va merge! Este mult prea complicat ca să poată fi pus în practică, observase el.

— Ba poate să meargă, îi răspunsese Bin Laden. Cu condiţia să folosim oameni de calitate.

Tăcuse şi se despărţiră după o oră, fără să mai discute despre

proiect. Îndreptându-se către graniţa pakistaneză, John Turner îşi dăduse seama că se găsea la răscruce de drumuri. În mod normal, ar fi trebuit să facă un raport imediat ce se întorcea, în care

— Denunţe planul atentatelor, trădându-l pe Bin Laden. Dar nu a l-a ut-o ascunzându-se după ideea că era o utopie, un plan practicalizabil. Timpul trecuse. John Turner se mai dusese de câteva lân Pakistan. O singură dată se întâlnise cu Bin Laden la lalalabad, într-o casă extrem de simplă. Au vorbit vrute şi nevrute. La sfârşitul întrevederii, îi spusese doar atât:

— Avansăm.

După şase luni, la începutul anului 2000, John Turner a primit telefon la biroul lui din Washington. Un pakistanez, al cărui nume nu-i spunea nimic, dorea să se întâlnească cu ei. Când s-au pomenit faţă în faţă, îl recunoscu imediat: era unul dintre locotenenţii lui Bin Laden, un egiptean al cărui nume nu-l ştia. Au luat prânzul la *Mo and Jos*, o braserie situată la subsol, la intersecţia bulevardului Conneticut cu L Street. Când au ajuns la cafea, egipteanul îl anunţă:

— Proiectul nostru a avansat mult. Şeicul are nevoie de un om ca dumneavoastră ca să-l coordoneze. Ştie că poate să aibă încredere.

Fără să-i lase răgazul să răspundă, i-a spus ce sarcină avea, cu multă precizie, dar fără emfază, de parcă ar fi fost un simplu joc. La despărţire, îi spuse lui John Turner:

— Când vom termina prima parte, sunaţi la numărul acesta şi spuneţi că aveţi un mesaj pentru şeic. Vă vom contacta noi.

În seara aceea, John Turner se oprise într-un bar ca să reflecteze. Oscila între dorinţa de răzbunare şi scrupulozitatea lui. Ajunsese la concluzia că, dacă planul lui Bin Laden reuşea, America va fi şi mai puternicăşi că aceasta va fi o lecţie pentru toţi aceia care se purtaseră urât cu ea. Şi, în general, pentru toţi aceia care vor să-i strivească pe cei care nu gândesc la fel ca ei… Nu se simţea deloc vinovat. În viaţa lui de „*covert actions*”, învăţase cât de relativă este viaţa omului. Morţii nu contaseră decât dacă ştia cum îi cheamă. Iar puritana şi credincioasa Americă era construită pe cadavrele indienilor omorâţi pentru cauza cea dreaptă.

Vocea din difuzor îl smulse din gândurile lui: „Trenul va ajunge în staţia Pennsylvania”. Se scutură. Nu călătorea la New York ca să se recreeze, ci ca să rezolve unele probleme. Zvonul care circula în Agenţie îl alertase, dar nu îl îngrijora. Erau foarte multe perspane care

puteau figura pe lista suspecţilor. Dar trebuia să pună răul mai întâi: dacă e/era cel bănuit, trebuia să elimine eventualelenscuri. Când coborî pe peron, nu ştia încă dacă bărbatul care «ecuse prin vagonul lui era implicat sau nu.

59

*

Malko aşteptă să-l vadă trecând pe John Turner pe peron. ap Oi coborâşi se amestecă în mulţimea călătorilor. Când ajunse la scara rulantă ce ducea în stradă, bărbatul pe care îl urmărea ajunsese deja sus. Pennsylvania Station se găsea sub Madison Square Garden, mult sub nivelul străzilor. Malko îl urmă pe John Turner în holul subteran şi îl văzu apropiindu-se de staţia de taxiuri de pe Strada 33. Numai că nu era niciun taxi prin apropiere, iar lumea aştepta la rând. John Turner se îndepărtă de Seventh Avenue. iar Malko se luă după el, păstrând o distanţă apreciabilă. O luară unul în urma celuilalt spre est, până la Fifth Avenue. John Turner se îndreptă cu paşi grăbiţi spre nord. Oare unde se ducea? Deodată, Malko îl văzu intrând în holul lui Trump Tower, situat la intersecţia Străzilor 55 şi 56, una dintre clădirile cele mai elegante din New York. Cele patru etaje erau deservite de scări rulante, iar în atrium erau multe magazine de lux. La subsol se găsea o cofetărie unde s-ar putea să aibă întâlnire. Malko intrăşi el în holul imens, iar pulsul i se acceleră brusc: John Turner aştepta în faţa ascensoare/or care urcau în apartamentele din Trump Tower. Cele mai scumpe din New York! Era prea târziu ca să se întoarcă. Malko trecu prin spatele fostului agent CIA şi se opri în faţa vitrinei unui decorator de la parter, unde erau expuse ultimele creaţii ale lui Calude Dalie, printre care şi o superbă canapea din piele neagră care nu aştepta decât o apariţie de vis.

Îl văzu cu coada ochiului pe John Turner intrând într-o cabină. Grăbi paşii ca să coboare pe cealaltă scară rulantă, exact la timp ca să vadă beculeţul oprindu-se la cifra 42. Etajul unde se dusese John Turner. Ce să facă – acum? La fiecare etaj erau zeci de apartamente, în lipsă de altceva, Malko se hotărî să aştepte în cealaltă parte a bulevardului. Accesul la Trump Tower se făcea doar printr-un singur loc. Poate că John Turner va coborî să mănânce.

Pamela Chamberlain era strălucitoare! Machiată, cu parul strâns în coc, cu un taior încins în talie cu o curea elegantă, cu ciorapi negri şi pantofi prinşi cu o baretă în jurul gleznei. Era parfumată până în vârful

degetelor. John Turner abia avu timp să lase geanta jos, că se lipi strâns de el, evitând totuşi să-l sărute ca să nu-şi şteargă rujul. Nu venise încă vremea giugiulelilor.

— Nu ne-am mai văzut de mult! oftă ea, lipindu-şi pântecele de i lui într-un mod cât se poate de explicit. Sentimentele aveau un loc foarte limitat în viaţa ei. Însă avea oie de sex, iar acest amant discret şi deloc incomod îi conve-„a de minune. John Turner o strânse cu mâna lui mare de fesă n să-i dea de înţeles că şi-a dat seama ce voia. Mai mult, că era ca (sjij răspundă în acest moment, dar Pamela se îndepărtă

— Haide să mâncăm! Mor de foame, am avut o zi obositoare. O şedinţă de patru ore cu nişte *câini*. Te duc într-un local nou la modă lângă Colombus. Este cafeneaua hotelului *Hudson*.

Îi plăceau la nebunie localurile la modă, unde trupul ei înnebunitor îi permitea uneori să-şi recruteze clienţii care nu bănuiau că sub aspectul unei păpuşi Barbie supersexy se ascundea *un balaur* – *lady* cu colţi de oţel. Când ajunseră pe Fifth Avenue, opriră imediat un taxi.

— 359 West 59. Îi spuse Pamela şoferului. Din cauza numeroaselor sensuri unice, trebuiau să o ia pe Eighth Avenue ca să ajungă la hotelul *Hudson*, restaurat de Philippe Stark şi devenit un „must", adică o „necesitate". Începea cu o scară rulantă ce ajungea într-un hol ca de catedrală ce forfotea de fetiţe şi de lume bună. Mai erau câteva saloane şi un bar în formă de bibliotecă cu pereţii înalţi de şase metri. Restaurantul, situat în spate de tot, avea tavanul de o înălţime ameţitoare. În centru, se afla bucătăria expusă vederii şi, în afara câtorva mese izolate aşezate pe lângă perete, trebuia să te aşezi la nişte mese lungi din lemn la care încăpeau vreo douăzeci de persoane. Din fericire, Pamela şi John Turner apucară să se aşeze la un capăt de masă… Imediat după ce se aşeză, Pamela îi aruncă o privire acuzatoare cavalerului ei.

— Sper că nu m-ai înşelat?

Puţin îi păsa ei de sentimente, în schimb avea o teamă viscerală de SIDA, însă refuza ca partenerul să folosească prezervative fiindcă, după părerea ei, diminuau plăcerea. Îi plăcea la nebunie contactul fierbinte al unui sex foarte dur.

— Nu, zise John Turner pe un ton rece.

Era adevărat. În afară de Pamela, viaţa lui sexuală era aproape de zero barat. Tânăra îşi apropie gura parfumată de urechea lui?"

ganguri:

— O să te recompensez. M-am făcut foarte frumoasă pentru în acelaşi timp, îşi strecură mâna pe sub masăşi îl încetişor între picioare.

Malko îl zări pe John Turner ieşind din Trump Tower însoţit de o femeie îmbrăcată cu o haină de vizon. Stopul de la colţul Străzii 55 se făcuse verde, iar vehiculele porniră şuvoi către sud. Era imposibil să traverseze fără să fie lovit de vreo maşină. Furios la culme, îl văzu pe John Turner şi pe însoţitoarea lui urcându-se într-un taxi care o luă – apoi pe Strada 55 către vest. Când apăru următorul taxi liber, primul dispăruse de mult. Nu mai putea să-l urmărească. Neputincios, Malko reuşi să traverseze şi intră în Trump Tower. Trebuia să o identifice pe femeie la care venise John Turner. Era clar că locuia aici. Existau multe şanse să fie amanta lui, fiindcăaşi lăsase geanta de voiaj la ea. Poate că femeia nu avea nicio legătură cu Al-Qaida, însă era o latură din viaţa lui John Turner pe care era pe cale să o descopere. O latură de care CIA se pare că nu ştia. Se opri în faţa lifturilor şi apăsă pe butonul de apel. După câteva clipe, uşile culisante se deschiseră, iar liftierul, îmbrăcat într-o superbă uniformă roşie, îi adresă un zâmbet cald lui Malko şi se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

— *Good evening*, sir, *what floor are you going to?*”

— Sunteţi singur în seara asta? îl întrebă Malko.

— Da, domnule, începând de la ora şase.

Aşadar, cu el coborâse John Turner împreună cu însoţitoarea lui. Malko scoase o bancnotă de o sută de dolari şi i-o întinse liftierului.

— Vreau o singură informaţie.

Liftierul se uită la bancnotă cu un zâmbet stânjenit.

— Da, dacă pot, domnule.

— Adineauri am văzut ieşind din acest lift o femeie absolut superbăânsoţită de un prieten de-al meu, începu el. Ea locuieşte la etajul al patruzeci şi doilea. Cine este?

Liftierul, stânjenit, se îmbujora.

— Domnule, aceasta este o informaţie confidenţială. Nu pot să…

Malko scoase încă o bancnotă de o sută de dolari, însă liftierul clătină eroic din cap.

— Nu, chiar nu pot.

1. *Bună seara*, *domnule*, *la* 62

ce etaj vreţi să mergeţi?

Cum Malko puse bancnotele înapoi în buzunar, după o scurtă 07

itare liftierul adăugă:

*el*pjjndcă sunteţi un gentleman, pot totuşi să vă dau o infor-atie1 această doamnă se duce aproape în fiecare seară, înainte H cină să bea ceva la *Opia*, un bar aflat la intersecţia Străzii 57 cu Madison.

Malko îi strecura cele două bancnote în mână.

— Mulţumesc.

Ieşi din clădire şi se duse până la *San Regis*, un cvartal aflat mai la sud.

— Bună seara, îi zise el funcţionarului de la recepţie. Valiza mea a fost rătăcită de American Airlines. Aş putea să obţin o ca-Era ferm hotărât să nu plece din New York fără să o identifice pe amanta lui John Turner.

Ca de obicei, înainte de a avea o relaţie sexuală, Pamela Chamberlain băuse mult. Pentru început, două Defender seci, apoi vin roşu. În ascensor, când liftierul stătea cu spatele, ea puse mâna între picioarele lui John Turner şi murmură:

— Vreau să simt ceva tare în pântece.

Alcoolul o făcea să folosească un limbaj mai colorat care o stârnea şi nu-l lăsa pe John Turner indiferent. Abia intraţi în holul apartamentului, el o lipi pe Pamela de perete, îşi strecură mâna sub fustăşi începu s-o mângâie cu blândeţe peste slip. Avocatei îi zvâcneau tâmplele şi se lăsă în voia lui. Suspină de plăcere când John îi ridică fusta ca să poată depărta picioarele.

Această fantezie de a fi posedată în picioare, ca de un necunoscut întâlnit din întâmplare, funcţiona foarte bine şi începu să respire din ce în ce mai sacadat. John îi descheie haina şi dădu la iveală un sutien din dantelă neagră, apoi începu să-i frământe sânii. Pamela gemu de mulţumire.

— Oh, da! Poartă-te cu mine ca şi cu o târfă!

Ea, în faţa căreia tremurau toţi clienţii şi asociaţii în timpul seanţelor, adora să fie tratată ca o femeie-obiect. îl descheie cu ges-Jun febrile pe John şi îi cuprinse membrul în mână. Acum nu se [n-ai jucau, fiecare fiind absorbit de fantezia lui. Brusc, John îi rulă junghiul de dantelă în josul coapselor, apoi, cuprins de o inspi-aţie, o smulse pe Pamela de lângă perete şi o aşeză în fotoliul din oglinzii de la intrare. O aşeză în genunchi pe pernă, iar el, în

Trupurile lor nici măcar nu se atinaean în «reuşi să adoarmă. De multă vreme 11" – T Spreoratrei> emoţionat, de parcă sensibilitatea

fui „Tr t S? S.f atât de greutăţilor vieţii. iea IUIS" arf tocit din cauza ui vii lui B/n Laden

Ea râse sec.

— Qa Am pledat trei ore şi sunt frântă.

— Sunteţi avocat?

— Da.

Se aplecăşi luă din servieta o carte de vizită, apoi i-o dădu. El îi citi numele, Pamela Chamberlain, şi pe cel al cabinetului. Aţi câştigat? Ea ridică din umeri.

— Voi afla peste trei săptămâni. Vă interesează dreptul? Nu. spuse Malko, dar dumneavoastră da.

Ea îi aruncă o privire lungă plină de curiozitate, apoi spuse:

— Dumneavoastră l-aţi întrebat vineri pe liftier?

De data asta, Malko rămase surprins.

— De unde ştiţi?

— Liftierului îi place mult de mine şi v-a descris, zise ea zâmbind. Presupun aşadar că nu vă aflaţi aici din întâmplare.

— Aşa este. recunoscu Malko. Când v-am văzut ieşind din lift. am vrut imediat să aflu cât mai multe despre dumneavoastră.

— Eu nu v-am remarcat, zise ea. Unde aţi fost?

— În faţa vitrinei Armâni. Mă duceam la *San Regis*.

— Şi ce căutaţi acolo? Domnule…

Malko îi dădu şi el cartea de vizită pe care tânăra o examina cu atenţie, apoi se uită la el zâmbind amuzată.

— Prinţul Malko Linge. Parcă ar fi un nume fabricat. Ce faceţi la New York?

— Lucrez la OPEP, zise Malko. Am câteva întâlniri la Naţiunile Unite. Afaceri cu petrol.

Îşi dădu seama că paharul ei de şampanie era gol şi îi propuse:

— Lăsaţi-mă să vă mai ofer puţin *combustibil*.

— *Why not*? acceptă ea pe dată. *The night is young*.

Când văzu sticla de Taittinger Comtes de Champaghe Blanc de Blanes din 1995, se înveseli. Ciocniră, iar ea îşi descheie haina taiorului cu un gest firesc, însă voit provocator, lăsând să se vadă un pulover asortat, foarte mulat pe corp. Discutară în continuare în vreme ce beau. La cea de-a doua sticlă, Malko aflase o grămadă le lucruri despre ea. Despre copilăria petrecută într-o localitate izo-wă din Arkansas, despre ambiţiile şi succesul ei profesional şi despre viaţa ei-mai

degrabă searbădă.

De ce nu? *Seara abia a început*.

— O să încep să mă gândesc la *viaţa* mea personală, conchise ea. M/-am împlinit deja unul dintre vise: să locuiesc pe Fifth Avenue într-un apartament luxos. Mă costă mai mult de şase mii de dolari pe lună, însă, de fiecare dată când mă întorc acasă, mă simt de parcă aş avea orgasm.

— Sper că nu este singurul lucru care să vă ofere o plăcere atât de mare!

Pamela izbucni în râs, dar cu reţinere totuşi şi cu o umbră de emoţie.

— Sunteţi foarte curios.

Cum şampania contribuise într-o foarte mare măsură la spargerea gheţii, Malko se înverşuna:

— Vineri seara aţi ieşit cu amantul dumneavoastră?

— Nu! Este un prieten vechi. Locuieşte la Washington şi mai trece din când în când pe la mine. Bine, trebuie să plec. Mulţumesc pentru şampania delicioasă.

Se aplecă să-şi ia servieta, iar Malko îi propuse numaidecât.

— Aş putea să vă invit la cină? Pamela Chamberlain suspină adânc.

— Nu în seara asta! Sunt frântă, iar dumneavoastră m-aţi terminat de tot. Cât mai rămâneţi în oraş?

— Nu prea mult, am nişte obligaţii. Atunci, mâine?

Ea îi aruncă o privire arzătoare şi întârzie asupra ochilor lui aurii.

— Nicio problemă, dacă a-mi promiteţi că o să fiţi *cuminte*! Fiindcăştiţi unde stau, treceţi să mă luaţi. La ora opt.

— *Le Ct rque*. Vă convine? Ea îi zâmbi fericită.

— Cum aş putea să nu merg acolo? Pe mâine.

Ea îşi croi drum prin mulţime cu un mers hotărât şi dispăru. Malko rămase perplex. Pamela Chamberlain era ultima persoană la care se aştepta să o vadăânsoţită de John Turner. îl minţinse pretinzând că este doar un prieten, dar poate că o făcuse doar ca să-şi protejeze viaţa personală. Nu vedea cum ar putea avocata să facă parte din reţeaua Al-Qaida, dar totul era posibil… în orice caz, prin ea va putea să afle mai multe despre fostul agent CIA. Frank va fi mulţumit. Malko se întreba cum de reuşise John Turner să seducă o femeie ca

Pamela Chamberlain. Plăti nota şi plecânveselit spre *San Regis*.

Alexandre Krawsnoski ieşi din casă la opt fix ca de obicei, cu bătrânul lui caniche alb. Pensionarul trecu mai întâi pe la standul cu ziare de pe Jersey Avenue şi cumpără un *New York Post*, cotidianul pe care îl citea de patruzeci de ani.

Apoi, trăgând căţelul după el, se îndreptă spre J. Owen Grundy Park, pustiu acum din cauza vremii reci. Înfofolit într-o canadiană veche, cu şapca albastrăânfundată pe cap, se aşeză pe banca lui şi privi vapoarele trecând pe Hudson. Apoi îşi aţinti privirea la clădirile din Manhattan, situate pe malul celălalt al râului şi clătină din cap. Nu reuşea să se obişnuiască cu dispariţia celor două turnuri gemene din World Trade Center.

Cu mai puţin de două luni în urmă, vizita agenţilor speciali din FBI, îngrijoraţi de interviul lui din *New York Times*, îl zdruncinase pe moment, dar nu se mai gândise la acel incident, fiind convins că bărbatul pe care îl văzuse telefonând nu avea nicio legătură cu atentatele. Era un american ca şi el, iar americanii nu făceau treburi din acestea. Căţelul strănută. Trebuia să se întoarcă. Alexandre Krawsnoski se ridică de pe bancăşi se îndreptă către apartamentul lui din Montgomerry Street, situat chiar după staţia de tramvai. Pe străzile pustii sufla un vânt rece. În clipa în care deschidea uşa de la intrarea în bloc, simţi pe cineva în urma lui şi se întoarse. Se pomeni nas în nas cu un lungan încotoşmănat într-o sahariană verzuie. Avea ochii bulbucaţi, părul negru strâns în coadă legată cu o pănglicuţăşi un nas imens şi strâmb. Părea un cerşetor. Străinul îl întrebă cu voce slabă:

— Dumneavoastră sunteţi Alexandre Krawsnoski?

— Da. De ce mă întrebaţi? zise pensionarul, surprins că un individ ca el îl cunoştea.

— Eu sunt ziarist, spuse străinul. Se pare că aţi văzut ceva interesant pe 11 septembrie…

Alexandre Krawsnoski îşi spuse că nu semăna deloc cu un ziarist şi îl întrebă neîncredere:

— De la ce ziar sunteţi?

— *New York Post*. Ani putea discuta puţin?

Era ziarul lui preferat. Fără să stea pe gânduri, Alexandre wawsnoski deschise uşa apartamentului său de două camere şi în „ă împreună cu străinul. Abia după ce intră, se dezmetici:

— Hei! Aveţi vreo legitimaţie? îl întrebă el.

— Da, firește, zise tânărul.

Băgă mâna în buzunarul saharienei. Când o scoase, ţinea un cutter în loc de legitimaţie. îl deschise dintr-odată şi îi puse lartia în gâtul pensionarului.

— Dacă strigi, îşi tai gâtul, îl ameninţă acesta *cu* glasul y, *stins*.

Bătrânului i se înmuiară picioarele.

— Hei, nu-mi face rău! gemu el. Îţi dau toţi banii, cred că mai am vreo patruzeci de dolari. După aceea pleci, nu-i aşa? Nu voi spune nimic poliţiei.

— Ţine-ţi banii! răspunse falsul ziarist. Ai baie?

— Da, bâigui bătrânul. Ai nevoie?

— Unde este?

Ţinându-i cutterul la gât, acesta îl împinse pe pensionar spre baie, străbătând apartamentul. Krawsnovski deschise uşa unei minuscule băi *cu* o cadă jegoasă.

— Aici este, zise el.

— Bine. Dezbracă-te, îi ordonă străinul. Alexandre Krawsnoski îl privi năuc.

— De ce?

— Faci baie îmbrăcat?

Musafirul deschise cele două robinete şi lăsă apa să curgă în cadă. Pensionarul rămase ţintuit locului. Gemu:

— Spune-mi, eşti un soi de degenerat? Eu nu sunt pederast.

— Scoate-ţi hainele, repetă străinul, altminteri îţi tai gâtul.

Nu ridicase vocea, însă bătrânul îngheţă de spaimă. Începu să se dezbârce cu stângăcie şi să arunce hainele grămadă pe jos. Când rămase doar în izmenele vechi, se opri şi îl întrebă pe un ton plângăreţ:

— E bine aşa?

— Scoate-i şi pe ăia.

Stătu puţin în cumpănă, apoi îşi spuse că ciudatul musafir nu îi făcuse niciun rău. Se vedea că era degenerat. La urma urmei, dacă voia să-l vadă în pielea goală, treaba lui, doar n-o să-l lase să-i taie gâtul pentru atâta lucru. Dar de ce să i se întâmple lui? Execută, clănţănind din dinţi.

— Urcă-te în cadă.

Cum bătrânul nu făcea niciun gest, agresorul îl apucă de umăr şi îl împinse către cadă. Îngrozit, pensionarul păşi peste marginea căzii şi intră în apă. Apoi întrebă:

— Eşti mulţumit?

— Stai jos.

Şi de data asta Alexandre Krawsnoski se supuse. Imediat ce se bagă în apă, simţi două braţe care îi apăsau umerii în jos. Alunecă la fund, iar capul dispăru sub apă exact în momentul în care deschise gura să strige. Înghiţi o gură de apă, se înecă, se luptă să iasă la suprafaţă, dar mâinile îl apăsau cu forţă, ţinându-l pe fundul căzii.

Agonia nu dură mult. Puţin mai mult de două minute. Când asasinul simţi că nu mai opunea rezistenţă, îl lăsăşi îl cercetă pe bătrân. Avea ochii închişi şi trăsăturile lăsate de parcă dormea. Ca şi cum i se făcuse rău şi alunecase sub apă. Ucigaşul se şterse pe mâini liniştit şi ieşi din baie lăsând lumina aprinsă. După cinci minute, se îndrepta grăbit spre staţia de tramvai, cu gluga trasă pe ochi.

John Turner termină de corectat cele două liste cu potenţiali terorişti primită de la Moukhabaratul sudanez, de la serviciile yemenite şi cele saudite, o puse în buzunarul unei cămăşi, apoi se duse la reuniunea organizată de Dirk Krongard, numărul doi în Divizia Operaţiuni, ce se ţinea la etajul al optulea. În timpul întregii zile, se dedicase acestei munci plictisitoare din cadrul biroului de luptă împotriva reţelei Al-Qaida. Se întreba de ce îi chemase CIA pe toţi aceşti oameni cu experienţă numai ca să îndeplinească unele sarcini birocratice lipsite de interes.

După propriile mărturii, FBI-ul nu avea nicio acuzaţie împotriva celor ce însumau optzeci la sută din oamenii reţinuţi după 11 septembrie şi nici cea mai mică legătură cu Al-Qaida, cum ar fi Zacarias Moussaoui, care se pare că făcuse parte dintr-o grupare teroristă.

— Vii la cantină după ce te întorci? îl întrebă vecinul lui, un veteran din Africa.

— Sigur că da, îl asigură John Turner.

Îşi prinse de haină ecusonul cu chenar roşu şi străbătu coridoarele. Soarele ieşise dintre nori şi strălucea peste ţinutul wginiei. Se întorsese de la New York duminică în timpul zilei ca să fie la serviciu luni dimineaţă, la ora şapte şi jumătate.

Se simţea mai liniştit fiindcăaşi luase măsurile de prevedere care se impuneau. Zvonurile despre trădător se răspândeau cu rapiditate în Agenţie şi începuseră chiar să circule nume. Unele îl făcuseră să zâmbească în sinea lui. Dar de acum înainte se simţea aparţinând altei lumi, nu neapărat celei mai bune, dar cel puţin reuşise

să aleagă. Acum nu se mai putea întoarce din drum fie că va avea un viitor sau nu. Cu toate că nu era un sinucigaş prefera să asiste la meci până la sfârşit.

Al Rashid Currency Exchange, înghesuit între un restaurant afghan şi o spălătorie de rufe automată, nu mai mare decât o debara, se afla chiar în centrul cartierului Little Pakistan, situat în Brookiyn, între Covery Island Avenue şi Newkirk Avenue. De-a lungul a două cvartale, toate firmele erau în urdu sau în arabă. Pe culoarul împărţit în două, pe stânga fuseseră puse bănci, pentru a permite clienţilor să se aşeze, iar în dreapta, era o tejghea protejată de un grilaj unde lucrau trei funcţionari.

Pe trotuar, un bărbat cu barbă surăşi cu o puşcă în mână stătea de pază în faţa aşezământului. Gulbuddin al-Rashid. proprii –, etarul acestui birou, sub acoperirea unei mici activităţi de schimb valutar, conducea în realitate o importantă operaţiune de „hawala". „Hawala" însemna schimbul de bani prin compensaţie, bazat numai şi numai pe încredere. Amin, fratele lui Gulbuddin al-Rashid, avea acelaşi gen de birou la Peshawar, în Pakistan, unde „hawala" era, teoretic, ilegal. Doi veri de-ai lor făceau acelaşi lucru în Dubai şi în Bahrein. Această practică, veche de când lumea, se baza pe un sistem extrem de simplu: încrederea. Diversele birouri cu acest sistem denumit „hawala" aparţineau în general membrilor aceleiaşi familii, ceea ce evita tentaţiile. Problemele nu se iveau prea des, însă erau exercitate imediat asupra tuturor membrilor familiei.

Acest sistem a fost întotdeauna utilizat în mod tradiţional de comercianţi, însă, odată cu amploarea pe care a luat-o terorismul islamist, servea de asemenea şi la transferurile discrete de fonduri, de nedetectat, fiindcă nu exista nimic scris, nicio tranzacţie bancară. O persoană intra în biroul din Peshawar şi îi dădea casierului o sută de mii de dolari, de exemplu. Atunci acesta cerea adresa corespondentului din oraşul ales şi comunica identitatea celui de acolo care recupera banii. Adesea, era un simplu prenume însoţit de un nume de cod.

Biroul din Peshawar îl anunţa prin e-mail sau prin telefon pe corespondent. Clientul putea să vină să ridice suma în numerar, după cum îi convenea. Chiar în aceeaşi zi, dacă era nevoie.

În timpul războiului cu sovieticii din Afghanistan, CIA a folosit mult acest sistem denumit „hawala" ca să transfere discret sume 72

bani mujahedinilor, inclusiv lui Bin Laden. Astfel, milioane de dolari au tranzitat obscure birouri de schimb din Peshawar, mbogăţindu-i dintr-un foc pe patroni cu comisioane substanţiale. 1 Un bărbat pătrunse în biroul încă pustiu la această oră matinală. Nu dădeai doi bani pe el, cum era îmbrăcat în sahariană veche, cu jeanşii ponosiţi şi cu aspectul lui de nespălat. Părul slinos, bogat şi foarte negru era legat cu o panglică în coadă de cal Avea ochii bulbucaţi, obrajii bucălaţi, iar nasul ca un cartof. I se adresă în engleză unicului funcţionar:

— Pot să-l văd pe Gulbuddin al-Rachid? Pacea fie cu el.

În general, patronul, care avea biroul la etaj, nu cobora niciodată decât pentru clienţii importanţi.

— Cine întreabă?

— Zuluman Tango Tango.

Obişnuit cu nume codificate, funcţionarul nici nu clipi la auzul acestui nume ciudat. Luă telefonul şi murmură ceva în receptor. După ce închise, acţiona un panou ca să-l lase pe client să intre în partea protejată de grilaj. Apoi întredeschise o uşă ce ducea la nişte scări în spirală.

— Puteţi să urcaţi, îi zise funcţionarul.

Tavanul de la primul etaj era atât de jos, încât clientul fu nevoit să se aplece ca să intre în birou. Gulbuddin al-Rashid, un pakistanez rotofei şi jovial, cu o mustaţă foarte stufoasă, îl primi zâmbind.

— *Salam aleikoum*, frate! Să-ţi ajute Dumnezeu!

— *Aleikoum salam*! răspunse musafirul. Vin din partea lui Zuluman Tango Tango.

— N-am nimic pentru el.

— Ba ar trebui să ai, observă musafirul cu politeţe. Poţi să trimiţi un e-mail în Dubai?

Gulbuddin al-Rashid se aşeză în faţa calculatorului şi îl porni. Îi zâmbi încă o dată musafirului.

— Frate, vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc.

În timp ce patronul casei de schimb se aplecă spre monitor, musafirul scoase mâna dreaptă din sahariană cu un revolver cu amor-dzpr. Puse gura amortizorului cu un gest calm şi precis pe tâmpla stângă a pakistanezului şi apăsă pe trăgaci. Capul acestuia fu proiectat cu violenţă într-o parte, iar următoarele două gloanţe îl

nimeriră puţin mai jos, în maxilar şi în gât. Ţâşni un jet de sânge, de care asasinul se feri la timp. Gulbuddin al-Rashid zăcea lângă calculator, sprijinit de mânerul fotoliului. Ucigaşul băgă arma în sahariană, ieşi din birou şi coborî scara în spirală. Funcţionarul de la parter de-abia îi dădu atenţie când ieşi. În acest loc. discreţia era o virtute absolută. Bărbatul care îşi spusese Zuluman Tango Tango mergea grăbit pe Newkirk Avenue, iar după cinci minute, intră într-o staţie de metrou, amestecându-se printre zecile de pakistanezi care se duceau în Manhattan.

De această dată, liftierul din Trump Tower îi adresă lui Malko un zâmbet strălucitor, însoţit de un sonor „*good eveneng*, *să*". Nici măcar nu îl întrebă etajul, ci apăsă pe butonul cu numărul patruzeci şi doi. Pamela Chamberlain deschise la primul clinchet al soneriei, învăluită într-un nor de parfum, îl întinse cu un gest spontan gura pentru un sărut cuminte în stil american.

— Şampanie? propuse ea.

O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne aştepta într-o frapieră din cristal, însă Malko nu avea ochi decât pentru gazdă, extraordinar de sexy în taiorul negru de alpaca. Ciorapii cu dungă de un negru-cerneală spuneau mai mult decât oricare altă declaraţie. Pamela Chamberlain era un gen aparte pentru el: femeia de afaceri-uşuratică. Malko destupă sticla şi ciocniră.

— Este minunat! exclamă el arătând livingul cu canapeaua adâncă din piele neagră, sora geamănă a celei care se afla în vitrina de la parter.

— Mulţumesc, spuse Pamela. Îmi plac la nebunie decoraţiunile interioare. Veniţi să vedeţi dormitorul, zise ea.

Aici, Malko descoperi un pat vechi, cu bare stil „ţeava de puşcă", cu o cuvertură din păr de guanaco.

— Toate astea sunt de la decoratorul parizian Claude Dalie, preciza Pamela, după ce se întoarseră în iiving-room. Are o expoziţie cu vânzare chiar la parter.

Terminară sticla de şampanie, iar el o ajută să-şi pună paltonul. În lift, Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sunteţi visul imposibil de împlinit al bărbatului însurat! Pamela Chamberlain ridică imediat din sprâncene.

— Sunteţi căsătorit?

— Nu, zise Malko râzând, aşa i se spunea pe vremuri lui Brigjtte

Bardot.

În taxi, ea gângurea fericită… Când ajunseră în restaurantul *Cirque*, primiră o masă foarte bună, iar tânăra avocată se simţi şi

— 7 *1*

mai în formă, salutând cu plăcere câţiva cunoscuţi. Malko îşi zise că dacă va reuşi să fie amantul ei, ancheta lui în legătură cu John Turner va face un progres foarte serios. În timp ce savura crema *de* zahăr ars, Pamela observă dintr-odată:

— Sunt nedumerită.

— Din ce cauză?

— Nu semănaţi deloc cu un funcţionar internaţional. Cine sunteţi de fapt?

Era mult mai şireată decât părea dupăânfăţişare.

— Fac asta ca să mă distrez, să mai ies din castelul meu unde mă plictisesc, între o partidă de vânătoare şi recepţiile la care sunt invitat, răspunse el.

Ea făcu ochii mari.

— Chiar aveţi un castel?

— Din păcate! zise el oftând. Altminteri, aş putea să vă îmbrac apartamentul în blană de vizon!

Aceste vorbe o făcură să mediteze adânc. Manierat, un şef de sală apăru cu o sticlă de coniac Otard XO şi cu două pahare.

— *On the house*! spuse el.

Restaurantul *Cirque* ştia cum să supravieţuiască. Pamela gustă coniacul ca pe zer, aruncându-i priviri piezişe lui Malko. Luându-se după anumite detalii abia perceptibile, îşi spuse că, în mintea ei, Pamela credea că făcuse deja dragoste cu el. Trebuia doar să nu o dezamăgească. El plăti o notă monstruoasăşi ieşiră în stradă după un taxi. Când ajunseră pe trotuar, Pamela îl sărută brusc pe Malko direct pe gură. Dar de data asta în stil franţuzesc.

— Vă mulţumesc pentru această cină, suflă ea.

El îi puse mâna pe pulpăşi simţi forma unei jartiere. Pamela se pregătise pentru sacrificiu. În taxi, când îi puse mâna pe coapsă, ea nu protestă. Era desigur mult mai plăcut decât să stea la pândă în Falls Church. În holul blocului, în timp ce aşteptau liftul, Malko o cuprinse de mijloc, iar ea se lipi de el. Reverele taiorului se desfăcură, iar el zări sfârcul rozaliu al unui sân care ieşi din sutienul de dantelă. Nu se putu abţine să nu-l mângâie. Pamela Chamberlain tresări cu privirea

înceţoşată.

— Malko, asta este hărţuire, protestă ea cu voce gâtuită.

Însă, în acelaşi timp, îşi lipea bazinul de el. Nu îi dispălăcea să"? hărţuită… Malko zări brusc o siluetă în spatele lor. Se întoarse şi văzu o femeie înaltă cu o figură mai degrabă neatrăgătoare.

Din partea casei.

Îmbrăcată cu un impermeabil, în ciuda frigului de afară, şi ţinea mâinile în buzunare. Avea părul pieptănat pe spate, ochii înfundaţi în orbite şi trăsăturile încordate. O privea fix pe Pamelă Chamberlain. Aceasta se depărta imediat de Malko. Necunoscuta înainta un pas şi întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi Pamela Chamberlain? Avocata îi aruncă o privire supărată.

— Cine sunteţi?

Cum femeia nu spunea nimic, Pamela spuse pe un ton sec:

— Veniţi la biroul meu din Strada 57 East numărul 375. Atunci, se petrecură mai multe lucruri în acelaşi timp. Uşile liftului se deschiserăşi distraseră atenţia Pamelei, iar liftierul apăru. În acel moment, necunoscuta scoase mâna din buzunar şi agita un soi de pumnal cu lama curbată. Despică o dată aerul din faţa ei, apoi făcu acelaşi gest în sens invers, ca şi cum ar fi tras două palme. Pamela slobozi un soi de urlet şi două jeturi de sânge îi ţâşniră din gâtul în care se vedeau tăieturi adânci. Se sprijini de perete încercând să oprească sângele cu mâinile. Practic avea gâtul tăiat… Femeia se întoarse rapid şi fugi pe Fifth Avenue.

Capitolul VIII

Pulsul lui Malko se acceleră vertiginos, ezitând o fracţiune de secundă, luat prin surprindere de tragedia atât de neaşteptatăşi brutală. Albă ca varul, Pamela Chamberlain se străduia să rămână în viaţă, cu ochii deja sticloşi. Sângele îi şiroia pe taior, pe haina de blană, pe picioare, confundându-se apoi cu dalele roşiatice. Liftierul privea scena îngrozitoare, năucit. Malko îi strigă:

— Sună repede la 911!

Experienţa îi spunea că Pamela Chamberlain nu avea nicio şansă. Ieşi din hol în fugăşi privi în jur. Zări o siluetă care alerga pe Fifth Avenue şi o urmări. La acea oră târzie, trotuarele erau aproape pustii. De la evenimentele din 11 septembrie, new-yorkezii ieşeau mai rar. Auzind paşi în urma ei, ucigaşa Pamelei se întoarse agitând

pumnalul cu care îi tăiase gâtul avocatei.

Dar Malko nu se lăsă intimidat. Îşi scoase paltonul din lână de vigonie şi îşi înfăşură cu el antebraţul stâng ca să se apere de pumnalul nebunei. Simţi lama pătrunzându-i în ţesăturăşi îi văzu privirea plină de ură. În momentul în care zări venind o maşină de poliţie cu sirena urlând, îi veni o idee. Îşi scoase paltonul de pe mână şi îl aruncă pe neaşteptate în capul femeii.

Pe nevăzute, aceasta agita în continuare pumnalul. Malko înainta un pas şi încercă să o imobilizeze. Dându-şi seama ce avea de gând, femeia făcu un salt înapoi exact în clipa în care venea un autobuz. Malko fu asurzit de un claxonat lung. Auzi apoi un zgomot înfundat, oribil, în timp ce o lovea imensul autobuz.

Ucigaşa Pamelei Chamberlain fu proiectată cu violenţă pe trotuar şi se rostogoli în rigolă, unde rămase nemişcată. În vreme ce autobuzul opri la câţiva metri mai departe. Şoferul nu avusese cum să evite accidentul. Orbită de paltonul lui Malko, femeia se aruncase pur şi simplu sub roţile vehiculului.

Şoferul coborâşi alergă la faţa locului. Aplecat deasupra ei, Malko dădu la o parte paltonul şi văzu că necunoscuta mai strângea încă pumnalul în mână. Venea în goanăşi un poliţist Malko luămobilul şi îi sună pe Frank Capistrano. Acesta răspunse în momentul în care poliţistul, care îşi scosese arma. striga la Malko.

— Ce s-a întâmplat? Aţi împins-o pe femeie sub roţile autobuzului.

Malko o arătă pe moartă.

— Adineauri a ucis-o pe avocata *cu care* eram în holul de la Trump Tower, îi explică el. Am urmărit-o şi *am aruncat* paltonul în capul ei ca să o imobilizez, dar a nimerit sub roţile autobuzului vrând să scape de mine.

— Ce se întâmplă acolo? urlă Frank Capistrano în telefonul mobil.

— Prietena clientului nostru a fost asasinată, îl anunţă Malko. Chiar sub ochii mei. Anunţaţi-i pe cei din NYPD 1 ca să nu am probleme.

Se întoarse la Trump Tower însoţit de poliţist. Sosea şi o salvare, iar doi infirmieri se ocupau de Pamela Cnamberlain care încetase să mai respire.

Frank Capistrano *avea figura* lui din zilele rele: bărbierit destul

de neglijent, cu privirea întunecatăşi umerii lăsaţi, închise cu grijă uşa micului său birou de la Casa Albăşi se aruncă într-un fotoliu.

— Povestiţi-mi absolut *totul*, îi ceru el în timp ce îşi luă o ţigară de pe măsuţa din faţa lui.

Malko tocmai se întorsese de la New York *cu un* elicopter trimis de *Special Advisor*. El stătuse până la ora două dimineaţa cu cei din FBI, care au fost anunţaţi de moartea Pamelei Chamberlain, din ordinul expres de la Casa Albă. Ucigaşa a fost identificată: o tânără de treizeci şi patru de ani, April Fawrup, originară din California, care şi-a părăsit oraşul natal Sacramente cu multă vreme în urmă. Locuia la New York într-un mic apartament din Brooklyn, pe care îl închiriase în urmă cu şase luni. Nu exista nicio explicaţie a gestului ei.

Malko povesti tot ce ştia, adică prea puţin. Pamela Chamberlain nu mai apucase să vorbească şi nu ştia nimic despre April Fawrup, decât că era vorba despre o crimă cu premeditare.

1. *New York Police Departament*.

— Aţi aflat ceva despre această femeie? întrebă Malko.

— Şi încă cum! exclamă americanul în timp ce lua un dosar de e masă. Am cerut informaţii la toate agenţiile federale, iar Langley ţi-a trimis prin fax nişte lucruri interesante.

— Au ceva despre ea?

— Da, a fost o exaltată. Şi-a abandonat studiile la Berkeley. De cincisprezece ani a fost coordonator în diferite organizaţii neguvernamentale. La început, în Africa, apoi în Pakistan şi în Afghanistan. S-a făcut remarcată prin convingerile ei islamiste peste tot pe unde a trecut. La Peshawar, a trăit *cu* un student saudit la scoală coranică Al-Haqqaina, creuzetul islamismului fundamentalist. Acolo a purtat văl! Centrala noastră din Islamabad a trimis o notă în legătură cu repatrierea ei. În zadar. Pakistanezii au făcut pe surzii la cererea de expulzare. Convertită la Islam, ea şi-a luat numele de Cum Hafsa. Apoi, într-o bună zi, a dispărut din Peshawar. iar oamenii din Îşi ne-au spus că s-a dus la talibani împreună cu iubitul ei. De atunci, n-am mai auzit nimic despre ea până aseară.

Era mai mult decât uimitor: o avocată susceptibilă să dea informaţii despre un bărbat bănuit de trădare fost asasinată exact înainte de a vorbi. Malko era sigur de un lucru: că cea vizată a fost Pamela Chamberlain şi nu el. April Fawrup abia se uită la el gândindu-se că era un simplu prieten care va rămâne paralizat de

groază la vederea sângelui… Acum se blestema că – avusese ideea cu paltonul: dacă mai trăia, April Fawrup ar fi putut spune de la cine a primit ordin s-o omoare pe Pamela Chamberlain.

— Arma crimei este din Afaganistan, preciza Frank Capistrano. Un pumnal folosit de tribul paştu din regiunea Kandahar, pentru sacrificările rituale de animale.

— Ce facem acum? întrebă Malko după ce bău o gură din cafeaua rece.

Frank Capistrano puse pe masă dosarul lui April Fawrup.

— Cred că nu mai avem de ales. Voi muta afacerea la FBI. Îmi pare rău pentru Agenţie. Sunt mai sigur ca niciodată că John Turner se află în centrul reţelei Al-Qaida din ţară. Poate că s-a convertit în secret. Aştept un telefon de la FBI înainte de a-l interoga. Le-am cerut să-l recupereze pe Alexandre Krawsnoski, martorul din New Jersey. cel care l-a văzut pe bărbatul bănuit a fi John Turner telefonând de pe mobil. îl vom confrunta cu John urner. Dacă îl va recunoaşte la prima vedere, am putea să-l Prindem pe ticălos.

— Este o şansă ce trebuie încercată, recunoscu Malko. Dar se va afla imediat.

— Am ordin de la preşedinte, oftă Frank. Cred că e o prostie dar el este preşedintele.

Telefonul sună, ridică receptorul, răspunse, apoi acoperi microfonul cu mâna.

— Este Tom Pickart, directorul adjunct de la sediul FBI din New York, suflă el.

Luă mâna de pe receptor, îşi salută interlocutorul, apoi îl ascultă. După câteva clipe, Malko văzu cum trăsăturile americanului se întunecă. Mormăi ceva, scrise câteva cuvinte, închise, apoi se întoarse către Malko.

— Alexandre Krawsnoski a fost găsit mort, înecat în cadă. Ori un accident, ori o criză de inimă, încă nu se ştie precis.

Malko nu credea în coincidenţe de acest gen.

— A fost asasinat, spuse el imediat.

— Şi mie mi-e teamă de asta, oftă Frank Capistrano. Dar asta nu e tot. Un pakistanez supravegheat de FBI de multă vreme, un oarecare Gulbuddin al-Rashid, care are o casă de schimb în Brooklyn, a primit câteva gloanţe în cap azi-dimineaţă.

— Cine l-a ucis?

— Un tânăr oriental care a fugit. După ce a întrebuinţat parola care i-a permis să ajungă în biroul patronului de la primul etaj, l-a împuşcat. FBI-ul îl bănuia de multă vreme că efectua transferuri de fonduri prin metoda „hawala" în contul reţelei Al-Qaida

— Sunt sigur că a fost o coincidenţă, observă Malko, chiar dacă în clipa de faţă nu văd legătura directă cu John Turner. În orice caz, planul dumneavoastră cade: nu avem nicio şansă să-l prindem fără să avem măcar un singur martor.

— Mi-e teamă că aveţi dreptate, recunoscu Frank Capistrano. Ancheta FBI-ului va arăta cu siguranţă ce fel de legătură a fost între John Turner şi Pamela Chamberiam. Poate că acest lucru îi va conduce la el.

— După puţinele lucruri pe care le-am aflat despre ea, putea foarte bine să aibă raporturi „normale" cu el. Fiindu-i amantă, de exemplu. Totuşi, dacă a fost asasinată, înseamnă că putea să dea în vileag ceva în legătură cu el. Numai că eu nu văd ce anume.

— Cred că John Turner o să acţioneze, zise Frank. Crima a apărut în toate ziarele. Dacă nu mişcă, mai avem o speranţă: dovada că are ceva de ascuns.

— Să nu ne lăsăm duşi de val, conchise Malko. Dacă John

Turner este *într-adevăr* cel care credem noi, este prea viclean ca – cornită o greşeală atât de mare. Apropo, eu ce mai fac în acest moment? Urmărirea lui John Turner nu mai foloseşte ia nimic.

— Aşa este, recunoscu americanul. Să ne mai gândim douăzeci şi patru de ore. Vă invit la prânz mâine la *Embassy poomde* la *Willard*. La douăsprezece şi jumătate.

Directorul Diviziei Operaţiuni îl primi pe John Turner cu căldură, convins că acesta avea noutăţi în legătură cu reţeaua Al-Qaida. Analistul îl lămuri imediat.

— Domnule, începu el pe un ton respectuos, am cerut să ne întâlnim pentru o chestiune personală.

— Este grav? îl întrebă Barry Egleston.

— Am aflat din ziare că o femeie pe care o cunosc a fost asasinată aseară la New York, începu John Turner.

— Îmi pare rău, spuse imediat directorul Diviziei Operaţiuni. Eraţi apropiaţi?

— Am avut o legătură cu ea, zise Turner. Ne întâlneam din când în când de aproape doi ani.

Îi povesti în mare cum o cunoscuse pe Pamela Chamberlain. Directorul îl ascultă cu atenţie, apoi conchise:

— Bine, dar când aţi întâlnit-o, nu mai lucraţi în Agenţie… Şi, de altfel, nu aţi avut decât o relaţie personală cu ea, nu-i aşa?

— Sigur că da, domnule. Însă FBI-ul îmi va găsi numele în hârtiile ei. Am vorbit deseori şi la telefon.

Barry Egleston dădu din mână zâmbind.

— Nu-ţi face griji! Dar voi întocmi un memoriu pe care îl voi trimite la Security Division. În caz că agenţii vor veni să scormonească pe aici…

— O parte din weekend-ul trecut l-am petrecut cu ea, adăugă John Turner.

— Nu aveţi nicio idee care să vă conducă la vreun fir?

— Nu, ştiu doar că a înjunghiată de o femeie. Poate vreo clientă nemulţumită. Numele ei nu-mi spune nimic, dar Pamela nu-mi vorbea despre slujba ei.

— O.K., zise în încheiere directorul, îi voi anunţa pe cei de la Securitate. Mă vă faceţi probleme. Condoleanţele mele.

— Cred că voi fi obligat să mă duc la înmormântatre, spuse John Turner pe un ton sfios. Durează doar o singură zi.

— Firește, aprobă Barry Egleston. Este o nenorocire pentru dumneavoastră. Îmi pare sincer rău.

Se ridicăşi îi strânse cu putere mâna lui John Turner. Îndată ce rămase singur, îl sună pe linia directă pe George Tenet şi 5 spuse ce a aflat. Deşi nu avea ce să-i reproşeze lui John Turner, îi deranja faptul ca un membru CIA era amestecat, chiar şi pe departe, într-o crimă, chiar dacă ziarele nu menţionaseră prezenţa lui John Turner în viaţa avocatei. Şi-aşa CIA era tot timpul ţinta presei de la evenimentele din 11 septembrie încoace. Apoi îi ceru secretarei să-i aducă toate elementele posibile în legătură cu această afacere.

Frank Capistrano spumega de furie când se întâlni cu Malko la restaurantul sinistru ca un cavou şi aproape pustiu.

— Ştiţi ce a făcut ticălosul ăla? izbucni el.

— Nu.

Consilierul de la Casa Albăâi relată demersul lui John Turner cu care George Tenet îl pusese imediat în temă.

— Asta nu constituie o dovadă, recunoscu Malko, însă dacă este el, a jucat bine. Aţi cercetat viaţa Pamelei Chamberlain?

— Este limpede ca apa, zise Frank Capistrano, în timp ce comanda un coniac mare. O parte conţinută de afaceri, alta strict personală. Avea mulţi amanţi, iar John Turner făcea parte dintre ei.

— Mai este ceva, altminteri acum ar fi în viaţă.

— Cei de la FBI mi-au trimis lista cu tot ce s-a găsit în legătură cu April Fawrup, zise el. I-am spus lui Robert Mueller să măţină la curent. Dar nu i-am spus de ce. Crede că Pamela Chamberlain este o fostă amantă a lui Bill Clinton.

— Ceva demn de interes?

— Îi cercetează agenda cu adrese, dar mai durează ceva timp-unele nume sunt cu siguranţă codificate.

— Nimic în legătură cu Pamela Chamberlain?

— Niciuna. Au verificat la cabinet. Nu a fost clienta ei şi nici nu a cerut asistenţă.

— Cu partea financiară cum stătea?

— Fawrup avea un cont la sucursala Citybank din Brookly1 Acum verifică dacă au existat tranzacţii suspecte.

Nimic din toate astea nu era încurajator. După ce au comandat cotlete la grătar şi o sticlă de vin, Malko remarcă:

— Ne aflăm într-un impas şi nu ştiu ce aş putea face în contInlJ să-mi susţineţi moralul, zise Frank Capistrano zâmbind în colţul gurii-Preşedintele nu va renunţa în veci. Cum nu îl are nici de Bin Laden, nici pe molahul Omar, are nevoie de o compensaţie, până acum, am reuşit să-l conving că nu este nevoie să mânjească imaginea Agenţiei dacă nu este sigur că vrea să-l dea în vileag pe trădător. John Turner este american. Dacă e vinovat, nu-l vom putea da pe mâna unui tribunal militar. Va trebui să-l judecăm după normele legale, fără nicio dovadăşi împotriva celor mai străluciţi avocaţi din ţară. Sunt sigur că vor plăti ei ca să-l apere şi să dea în vileag toate micile vicleşuguri secrete ale Companiei…

— Totuşi, încheie Malko în timp ce veneau cotletele, există trei morţi, dintre care doi au legătură directă cu John Turner. Iar unul dintre ei este un ucigaş.

De douăzeci şi patru de ore, Malko se tot învârtea fără nicio noimă prin *Willard*, fără să aibă alături prezenţa reconfortantă a Laurei Putnam, care se întorsese la lucru cu Frank Capistrano. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Secretara îl anunţă că Frank vrea să discute cu el.

— Sunt la birou, îl anunţă americanul şi am câteva informaţii. Din păcate, nu sunt prea plăcute.

— Totuşi am să vin, spuse Malko.

Willard se afla la o aruncătură de băţ de Casa Albă. După un sfert de oră, după ce a fost percheziţionat şi aproape dezbrăcat în pielea goală, intră în biroul consilierului. Acesta îi arătă câteva fotocopii ale unor extrase bancare de cont.

— Uitaţi-vă, zise el. April Fawrup nu efectuase nicio retragere suspectădin cont. Singura chestie puţin cam ciudată era că tri-mtea douăzeci de dolari pe lună unei călugăriţe din Tirana pe lume Monique. Doar cu atât nu se poate finanţa reţeaua.

— Din Tirana! tresări Malko.

În urmă cu trei ani, chiar la Tirana, el destrămase reţeaua lui ussama Bin Laden!

— Ştiţi cine este această soră Monique? întrebă el.

— Nu, zise Frank Capistrano. Dar nu trebuie să ne îngrijorăm Mntru douăzeci de dolari pe lună.

„— Trebuie totuşi să verificăm, insistă Malko. Sunaţi la Centrala din Tirana să se intereseze în legătură cu ea.

— Bine, admise consilierul fără prea mare tragere de inim Mă ocup chiar acum. Dacă totul merge strună, vom pl răspunsul mâine.

* * *

Malko ieşea din Casa Albăşi mergea pe lângă grilajul ce înconjura peluza, când zări un membru în Serviciul Secret care alerga după el, făcându-i semne disperate. Se opri imediat: „aceste vremuri de maximă tensiune, nu tro-… – oamenii înarmaţi o» – «–

Capitolul IX

— Y îi cpl

a rog să mă iertaţi, sir, însă domnul Capistrano doreşte să vă întoarceţi.

Mirat, Malko merse după el, întrebându-se ce a uitat sâj spună. Frank îl aştepta sprijinindu-se cu palmele de birou. Îndată ce închise uşa. Îi zise:

— Am sunat la Tirana şi am obţinut o informaţie trăsnet.

— Chiar dumneavoastră?

— Chiar eu. Am dat de adjunctul centralei, Marjorie Felder. O fătucă destul de isteaţă. Am întrebat-o despre sora Monique şi bingo!

— Ce bingo?

— În Tirana, sora Monique este cunoscută ca un cal breaz. Este într-adevăr călugăriţă. Dar ştiţi ce face?

— Nu.

— Îi ajută pe prizonierii încarceraţi la Tirana.

La Tirana, existase o bază a UCK-ului din Kosovo. Un cuib de islamişti. Cui îi trimitea April Fawrup douăzeci de dolari pe lună dacă nu unui prieten din Afghanistan sau din Pakistan? Căci în aparenţă, ea nu pusese niciodată piciorul în Albania. În orice caz, (chiar dacă era o şansă cât de mică să se apropie de John Turner, merita să profite de ea.

— Presupun că trebuie să plec la Tirana, nu-i aşa? zise Matoreprzna" 5 pe care II Albania.

Aeroportul din Tirana nu se îmbunătăţise deloc în trei ani… Nişte clădiri insalubre, neîncălzite, formalităţile reduse la strictul necesar, sub paza poliţiştilor cu caschete turtite şi cu uniforme albastre uzate. Câţiva hamali descărcau bagajele de mână furând jumătate din bunuri, iar o ceată de bărbaţi cu mutre fioroase, îmbrăcaţi cu haine de piele se grăbeau să iasă din aeroport. Afară se înghesuiau taxiuri, traficanţi şi familiile celor ce soseau. Malko se pregătea să ia un taxi, când o siluetă măruntă străbătu mulţimea. Era o blondă cu figură energică, înfăşurată într-o haină lungăşi elegantă din piele, din care se vedeau nişte ghetuţe cu tocuri înalte. Se duse direct la Malko şi îl aborda:

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge?

— Da.

— Eu sunt Marjorie Felder. Lucrez cu Graham Oakley, îl anunţă ea.

Era şeful Centralei din Tirana, care nu ştia, firește, adevăratul motiv al anchetei lui Malko. După moartea celui mai bun agent din CIA în Albania, Ylli Baci, 1 acesta avea nevoie de un sprijin local.

O urmă pe blondă până la un imens Jeep 4 x 4 cu geamuri fumurii, Capul tinerei ajungea până la parbriz şi îşi dădu seama că Răşina avea pedale speciale ca să nu conducă stând în picioare. Demară brusc, făcându-şi drum prin mulţime claxonând întruna. erenurile erau presărate cu blocuri ce păreau nişte ţestoase cenuşii, vestigii ale epocii nebune a dictatorului Enver Hodja, care

J. I/o…

Hodja, care a izolat Albania derstul lumii timp de un sfert de vea-Erau aproximativ şapte sute de mii de asemenea blocuri. e pândite

pe întreg teritoriul, uneori în zonele cele mai neaşteptat de care albanezii, destul de inventivi totuşi, nu ştiau cum să scapt

— Este prima vizită în Albania? îl întrebă Marjorie Felder.

— Nu, zise Malko, sărind până în tavan.

Jeepul trecuse peste o groapă imensă. Drumul era în continuare la fel de prost. Trecură podul peste calea ferată ce ducea; Plora, care se afla într-o stare atât de jalnicăâncât părea bombardat. Apoi o luară spre Tirana pe un fel de autostradă.

— V-am rezervat o cameră la *Rogner*, îl informă Marjorie. Era aşa-zisa perlă a Tiranei, situată pe bulevardul Deshmoret-E-Kombit, un fel de Champs-Élysées al capitalei albaneze. După» jumătate de oră, după ce s-au învârtit prin piaţa Skendeerberg, ajunseră în sfârşit. Bulevardul era larg, dar tot se formau ambu teiaje. Tirurile încărcate cu maşini furate veneau în continuare din Italia.

— Mergem acum la ambasadă, spuse Malko îndatăce *se* instala. Dacă se poate.

— Domnul Oakley vă aşteaptă, zise Marjorie Felder. Ambasada americană nu se mai afla în stare de asediu, aşa J

cum fusese atunci când Malko mai venise aici şi ajunseră fără probleme în biroul şefului centralei. Era un bărbat grizonant, co mustaţă, blajin, care îl primi pe Malko cu amabilitate.

— Ştiu că aţi mai fost, dar eu *nu* eram pe atunci, spuse el. Marjorie a avut grijă de dumneavoastră?

Tânăra tocmai îşi scotea haina lungă din piele. Pe dedesubt), purta un pulover roz şi o fustă crăpată într-o parte, care ajungea până la ghete, iar mijlocul era încins cu o curea lată. Malko îşi spuse că era un mic şi încântător obiect sexual, întrebându-se totodată dacă nu cumva devenea pedofil. Asistenta lui Graham Oakley părea o fetiţă. Ea se aşeză pe un scaun şi îşi puse mâinile în cruce pe genunchi. Statura micuţă părea să contrasteze cu caracterul de oţel

— M-am ocupat deja de dumneavoastră, începu Graham Oakley. Domnul Tenet mi-a spus că aveţi o misiune foarte importantă.

— Aţi găsit-o pe sora Monique? Este într-adevăr călugăriţă? Americanul zâmbi.

— Absolut. Este foarte cunoscută în Tirana, unde trăieşte & vreo douăzeci de ani. Îi vizitează şi îi ajută pe deţinuţii care nu au familie şi care sunt de mult timp la închisoare.

— Ah da, făcu Malko puţin dezamăgit, după ce nutrise neranţa

să dea peste o „falsă" călugăriță. Aș putea să o întâlnesc?

— Cred că da, deși nici nu știu unde locuiește. Trebuie să trec la consulul Franței care o cunoaște bine. Marjorie S-a anunțat.

Ce ce vă interesează atât de mult această călugăriță destoinică?

— L-am găsit numele scris pe corpul unui kamikaze islamist! explică Malko, iar acum *încercăm* să dăm de rețeaua care îi finanțează pe teroriști.

Șeful centralei zâmbi.

— Ați greșit persoana! Sora Monique este catolicăși nu ar face rău nici unei muște. Dar fiindcă tot sunteți aici…

Marjorie Felder se uită la ceas cu o nerăbdare nedisimulată.

— Domnul Robert, consulul Franței, ne așteaptă, știți că este punctual ca un ceas deșteptător.

Marjorie Felder porni imensul Jeep pe aleea cu ambasade *cu* furia unui pilot de Formula 1, sub privirile mirate ale albanezilor. Se opri în fața Ambasadei Franței. În afară de americani, toată lunea era acolo, în plin centru al tiranei. Pe timpul comuniștilor, acest lucru ușura supravegherea, cu atât mai mult cu cât acest drum de acces era interzis muritorilor de rând. Pe cele douătrotuare se formaseră cozi enorme de oameni care cereau vize pentru orice țară. Albania nu exista și nu producea nimic în afara unei proaste impresii și nu supraviețuia decât din banii trimiși de diaspora.

Tocănind cu tocurile pe asfalt, Marjorie intră în Consulat ca un general SS care venea în inspecție la subalterni.

— Avem întâlnire cu consulul, îi spuse ea secretarei pe uf ton ce nu admitea replică.

Jacques Robert avea un metru nouăzeci și o mină tris. ca într-o zi de post, îmbrăcat într-un costum strâmt, de parcă ar fi înghiți o umbrelă când s-a născut. Ceremonios și extrer* de Politicos, îi invită pe oaspeți să se așeze, le împărți cărțile de vizită?" o examina pe cea a lui Malko cu un aer dezgustat, spunându-și Probabil că un spion nu putea fi printsi că de fapt îl chema hfikelstein.

— Știu ce doriți, spuse el în sfârșit, dar din păcate, este lrTIP osibil să stabilesc o întâlnire cu sora Monique.

Marjorie Felder sări practic de pe scaun, iar consulul făcu un 9 est copilăresc de apărare, de parcă i-ar fi repezit la beregata lui.

— Știu, domnișoară Felder, recunoscu el, știu că v-am pronii Din

nefericire însă am telefonat la Paris şi mi s-a cerut să nu r, v bag în această afacere. Albanezii sunt foarte suspicioşi.

Văzându-i privirea plină de ură a lui Marjorie şi ca să evitt Knemulţumirea, Malko se grăbi să întrebe:

— Alt mijloc nu există?

Consulul îşi frecăândelung mâinile osoase, uitându-se cu *i* şiretenie la genunchii tinerei strânşi în nailonul negru. Avea totuşi ceva omenesc în el.

— Ar trebui să trimit o scrisoare în Quai d'Orsay, ca să obţin I aprobarea, sugeră el. Sunt totuşi nişte informaţii destul de eonii-l denţiale, nu credeţi? Voi primi un răspuns în cel mult o săptămână.

Marjorie Felder mormăi ca un pitt-bull gata să sară la el. Malko l zâmbi în felul lui monden şi întrebă:

— Cine este ambasador acum?

Consulul luă poziţie de drepţi şi anunţă cu voce de cioclu.

— Excelenţa sa Jacques de Neufville.

— Nu a fost la Viena ca prim consilier în urmă cu patru ani? Noroc că avea o memorie fantastică ce nu îl trăda niciodată.

Consulul se mai înmuie un pic.

— Ba da, cred că da.

— Am avut plăcerea să-l primesc la castelul meu din Liezende I vreo două sau trei ori, spuse Malko cu glas suav. Este un on I încântător. Aţi putea să-l anunţaţi că suntem aici?

Consulul nu se hotăra: să cedeze sau să se ţină tare pe poziţie. Mărul lui Adam se plimba în sus şi-n jos. Îi aruncă o privire înnebunită lui Marjorie Felder, apoi spuse cu voce strangulată:

— Fiindcă o cunoaşteţi pe Excelenţa sa, cred că aş putea să vă ajut într-un fel.

Mai coborî puţin vocea.

— Vă voi da adresa surorii Monique. Bineînţeles că nimeni nu trebuie să afle.

Era jalnic. Era atât de încurcat de parcă ar fi trebuit să-l predea pe Ussama Bin Laden. Scrise o adresă luată dintr-un registre negru şi i-o înmâna *cu* mult fast lui Malko. Aplecat de spate consulul îi conduse până la uşă.

Îndată ce râmaseră singuri, Marjorie îl întrebă:

— Chiar îl cunoaşteţi pe ambasador?

— Nu, mărturisi Maiko, dar mi-am amintit numele lui. Dacă *ne*

ducem la el, sunt sigur că – ar recunoaşte că a vânat pe domeniu' meu.

Marjorie nu zise nimic, dar se vedea că îl respecta pe Malko. i ştiu unde este, spuse ea după ce văzu adresa. Mergem? Firește! E departe? Nu prea, pe drumul spre aeroport. Să plecăm.

— Vorbiţi albaneza?

— Mama a fost albaneză. De asta mă aflu aici, spuse ea.

Casa veche din lemn părea că stă să se prăbuşească. În mijlocul unei grădini părăginite. Obloanele erau închise, dar de zid era sprijinită o bicicletă. Deschiseră portiţa pe care Malko era să o scoată din ţâţâni. Nici nu apucară să străbată grădina, că uşa casei se deschise, iar în prag apăru silueta firavă a unei femei cu părul grizonant, îmbrăcată în straie lungi. Privirea vioaie se opri curioasă asupra celor doi oaspeţi.

Malko se strădui să zâmbească cât mai amabil şi întrebă în franceză:

— Dumneavoastră sunteţi sora Monique?

— Da, răspunse ea. Ne-am cunoscut? Locuiţi în Tirana?

— Eu locuiesc, răspunse Marjorie, lucrez la Ambasada americană.

Ea îi dădu, călugăriţei o carte de vizită pe care se uită rapid, apoi întrebă:

— Cum aţi reuşit să mă găsiţi?

Sunteţi foarte cunoscută în Tirana, începu Marjorie, şi am întrebat vecinii. Eu vorbesc albaneza.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă sora Monique invitându-i într-o încăpere plină cu cărţi şi cu dosare. Sau ce puteţi face dumneavoastră pentru mine? Am nevoie mereu de câte ceva Pentru prizonierii mei.

— Exact, spuse Malko, de aceea am ţinut atât de mult să vin la dumneata.

— Cine sunteţi?

— Fac o anchetă asupra unei reţele teroriste pentru guvernul american, îi explică Malko. Călugăriţa se tulbură puţin.

— Sunteţi de la FBI?

— Nu, răspunse Malko.

O 7 – Dar nu are importanţă. Cu ce aş putea să vă ajut? Desigur, aşa pot şi dacă – am dreptul s-o fac. Ceea ce nu cred.

— Cunoaşteţi o femeie pe care o cheamă April Fawrup?

americană?

— Nu. răspunse călugăriţa fără să ezite.

— Mă mir, spuse Malko, deoarece această April Fawrup u trimite douăzeci de dolari în fiecare lună. Am găsit extrasele cont acasă la ea, în New York.

Sora Monique clătină din cap.

— Cu neputinţă, eu nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Dar primiţi în fiecare lună aceşti bani de la New Yorfcă insistă Malko.

— Se poate. Multe persoane îmi trimit bani pentru prizonieri Dar este confidenţial. Conştiinţa îmi interzice să vorbesc. De ce n-o întrebaţi pe acea persoană?

Văzând cum se întunecă privirea lui Marjorie Felder, Malko se grăbi să intervină. Trebuia să afle *neapărat* la cine veneau acest bani şi de ce se găseau în mâinile acestei pioase călugăriţe.

— April Fawrup este o criminală, spuse el cu calm. l-a tăiat gâtul sub ochii mei unei persoane cu care eram şi a fost omorâţi accidental de un autobuz când încerca să fugă. Aşadar, am nevoie de colaborarea dumneavoastră.

Sora Monique rămase tăcută câteva clipe, apoi se apropie de un birouaş ticsit cu hârtii şi deschise un registru cu coperţi negre, îşi puse ochelarii cu o lentilă spartăşi începu să citească o pagina, Marjorie Felder şi Malko aşteptau într-o tăcere mormântală. La un moment dat, sora Monique se uită la ei şi spuse pe un ton egal:

— Primesc efectiv de ceva vreme un virament cu suma de douăzeci de dolari în fiecare lună, dar banii sunt trimişi de o oarecare Cum Hafsa.

— Este una şi aceeaşi persoană, spuse Malko. S-a convertit la religia islamică, deşi este americană. Este angajată în diferitei organizaţii neguvernamentale şi a lucrat de mai multe ori în U Afghanistan.

Sora Monique ridică o clipă capul.

— În acest caz, înţeleg mai bine. Aceste mandate sun] destinate să-l ajute pe unul dintre prizonierii de care mă ocup. Eurt băiat de treizeci de ani care nu are familie. De naţionalii franceză, catolic, este şi el un convertit e = maximăsor>

— Oarecum, zise Malko. De ce se află într-o închisoare din Albania?

— Se pare că a comis o crimă în 1998. Şi-a ucis un prieten albanez cu o rafală de Kalaşnikov şi tribunalul local l-a condamnat ia douăzeci de ani de puşcărie. Dă ce l-a omorât?

? –", „i un ton sec. Eu nu sunt

a-i ajut pe unii nici şi an" 9 nameni

Capitolul x

— Cu el birou abia

Sora Monique închise registrul cu un gest sec şi îi aruncă u Malko o privire blândă.

— Gata. Mă duc să-mi fac vizitele, şi-aşa v-am spus prea mult Mai că i-a dat afară. Ieşiră toţi trei. Ea se urcă pe bicicletăşi-plecă, iar Malko în Jeep.

— Tot Fatos Klosi este şeful SHIK? întrebă el.

— Cred că da.

— În acest caz, trebuie să coopereze. Sunt sigur că Michei Abu Rifah a fost interogat înainte de arestare. Poate că a spus lucruri interesante.

— Cred că domnul Oakley poate să obţină o întâlnire pentru dumneavoastră, zise Marjorie, dar se întoarce la biroi după ora trei.

Malko se uită la ceas. Îi era o foame de lup.

— Unde am putea să mâncăm ceva?

— Este un restaurant destul de bun lângă preşedinţie, sugera Marjorie Felder.

Aşa-zisul restaurant, mai degrabă luxos, plin de oameni de afaceri, se găsea la primul etaj. Pe fereastră, se zăreau gărzile ne-păsătoare de la preşedinţie, care se sprijineau în Kalaşnikovuri. Marjorie se dezbrăcă de hainăşi comandă un Defender fără apă minerală, la fel ca bărbaţii. Malko îşi spuse că puloverul roz este umplut ca lumea… Era o tânărăâncântătoare cu forme frumoase.

— A fost alegerea dumneavoastră să veniţi aici? o întrebă\ Malko, după ce comandase specialitatea casei, carne adusă aproape crudă pe o piatră caldă.

— Da, zise ea, eram curioasă să văd Albania, iar aici am rude Dar ard de nerăbdare să mă întorc la Centrală. Aici suntem *în* Lumea a Treia!

— Mai sunt tulburări politice?

— Nu, totul este calm, oamenii din UCK au plecat, cu excepţia eStul biet individ. Că veni vorba, de ce vă interesează atât dertllJ-Este

secret de stat, zâmbi Malko. Chiar şi pentru, peavoastră. Poate că am venit până aici degeaba.

Începură să mănânce. Nu era rea, iar vinul nu era prea tare. Udai târziu, când Marjorie se ridică să se ducă la toaletă. Malko nu putu abţine să nu admire curbura bazinului, pusă în valoare de fosta lungăşi mulată. Când se întoarse, el plătise deja şi se ridică *le la* masă.

— Acum, să mergem la ambasadă.

*

Graham Oakley trebuie să fi mâncat bine la prânz, căci părea în formăşi nu stătu pe gânduri nicio clipă, când Malko îşi exprimă dorinţa.

— Sunt în relaţii foarte bune cu Fatos Klosi. spuse el imediat. Îl sun chiar acum.

După cinci minute, la capătul celălalt al firului îl avea pe şeful SHIK. Discuţia nu dură mult.

— Fatos Klosi vă aşteaptă, îl anunţăşeful centralei. Marjorie va fi şoferul dumneavoastră, dacă doriţi, firește.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Malko.

După un sfert de oră, Marjorie intră cu Jeepul pe o alee înfundată care pleca din strada Dibres, care se termina cu un zid care avea deasupra sârmă ghimpată. Acesta era sediul SHIK. Se intra pe o poartă din fier culisantă, cu o gheretă într-o parte de unde ieşea ţeava unei Pulimiot. 1 Marjorie coborâşi se duse să anunţe santinela. Poarta se deschise cu un scârţâit şi străbătură un teren viran de mărimea unui teren de fotbal, apoi se opriră în aţa unei clădiri albe cu trei etaje. În momentul în care intrară în hol, îi întâmpină o tânără în pantaloni.

— Directorul general vă aşteaptă, îi anunţă ea.

Urcară scara monumentală până la primul etaj. Clădirea era încă bântuită de aerul comunist, cu coridoarele imense cu tavane „Wft prea înalte, cu pereţii golaşi şi cu lumina palidă. Imediat ce în – rară în birou, directorul SHIK înainta spre Malko întinzând braţele.

— Cât de mult mă bucur să vă revăd!

puşcă-mitralieră de fabricaţie rusească.

Cu ochelarii cu lentile fumurii, doar în cămaşă fără cravatăşi cu pantalonii şifonaţi, părea mai degrabă un profesor universitar decât un agent. Biroul era mai mult decât auster: pereţi albi luminat cu neoane, un birou vechi din lemn de acaju, un televizor şi un seif imens negru, plasat lângă uşă. Nu avea nicio fotografie ci doar o armură lângă drapelul naţional. Îşi invită oaspeţii să ia loc în fotoliile din piele

neagră, aşezate de o parte şi de alta a unei măsuţe joase pe care era un dosar verde.

— Am scos dosarul care vă interesează, zise Fatos Klosi. Din I păcate, nu conţine prea multe informaţii. Omul dumneavoastră a (fost interogat după crima pe care a comis-o şi, din cauzai legăturilor sale cu UCK, ne-au trimis acest dosar. A venit din Afghanistan ca să se ducă să lupte în Kosovo.

— A avut legături cu Bin Laden?

— Firește, dacă a venit din Afghanistan unde a urmat un J antrenament militar.

— Ce s-a întâmplat? De ce l-a ucis pe acel om?

— La drept vorbind, noi nu ştim prea multe, mărturisi şeful ser-l viciilor Secrete albaneze. Băiatul pe care l-a ucis a fost interpretul şi prietenul lui. îl folosea ca intermediar în procurarea armelor. Ori I s-au certat, ori a fost un accident.

— Un accident? zise Malko mirat. Dar a fost condamnat la I douăzeci de ani de închisoare…

Fatos Klosi zâmbi ironic.

— Pe atunci, tribunalele albaneze aveau un cui împotriva I tuturor simpatizanţilor kosovarilor şi implicit împotriva UCK-ului. Iar noi i-am încurajat.

Poate că acest om a fost condamnat degeaba la douăzeci de ani de închisoare. Dar era mai bine să nu se gândească.

— Ce a declarat la interogatoriu? întrebă Malko. Fatos Klosi deschise dosarul şi începu să-l răsfoiască.

— A povestit cum a fost recrutat la Londra de un oarecare AW Hamza, membru al reţelei Al-Qaida. Un fundamentalist care şi-a pierdut ambele mâini când punea nişte explozivi. De la Londra.3 fost trimis direct în Afghanistan.

— A menţionat ceva despre viaţa dusă acolo?

— Da, a învăţat să vorbească puţin chinezeşte pentru că era mulţi ouigourşi, majoritatea musulmană de origine chineza? americani.

— Negri?

— Nu, albi. A spus că s-a legat de unul dintre ei, un oarecare ptiil. S-au dus să se distreze împreună la Jalalabad.

— A mai dat şi alte amănunte? întrebă Malko foarte curios.

Dăduse peste reţeaua americană a lui Bin Laden. Prin urmare,

indirect peste John Turner. Chiar dacă Michel Abu Rifah se afla în închisoare de mai bine de doi ani, putea să deţinăâncă informaţii preţioase.

— Poate, zise Fatos Klosi, dar nu le-au notat. Pe atunci, acest lucru nu interesa pe nimeni. Ştiu că a menţionat mai mulţi americani convertiţi la Islam, câţiva tineri care s-au întors după aceea în Statele Unite.

Malko era foarte atent la ce îi spunea. Totul începea să capete contur. Aceşti americani au putut să participe ia atentatele din 11 septembrie şi mai puteau să participe încă fiindcă nu ştia nimeni de existenţa lor. Trebuia neapărat să discute cu Michel Abu Rifah.

— Aţi putea să aranjaţi o întâlnire? întrebă el.

— JI sun imediat pe directorul penitenciarului. Îi promise Fatos Klosi. îl anunţ pe demnul Oakley îndată ce aranjez ceva.

Îşi luară rămas oun, căci se vedea că era grăbit. După ce se urcă în Jeep, Marjorie Felder întrebă cu neîncredere:

— Există americani *albi* în reţeaua Al-Qaida?

— Aşa se pare, zise Malko.

Dar nu preciza că principalul suspect era un fost agent CIA. Marjorie îl duse la *Rognerş* spuse înainte să plece:

— Eu mă întorc la ambasadă. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Să cinaţi cu mine, îi sugeră Malko.

O seară petrecută singur la hotel îi aducea numai gânduri triste. Din fericire, Marjorie Felder, fie că era disciplinată, fie sedusă, nu Pregetă nicio clipă.

— Vin să vă iau la ora opt, spuse ea.

j „Putem să discutăm cu Michel Abu Rifah începând de mâine n'pehisoarea în care se află. îl anunţă Marjorie când Malko se rup 'n 4 x 4. Fatos Klosi a telefonat ia administraţia penitenciari-Mâine dimineaţă la opt mă duc după permise.

— Bravo! spuse Malko.

Ufectorul SHIK nu stătuse cu mâinile în sân.

— Veniţi cu mine?

— Dacă doriţi, spuse tânăra, dar se pare că băiatul vorbeştţ engleza şi franceza, dar şi un pic de albaneză.

finalko o examina în timp ce ea se angaja pe marele bulevate îşi schimbase fusta lungă cu o rochie din lână neagră şi pantoţi care o

făceau şi mai sexy.

— Cred că se va bucura să vadă o femeie frumoasă, spuse el 1 Unde mergem?

— La *London Bar*, răspunse tânăra, în apropiere de piay Skendeerberg. Se mănâncă bine şi este o ambianţă plăcută.

Când o ajută să coboare din vehicul, avu sentimentul ciudat cal se găseşte în faţa unui copil. Marjorie Felder avea doar un metrii cincizeci, însă pantofii cu tocuri foarte înalte o făceau să pară mal înaltă cu zece centimetri. Simţind că este studiată, observă rai voce puţin ironică:

— Sunt tare mărunţică, nu-i aşa? Malko nu putea să o contrazică.

— Acest lucru nu vă împiedică să fiţi încântătoare, zise el cui amabilitate.

— Am avut un prieten care avea un metru nouăzeci şi cinci. 1 dar nu-l deranja…

Ca şi cum ar fi spus prea multe, Marjorie începu să studieze meniul. Erau foarte puţini clienţi şi terminară repede de mâncat când ieşeau, Malko o întrebă:

— Există vreun loc unde să bem ceva?

— La *Rogner*, dar e cam sinistru. Există câteva cârciumi, dar nu I putem discuta din cauza muzicii. Prefer să ne întoarcem.

Malko se pomeni în camera lui, uitându-se la CNN, după o strângere de mână foarte protocolară, întrebându-se dacă va pu; tea afla ceva de la prizonierul aflat la închisoarea 302. Ce legătură putea să existe între o epavă a islamismului militant şi John Turner?

Strada Mine Peza se afla într-un cartier popular din sudu Tiranei. Trotuarele erau pline de gropi, iar şoseaua era şi m* proastă… Câţiva bărbaţi stăteau în faţa porţii albastre a închiso" 1: iar în dreapta, în faţa ghişeului ce dădea spre birou, gardie" 1 controlau permisele vizitatorilor.

Marjorie se ridică pe vârfuri şi prezentă preţioasa autoriza – iar un gardian veni să le deschidă. Pătrunse împreună cu Mal.

tro curticică cu pereţii vopsiţi într-un roz murdar. Închisoarea era delimitată de încă o curte interioară. O scară din fier fixată pe erete permitea accesul într-un foişor improvizat, făcut din placaj şi frunze. Un gardian înfofolit într-o manta greoaie supraveghea curtea tremurând cu un Kalaşnikov pe umăr.

— Trebuie să vă lăsaţi la intrare banii, telefonul mobil şi aparatul foto, îl anunţă Marjorie Felder, după ce avu o scurtă discuţie cu gardianul şef.

După ce îndepliniră şi această formalitate, fură introduşi într-o încăpere minusculă, cu pereţii negri de jeg, friguroasă, deşi era încălzită cu un mic radiator electric aşezat direct pe podea.

— Or să ne controleze, îl anunţă Marjorie Felder, aşa e regula. Un gardian începu să-l pipăie pe Malko pe la toate cusăturile, în timp ce apăru o zdrahoană care, cu aerul ei răutăcios, cu taiorul prea ajustat pe şoldurile late şi expresia sardonică de pe chip, părea venită direct dintr-un lagăr de concentrare. Începu să o pipăie pe Marjorie cu un aer pofticios. Gardienii priveau scena mustăcind. În fine, li se deschise şi cea de-a doua uşă şi intrară în închisoarea propriu-zisă.

Celulele se găseau în clădirea din faţă. Totul era murdar şi sinistru, chiar deprimant. Singurul semn de viaţă era un porumbar agăţat în exterior, dedesubtul foişorului. Un gardian îi conduse într-o încăpere unde abia încăpeau trei persoane, încălzită tot cu un reşou. Fură întâmpinaţi de un grăsan a cărui haină cenuşie fusese albă cândva. Era infirmierul închisorii, care păstorea câteva tafturi cu medicamente. Le arătă un alcov de o murdărie tespingătoare în fundul încăperii, ocupată de un pat din fier şi spuse cu un zâmbet ştirb:

— Fiindcă sunteţi persoane importante, puteţi să-l interogaţi pe Prizonier aici. La vorbitor, trebuie să staţi în picioare.

Doi gardieni se duseseră după Michel Abu Rifah. Malko se cutremură. În ciuda reşoului, aici era gheţărie. La fel ca afară. Rodată, se deschise o poartă în fundul curţii şi apărură trei parbaţi. Doi gardieni care sprijineau un bărbat slab ca un schelet, Jjtorâcat cu o haină dungată şi pantaloni negri că ai Khmerilor Ho?". Străbătură curtea în câteva minute, aşa de încet se deplasau-Malko simţi cum i se face pielea de găină când îl zări mai bine Pe Prizonier. Îşi ţinea bărbia în piept şi tremura încontinuu. Avea ţ"? ta Pi groşi de lână gri şi bocanci în picioare. Părul era roşcat la ea mustaţa şi smocul din barbă. Se uită la Malko, iar acesta avu n şoc. Privirea era goală, iar buza inferioară atârna şi bărbia îi tremura. Pe sub haina vărgată, se vedea un pulover gros. Gar. dianul îi spuse ceva deţinutului care făcu un efort supraomenesc să ridice capul şi să se uite la Malko. Zise doar atât:

— Poliţia?

Îngrozit de felul în care arăta, Malko începu să-i explice de ce se

afla aici, vorbindu-i rar şi aproape în şoaptă. Însă Michel Abu Rifah nu părea să înţeleagă ce îi spune. Cei doi gardieni îl duseră până la alcov şi îi dădură drumul. Tânărul se clătină câteva ciipeş; se trânti pe pat cu capul în mâini, tremurând din tot corpul, sub privirile pline de dezgust ale celor doi gardieni. Unul dintre ei i apucă de păr şi îl zgâlţâi ameninţându-l. Malko era îngrozit de-a binelea.

Prizonierul nu le mai dădea atenţie. Malko se întoarse către I infirmier.

— Tremură de frig. Închisoarea nu *este* încălzită?

— Nu, fiindcă sunt opt în celulăşi au o pătură, zise albanezul! iar Marjorie îi traduse imediat.

— Nu prea se simte bine.

Tânăra purtă o scurtă discuţie cu infirmierul care păreai încurcat, apoi traduse:

— I s-au administrat calmante de trei ori pe zi, căci altminteri încearcă să se sinucidă. În fiecare lună stă în spital fiindcăaşi taie venele. Vrea să moară…

După ce vezi condiţiile de dentenţie, nu pioţi să-l învinuieşti, Malko se apropie de prizonier şi îl întrebă în franceză:

— Michel, mă auzi?

Acesta ridică privirea goală spre el şi murmură câteva cuvinte în albaneză pe un ton plângăcios.

— Cere fructe, iaurt şi brânză, zise Marjorie.

Era absolut incredibil. În starea în care se găsea, era imposibil să-l interogheze. Malko se întoarse către americancă:

— Trebuie neapărat să nu-l mai drogheze.

Ea începu o lungă discuţie cu infirmierul şi zise în final:

— Nu vrea să nu-i mai dea medicamente, căci. dacă se întâmplă ceva, va fi tras la răspundere. El îşi face datoria.

— Să ne întâlnim cu el afară, îi sugeră Malko. Vom încerca să-l convingem. Dar până atunci, puteţi să vă duceţi la magazin să-i cumpăraţi ceea ce cere? Eu rămân aici.

Marjorie plecă, iar el rămase singur cu Michel Abu Rifah care ţinându-şi în continuare capul în mâini, părea cufundat într-un se de letargie, dar aruncându-i din când în când câte o privire (

În/alko. Marjorie se întoarse peste un sfert de oră cu câteva

„Ungi dn Plastic*v*-Vine cineva la el? întrebă Malko.

— Câteodată, consulul Franţei şi sora Monique, răspunse ea.

— Scrisori primeşte?

— Nu, de la nimeni.

Malko se uită la prizonier. Bietul de el nu mai ştia nici cum îl cheamă…

— Spuneţi-i gardianului să-i ducă în celuia şi că vreau să mă întâlnesc cu el. Vizavi este un hotel, trebuie să aibă şi bar.

Michel Abu Rifah se lăsă dus de gardieni, fără să le *arunce* vreo privire, strângând cu grijă pungile cu provizii. Începuse să mănânce o portocală cu coajă cu tot.

Bietul om, era o epavă… Dacă nu reuşeau să-l smulgă din starea lui de toropeală, era imposibil să-l interogheze, iar Malko venise degeaba în Albania, în timp ce Michel Abu Rifah avea probabil în mâini soarta lui John Turner.

Capitolul XI

Instalaţi într-un separeu în spatele barului pustiu, Marjoriel Felder, infirmierul şi Malko discutau cu voce joasă. Sau mal degrabă, Malko urmărea negocierea…

— Vrea o mie de dolari, traduse Marjorie.

— Cinci sute, replică Malko.

Căzură de acord asupra sumei de şapte sute, iar Malko scoa-l de un teanc de leka din buzunar. Era un aconto pe care infirmierul îl făcu să dispară în buzunar cu repeziciunea unei şopârle care înghite o musculiţă. Marjorie Felder îi făcu un rezumat lui Malko:

— Începând de astăzi n-o să-l mai drogheze, dar va deveni violent…

— Ce mai doreşte în plus?

— Mâncare şi să fie transferat în Franţa.

— Bine. Dacă devine prea nervos, să-i spună că nu îl mai dro-l ghează pentru că va fi transferat şi că va răspunde întrebărilor I

puse de consul.

Americanca îi aruncă o privire plină de reproş.

— Ba nu-i adevărat. Nu e bine să-l minţim.

— Nu este adevărat, însă nici rău nu e, replică Malko. Urmăresc o reţea teroristăşi nu vreau ca acest băiat să păţească ceva. dimpotrivă… în cât timp se va restabili?

— În trei zile, traduse Marjorie, dacă i se administrează alte droguri care să-l pună pe picioare mai repede. Dar asta costă ban

— Cât?

— Cincizeci de dolari.

Scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari şi

Întinse infirmierului.

— Spuneţi-i că o să mai primească încă pe atât când vo reuşi să discutăm cu el. În afară de ce am discutat. Şi că nu va Pa> nimic. Noi lucrăm cu SHIK.

Qa în mai în – continuare o teamă viscerală.

John Turner se opri ca în fiecare dimineaţă la standul cu ziare de pe Main Street, în Falls Church ca să-şi cumpere *Washington Post* şi *New York Times*, apoi le luă fără să se uite pe ele. Se urcă în Volvo şi se îndreptă spre Langley. De-abia când opri la un stop, aruncă o privire pe prima pagină a cotidianului *New York Times*. Avu senzaţia că primeşte un pumn în piept. Citi titlul care acoperea cele şase coloane: *Just before being murdered*. *lowyer Pamela Chamberlain had dinner with a CIA operative*".

Cu inima bătându-i cu putere, John Turner opri lângă trotuar şi despături ziarul citind cu aviditate articolul care se continua în pagina a patra. După cele mai apropiate surse ale anchetei, dar care doresc să rămână anonime – adică FBI-ul, înţelese el – în seara când a fost asasinată, Pamela Chamberlain luase cina cu un agent străin din CIA, un oarecare Malko Linge, care a urmărit-o apoi pe ucigaşăşi i-a cauzat involuntar moartea. Articolul făcea aluzie la cariera avocatei, subliniind că femeia care îi tăiase gâtul nu avusese nicio legătură cu profesia ei, însă că prezenţa acelui agent CIA nu era neutră. Se subînţelegea că Pamela Chamberlain putea să aibă legături cu o reţea teroristă. Nu se pomenea nimic despre

John Turner.

Acesta reconstitui numaidecât afacerea. Zicându-şi că se prinsese un peşte în undiţă, agenţii FBI se hotărâseră să le joace o testă celor din CIA. Numai ei putuseră să comunice presei aceste „formaţii. Demară cu mintea fierbându-i. FBI nu cercetase încă a9 enda cu adrese a Pamelei Chamberlain, dar nu avea oricum niciO importanţă fiindcă, în această privinţă, îşi luase toate măsurile de Prevedere când îşi anunţase şefii că o cunoştea. În ceea ce prim… vai-w nu 10 şi De 11 septembrie, verificase

Veşte sejurul lui la New York pe 10 şi pe 11 septembrie, verificase bia că nu exista nimic în agenda Pamela Chamberlain. Pe 10. Însera cina într-un mic restaurant chinezesc de pe Mott Street şi 5

P-ătit cu numerar. Evident. FBI-ul va descoperi acest lucru, dar chestiune de timp. iar afacerea va răbufni în presă. O femeie i *fi asasinată*, *avocata Pamela Chamberlain a luat*

100

„A cu un *agent CIA*. Sqfe>ia lui Bin Loden care are în anturajul ei *doi* bărbaţi ce aparţin câte unui serviciu important de informaţii şi care este asasinată de o femeie bănuitcă face parte dintr-o reţea teroristăânsemna chiar foarte mult.

Conducând cu gândul la articol, John Turner îşi dădu seama I de un lucru mult mai grav: era prea bine plasat ca să ştie Cg Pamela Chamberlain, în afară de el, nu avea nicio legătură cu y.] mea serviciilor de informaţii şi cu atât mai puţin cu cea a teroris. mului. Aşadar, acest agent CIA, de acărui existenţă nu a ştiut până acum, nu putuse să fie în compania ei decât dintr-un singur motiv chiar înainte ca el să-l informeze pe directorul Diviziei Operaţiuni despre relaţia lor, CIA se interesa de avocată. Dacă Agenţiei îi că-sunase pe Pamela Chamberlain, însemna că o făcea numai din cauza lui.

Prin urmare, zvonul care circula în Langley nu era deloc fals: I direcţia CIA bănuia într-adevăr existenţa unui trădător în rândurile sale, iar John Turner se afla printre suspecţi. Se cutremură când se gândi în urmă: dacă nu şi-ar fi luat măsura de pervedere ca s-o I elimine pe Pamela Chamberlain, aceasta ar fi fost interogată. Nu I ar fi avut mare lucru de spus decât că pe 11 septembrie John I Turner a fost în New York. Însă, judecând după ceea ce ar fi putut I găsi pe hard-disk-ul calculatorului său, era suficient pentru a-l trimite direct pe scaunul electric.

Era deja pe Dolly Madison şi se străduia să-şi limpezească I mintea. Trebuia să fie mai prevăzător ca niciodată, însă acest Iu-l cru nu punea probleme, deşi mai avea încă de efectuat vreo câte-l va manevre delicate. Avea nevoie de timp, fără să se gândească I prea mult la viitor. Nu avea niciun chef să fugă din ţară, căci era I prea bătrân pentru asta, chiar dacă nu-l reţinea nimic în Statele Unite. Dar nici nu se vedea petrecându-şi viaţa ascunzându-se I într-o ţară cu alte obiceiuri decât ale lui. Chiar dacă acolo ar fi tra-l tat ca un erou. Citise despre trista întâmplare a lui Burgess şi a lui I MacLean, celebrii trădători britanici care sfârşiseră la Moscova, decoraţi cu Ordinul Stalin, copleşiţi de onoruri, dar înecându-şi tristeţea în băutură.

John Turner se opri brusc la marginea drumului şi aprinse

luminile de avarie. îl chinuia o întrebare dureroasă: de ce trădase? Doar nu din convingeri religioase, căci era un ateu convins, iar religia musulmanăâi provoca mai degrabă silă. Respecta persoana charismatică a lui Bin Laden, care ştiuse să-şi cristalizeze frustrările şi ranchiuna împotriva administraţiei ţării sale şi devenise un om nou, adică un duşman la propriei civilizaţii. Realiză deodată că habil se hotărâse să trădeze în ziua în care Ussama Bin Laden.

3 Punându-i să colaboreze la proiectul lui, i-a spus: „Dacă lrleptaţi. veţi fi *Sabia Islamului*, iar toţi musulmanii din lume vă vor înecuvânta numele". John Turner se gândise că, pentru prima dată cineva îi recunoştea valoarea şi îl respecta. În acea secundă, simţise un alt om. Mândru apoi să-i dea o lecţie ţării sale ca să *le* trezească la realitate. Un rezultat în parte atins, dar ştia bine că la doar o scuză ca să acopere delicioasa linguşire care îi măgulise orgoliul.

Demară cu sufletul împăcat. Avea de făcut ceva urgent: să-l localizeze pe agentul CIA care îl urmărea şi să-l elimine. Căci, chiar dacă nu se îndoia de ieşirea din ultima bătălie, avea nevoie de timp ca să merite din plin stima lui Ussama Bin Laden. Era tot ce îi mai rămăsese pe lumea asta.

Pe undeva, simţea dispreţ pentru aceia care, asemenea lui Cum Hafsa, fuseseră orbiţi de preceptele unei religii adoptate deoarece creierul nu le funcţiona cum trebuie. Şi el era ca Burgess şi lui MacLean. Îşi alesese în mod conştient tabăra.

Frank Capistrano spumega de furie. George Tenet, directorul CIA, îşi băgă capul între umeri. Capistrano se răsti în interfon:

— Cheamă-i pe Robert Mueller de unde ştii!

Era noul director al FBI. După ce lăsă telefonul, consilierul special îi aruncă o privire ucigaşă interlocutorului său.

— Nemernicilor ălora de ia FBI nu le scapă nimic! *Nimeni* altcineva nu ar fi putut să spună aşa ceva jurnaliştilor.

— Evident, mormăi George Tenet. Ţin morţiş să împroaşte cu noroi Agenţia. Şi pe deasupra, nici nu e adevărat.

Frank Capistrano oftă.

— Nu, zise el, dar dumneavoastră nu aveţi de unde să ştiţi. Acum George Tenet rămase nedumerit.

— Cum? întrebă el. Îndată ce am aflat de articol, am sunat în Austria, acasă la acest şef de misiune a cărui reputaţie o cunosc foarte bine. Am aflat că acum se află în Albania. Şi cu siguranţă nu am trimis

eu acolo

— Eu am făcut-o, recunoscu Frank Capistrano. În legătură cu facerea John Tu. ner. Nu am vrut să vă spun până când nu alungeam la un rezultat.

Directorul CIA nu se crampona de acest secret. Afacerea lllrner era o înspăimântătoare sabie a lui Damocles care atârna deasupra capului său şi până la urmă adoptă politica struţului j, loc să declanşeze o anchetă.

— Şi eu am vrut să discut despre această afacere, chia-înainte de apariţia acelui articol în *New York Times*. John Turner – luat legătura cu directorul Diviziei Operaţiuni imediat după asasini şi i-a spus că a avut o legătură cu acea femeie. După părerea y a făcut-o numai ca să anunţe Agenţia, să nu rămână mai prejos faţă de FBI. Tot după opinia lui, această legătură a fost strict o afacere… hai să-i spunem sentimentală.

Frank Capistrano se strâmbă.

— Mă îndoiesc. Această nefericită avocată a fost asasinată de o femeie care a avut legătură cu Al-Qaida, fără un motiv bine determinat. De aceea l-am chemat pe Malko Linge aici, ca să urmărească acest fir, iar momentan se află în Albania.

— De ce s-a petrecut acest omor? întrebă George Tenet nedumerit.

Consilierul special făcu un gest de neputinţă.

— Se pare ca să-l protejeze pe John Turner. Dar nu văd de ce. I FBI-ul nu a descoperit nimic despre ea. Ceva îmi scapă. Existai ceva mult mai supărător…

— Articolul din *New York Times*?

— Exact. Acum John Turner ştie că îl bănuim. Dacă este I vinovat, va fi de două ori mai atent.

— Ce facem?

— Nimic. Dacă pune vreo întrebare, îi spunem că ancheta s-a I încheiat şi a fost vorba despre o relaţie personală a lui Malko r Linge. Firește că nu va crede, dar nu avem altă cale. În orice caz, îndată ce îl văd pe Robert Mueller, îi spun din partea preşedintelui f că, la următoarea indiscreţie faţă de o problemă sensibilă, va fi dat afară.

— Ne-a băgat într-un mare rahat, oftă directorul CIA. Sper ca Malko Linge să ne aducă ceva din Albania ca să putem înainta în cazul John Turner. Mie tot nu-mi vine să cred că tipul ăsta e vinovat.

Frank Capistrano se ridică zâmbind sardonic, ceea ce însemna

că întrevedearea luase sfârşit.

— Aşa gândesc toţi soţii încornoraţi.

*

Malko se gândea, lungit în patul lui, simţindu-şi capul greu După cină, se duseseră să bea ceva într-o cârciumă unde urlaseră. loc să vorbească. Înghesuiţi într-un separeu, băuseră rachiu, un produs local redutabil. Îl băuseră ca pe apă, căci semăna cu votca, sarera puţin mai tare.

pe Maâko îl chinuia un lucru evident. Dacă într-adevăr John Turner era trădătorul, de ce nu a fugit încă până acum? Avea mai multe răspunsuri posibile. În primul rând, nu el era vinovatul. De asemenea, putea să ştie că e supravegheat de FBI şi nu voia să cadă în capcană. Era posibil, dar puţin probabil. Un bun profesionist ca John Turner ştie cum să scape de urmărire. Apoi, a ieşi din Statele Unite era cât se poate de simplu, fie prin Canada, fie prin Mexic.

Mai exista încă o posibilitate: să rămână la Agenţie de *bunăvoie*, fiindcă mai avea ceva de îndeplinit… Malko făcea parte dintre aceia care credeau că atentatele de pe 11 septembrie au fost doar o „lovitură" într-un război care nu se va termina decât odată cu moartea lui Bin Laden. Era un Jihad lansat împotriva Americii şi împotriva necredincioşilor în general. Ultimele declaraţii ale lui Bin Laden au fost extrem de limpezi: vor mai fi şi alte atentate ca să slăbească puterea economică a Americii. Din această perspectivă era indispensabilă reţeaua „americană". Prin urmare, John Turner nu era doar un om care a trădat o dată, ci şi un potenţial pericol pentru viitor. Dacă într-adevăr Michel Abu Rifah putea să-i ofere informaţii lui Malko despre unii membri ai acestei reţele americane, ar putea să se confrunte cu agentul CIA.

Spera să afle cât mai repede. A doua zi, el şi Marjorie Felder aveau întâlnire la închisoarea 302, la ora nouă fix. În fine, puteau să obţină ceva de la Michel Abu Rifah.

Închisoarea 302 era la fel de sinistră. Infirmierul, uns cu destui bani, îi primi cu un infinit respect, iar gardiană cea rea îşi făcu datoria. Se scurseră trei zile de la vizita anterioară şi era un frig îngrozitor.

— Se simte mai bine? întrebă Malko.

— Mult mai bine, îl asigură albanezul prin intermediul lui Marjorie. Parcă mult prea bine. Uitaţi-l.

Malko zări doi gardieni care îl încadrau pe Michel Abu Rifah şi

traversând curtea. Mersul era mult mai sigur, iar capul nu-i mâi atârna pe piept şi cura de dezintoxicare îşi făcuse în aparenţă Şctl. Intră primul în micuţa încăpere şi îi cercetă pe cei de aici. ea se opri la Malko. îl arătă cu degetul şi întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Vin din partea surorii Monique, zise Malko.

Era aproape adevărat. Apoi bărbatul o arătă pe Marjorie.

— Şi dumneavoastră?

— Eu lucrez la Ambasada americană din Tirana, zise tânăra. O lucire sălbatică străbătu brusc privirea prizonierului. Fără să mai stea pe gânduri, se repezi la Marjorie şi îşi lipi capul de al tinerei. Aceasta urlă:

— Mă muşcă!

Cei doi gardieni se repeziră la prizonier. Michel Abu Rifah o muşca de urechea stângă pe femeie şi încerca să-i smulgă o bucăţică.

Capitolul XII

Marjorie Felder urla ca din gură de şarpe, trăgându-i şuturi puternice lui Michel Abu Rifah care o muşca de ureche ca un pitt-bull. Cei doi gardieni împreună cu Malko se repeziră să o smulgă din mâinile prizonierului.

Unul dintre gardieni începu să-l lovească urlând:

— *Shkerdhirtel Qen!"*

Michel Abu Rifah îi respinse trăgându-i un şut şi ţipând:

— *Te shkerdhifsen nene!!*

Deodată, păru să capete o forţă herculeană. Furios, infirmierul care aterizase într-un ungher al camerei umplea o seringă mare cu un calmant. Malko îl opri strigându-i:

— Nu!

Dacă îl adormeau din nou, trebuia s-o ia de la capăt… Unul dintre gardieni îi trase una peste ceafăşi reuşi în sfârşit să-l desprindă de tânără, aruncându-l totodată pe bancheta din spate. Marjorie sări înapoi ţinându-se de urechea sângerândăşi se adăposti după infirmier. Cei doi gardieni îl apăsară pe umeri până când îi recapătă suflul, plimbându-şi privirea plină de ură când la Marjorie, când la Malko. Acesta lăsă să treacă un scurt interval, apoi se apropie şi întrebă:

— De ce aţi muşcat-o pe această tânără? Prizonierul urlă:

— *Fuck you*!

— V-am spus că e periculos, zise infirmierul cu seringa în roană.

Lăsaţi-mă să-l liniştesc! Va dormi trei zile…

Nu acesta era scopul lui Malko. Trebuia cu orice preţ să-l facă să vorbească. După discuţia cu Fatos Klosi, era sigur că bărbatul din faţa lui avea informaţii preţioase. Se apropie şi se aplecă puţin înspre el.

Oobitocule! *Câine turbat*! De-n *mă-ta*!

— Michel, începu el cu voce hotărâtă, aveţi de făcut o alegea I foarte simplă: dacă vă veţi purta în continuare astfel, noi plecam şi ştiţi foarte bine ce vă aşteaptă. Or să vă drogheze până într-o când nu vă veţi mai trezi. Nimeni nu o să vă ajute. O să crăpaţi ale ca un şobolan. Prietena dumneavoastră Cum Hafsa a murit şi mai poate să vă trimită bani.

Expresia de pe chipul lui Michel Abu Rifah se schimbă subit ochii i se umplură de lacrimi şi întrebă cu tremur în glas:

— Este adevărat? Chiar a murit? Când? De unde ştiţi?

— A avut un accident, preciza Malko. A fost călcată de un autobuz la New York. Ştiu că era singura legătură cu exteriorul fa afară de sora Monique, fiindcă de la familie nu aţi primit nicio veste I Nici de la cei care v-au trimis în Afghanistan, iar după aceea aici ca Abu Hamza.

Văzând că prizonierul tace, Malko insistă:

— Prietenii dumneavoastră fundamentalişti. cei care v-au trimis să purtaţi Războiul Sfânt, v-au dat vreun semn de viaţă? în afară de April Fawrup, în fine, Cum Hafsa?

Tânărul ridică privirea spre el. Numai numele Cum Hafsa părea să-l facă să reacţioneze. îl întrebă pe Malko:

— De unde ştiţi că a murit? De unde o cunoaşteţi? Sara Monique v-a vorbit despre ea?

— Nu, zise Malko. Am fost de faţă când a avut accidentul. E o poveste lungă.

— Cine sunteţi şi de ce aţi venit aici?

Prizonierul păru mai liniştit, în afară de fulgerele de mânie care îi străbăteau uneori privirea. Refugiată în celălalt colţ al încăperii. Marjorie Felder, cu urechea pansată, urmărea interogatoriul cu un aer plin de ură. Malko înţelese că nu era momentul să mintă.

— Eu sunt Malko Linge, sunt austriac, dar lucrez pentru Central Intelligence Agency. Americanii nu vă aduc niciun reproş, însă consideră că deţineţi unele informaţii de care au nevoie. De asemenea, sunt autorizat să vă fac o propunere. Dacă veţi coopera, veţi primi

destui bani în timpul detenţiei. Ambasada americană din Tirana va angaja un avocat bun care vă va studia cazul. Va face tot posibilul să fiţi transferat în Franţa ca să vă continuaţi detenţia în cele mai bune condiţii. Consulul Franţei mi-a confirmat că este dorinţa dumitale cea mai arzătoare.

Prizonierul înălţase capul în timp ce îl asculta pe Malko foarte atent. Marjorie Felder, care auzise absolut tot, zise din colţul ei:

— Mai bine l-aţi lăsa să crape!

— De ce aţi muşcat-o? îl întrebă Malko. Nu v-a făcut nimic.

— Nu pot să-i văd în ochi pe jegoşii ăştia de americani, mormăi Michel abu Rifah. Ce porcărie aşteptaţi de la mine în schimbul ofertei pe care mi-aţi făcut-o?

— Nicio porcărie, îl corectă Malko. Caut unele informaţii ca să evit şi alte atentate precum cele din 11 septembrie. Aţi auzit ceva despre ele?

— Vag… Cum aş putea fi sigur că nu mă fraieriţi?

— Aveţi cuvântul meu, zise Malko. Eu nu am trădat niciodată pe nimeni.

Brusc, din ochii tânărului ţâşniră lacrimi. Plânse îndelung cu faţa în mâini, zguduit de hohote. Luaţi prin surprindere, gardienii îl lăsară în pace. Când înălţă în sfârşit capul, bărbia îi tremura.

— Sunt obligat să accept, recunoscu el cu glas sec. Altminteri o să crăp aici. Sper că nu sunteţi un neruşinat…

— Până acum. nimeni nu mi-a spus aşa, observă Malko. Dar mai întâi, vreau să-i cereţi scuze acestei tinere. Aţi speriat-o rău de tot şi o doare.

Era primul test. Michel Abu Rifah cumpăni câteva clipe.

— Vă cer scuze, spuse pe acelaşi ton sec.

Drept răspuns, Marjorie îi aruncă o privire neagră. Nu era genul care să întindăşi celălalt obraz. Lui Malko nu-i păsa. Se aşeză pe un taburet dinaintea prizonierului şi le făcu semn celor doi gardieni să se îndepărteze. Dezamăgit, infirmierul lăsă jos seringa plină. Michel Abu Rifah întrebă cu tristeţe:

— Cum chiar a murit?

— Da, zise Malko. Unde aţi cunoscut-o?

— Am întâlnit-o la Jalalabad. Stătea la hotelul *Springhar* cu prietenul ei. Venise în Afghanistan cu o organizaţie neguvernamentală, apoi a lăsat totul baltăşi a trecut la islamism. Ea împreună cu prietenul

s-au bătut cu oamenii lui Massoud, apoi şi-au luat o „permisie".

— Dar dumneavoastră ce făceaţi în Jalalabad?

— Tot la fel. Eram într-o tabără de antrenament în apropiere de Khost. iar Ishtir Barat ne dădea voie din când în când să mai Plecăm. Acolo nu era cine ştie ce: nu alcool, nu femei, dar ne mai trecea timpul. Ne uitam cum se împerechează cămilele. Chiar şi atunci par foarte triste… M-am împrietenit cu Cum Hafsa pentru că

Serviciile de informaţii ale talibanilor.

vorbea franceza, iar maică-sa era canadiană. Şi-apoi, era o fasinceră care s-a dedicat trup şi suflet crezului ei. În 1998, când arji plecat în Albania ca să-i ajut pe membrii UCK, am păstrat legătura

— Cum?

— Prin Internet Era la curent cu procesul meu şi, după ce am fost condamnat, mi-a scris că mă va ajuta. Şi s-a ţinut de cuvânt. Dacă nu era ea, eu nu supravieţuiam. Aici e iadul pe Pământ. Cu cei douăzeci de dolari pe care mi-i trimitea în fiecare lună, puteam să mg descurc, îmi cumpăram fructe, brânzăşi ţigări.

— Veţi beneficia în continuare de această sumă, îi promisei Malko.

— Mulţumesc, zise prizonierul în vârful buzelor.

— Cât timp aţi fost interogat de SHIK, reluă Malko, le-aţi spus ceva despre oamenii care erau împreună cu dumneavoastră în tabăra de antrenament. Chinezi şi americani. Aş dori să aflu mai multe amănunte. Mai întâi despre chinezi.

— În tabără, ei reprezentau aproape jumătate la un moment dat. Erau ouigourşi. Unii dintre ei mai ştiau câteva cuvinte în engleză. Erau foarte tineri, extrem de disciplinaţi şi motivaţi. Numai că nu au rămas în Afghanistan. Îndată ce au învăţat câte ceva – să mânuiască arme uşoare, aruncătorul de grenade RPG 7. I explozibili şi să pună capcane simple – s-au întors în ţara lor M-au învăţat şi pe mine puţină chineză.

— Şi acum despre americani?

— Ei erau mai puţini.

— Albi?

— Da, în afară de un negru înalt cât un jucător de baschet, un I fost membru al Panterelor Negre, convertit şi el la islamism. Era un I tip extraordinar de violent. Talibanii îl foloseau la execuţia prizol nierilor. Le prindea capetele în mâini şi le răsucea, rupându-le I vertebrele cervicale. Acest lucru îi amuza teribil pe ceilalţi…

— Cum îl chema?

— Îşi spunea „Black Knight", dar n-am ştiut niciodată cum îţi chema cu adevărat. Era foarte neîncrezător. Spunea că toţi albii I erau nişte scursori. A stat trei luni, apoi a plecat.

— Unde?

— În America. Cred că la New York, dar nu ne-am înţeles I niciodată.

— Cu ceilalţi americani se înţelegea?

Da. Nu erau arabi şi asta i-a apropiat. Aţi avut un prieten în mod special?

Da, pe Fhilip. Numele islamic era A".

nu la şaisprezece ani, cu acordul părinţilor. A citit mult în*'s*, domeniu. Îi plăcea foarte mult sportul. După aceea, a plecat din Statele Unite şi s-a dus în Yemen, a studiat la Yemeni Language Institute. Voia să înveţe Coranul pe dinafară. De acolo, a plecat în Pakistan, unde a urmat cursuri într-o *madrasa*, iar abia după aceea a fost trimis în Afghanistan. A stat o vreme cu talibanii, dar nu se înţelegea cu ei, căci erau nişte sălbatici. S-a axat apoi pe Al-Qaida şi a fost încântat numaidecât de Jihad. A întâlnit şi câţiva conducători. – Pe Ussama Bin Laden?

— Aşa mi-a spus. I-a făcut o impresie grozavă… într-o zi, la Jalalabad, mi-a spus că visul lui era să se dedice Războiului Sfânt.

— În Afghanistan?

— Nu, acolo nu mai era Jihad fiindcă este un emirat islamic. Singurul adevărat… însă dorea ca lumea întreagă să fie musulmană.

Încă un clarvăzător.

— În 1998, când aţi plecat din Afghanistan, el a rămas acolo?

— Da. Îşi desăvârşea antrenamentul militar şi voia neapărat să se ducă în Cashmir ca să lupte alături de mujahedinii pro pakistanezi.

la el.

— Şi a reuşit?

— Nu. Ei nu l-au vrut şi s-a întors în Statele Unite. M-a chemat l…

— Ce făcea acl?

— Ce făcea acolo?

Michel Abu Rifah se uită pe sub sprâncene. Devenise din nou refractar.

— Nu mai ştiu. De când sunt în gaura asta, nu mai am nicio veste

de la el. Aveţi un foc?

Îşi scosese o ţigară din buzunar. Malko i-o aprinse cu bricheta lui Zippo cu blazonul familiei. Tânărul trase câteva fumuri cu un aer absent, apoi se făcu palid şi îşi trecu mâna pe frunte.

— Nu mă simt prea bine. mă doare capul. Cu toate porcăriile pe care le-au băgat în mine… Aţi putea să veniţi mâine?

— Desigur, zise Malko. Dar întâi, mai vreau să ştiu ceva. Ştiţi unde este Philip în acest moment?

— Da, răspunse Michel Abu Rifah ridicându-se.

Gardienii îl încadraseră deja. Malko înţelese că nu va mai °brine nimic momentan. Se duse la Marjorie care se refugiase în postul de gardă, sub privirile pofticioase ale gardienilor care uitaseră să se mai uite la televizor.

— Aţi aflat ceva interesant de la ticălosul ăla? îl întrebă ea.

— Începutul e bun, o asigură Malko. Ce vă face urechea?

— Mă doare înfiorător, o să mă duc la doctor… Mai bine l-aţi lăsa să crape.

Malko tăcu. Dacă reuşea să-l găsească pe acel faimos Philip, avea o şansă să pătrundă în reţeaua Al-Qaida din Statele Unite şi poate va ajunge astfel la John f urner. Căci, dacă fostul agent CIA era într-adevăr un trădător, în mod sigur avea legături cu acei americani angajaţi ca şi el în Războiul Sfânt.

John Turner ieşi din cabina telefonică situată în josul Străzii 19, la doi paşi de biroul lui, simţind un ghem în stomac. Chibzuia ia informaţia pe care tocmai o aflase. Datorită articolului din *New York Times*, care dădea numele însoţitorului Pamelei Chamberlain din seara morţii ei, nu-i fusese greu să-i afle numărul de telefon de la membrii Diviziei Operaţiuni care vorbeau numai despre asta la cantină. Cu toţii îi cunoşteau personalitatea cel puţin unică a prinţului austriac ce lucrează pentru CIA şi ştiau că are un castel în satul Liezen.

Sunase şi dăduse peste o femeie încântătoare, dar grăbită, care i-a spus că prinţul Malko Linge era în acest moment în Albania şi că putea fi găsit la hotelul *Rogner* din Tirana. John Turner se duse la birou pe jos, cu mintea fierbându-i. În Albania! Această călătorie nu putea fi o simplă coincidenţă: Cum Hafsa îi vorbise în mai multe rânduri despre un tânăr mujahedin de origine franceză pe care îl întâlnise în Afghanistan şi care putrezea acum într-o închisoare din Tirana… Ea îi trimitea regulat o sumă de bani.

Acest băiat fusese în legătură cu membrii reţelei americane a lui Ussama Bin Laden. John Turner nu ştia ce informaţii are acesta, însă reprezenta un potenţial pericol al cărui risc nu putea să şi-l asume. Mai ales acum.

După ce închisese, se simţise mai liniştit: lucrurile se vor aranja destul de bine. A doua zi, se ducea la New York, la înmormântarea Pamelei Chamberlain. Firește că exista o probabilitate destul de mare să fie supravegheat de CIA, dar ştia cum să scape de urmărire. Cu atât mai mult că nu era sigur dacă se amestecase şi FBI-ul. Când interveneau şi cei din Birou, era clar că se aflau în postura de gonaci. Dacă erau amestecaţi, căci, de obicei, CIA prefera să-şi spele rufele în familie.

Michel Abu Rifah arăta mai bine, se ţinea pe picioare, iar privirea nu mai era atât de stinsă. Chiar îi aruncă o privire deşucheată lui Marjorie Felder care, în ciuda pansamentului de la ureche, a ţinut să vină şi ea la închisoare. Se aşează liniştit pe pat şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta lui Malko.

— Aşadar, unde rămăsesem? Malko nu rată ocazia.

— Am nevoie de o informaţie, zise el imediat. Cum pot să dau de Philip? Adresa şi numele adevărat. Plus numele celorlalţi americani care au fost cu dumneavoastră în tabără. Apropo, nu aţi cunoscut niciodată un american înalt, în jur de cincizeci de ani. drăguţ, pe care îl cheamă John Turner?

Prizonierul se gândi câteva clipe.

— Nu.

— Unde este acest Philip?

— Ce vreţi să-i faceţi?

Expresia din privirea lui se schimbase. Malko ştia că nu are niciun rost să mintă.

— Depinde. Dacă duce o viaţă normală în Statele Unite, nu-i fac nimic. Dar dacă are o activitate criminală, se schimbă situaţia.

Michel Abu Rifah îi aruncă o privire piezişăşi zise:

— Jihadului îi spuneţi dumneavoastră o activitate criminală, nu-i aşa? Din câte ştiu eu de la Philip, chiar asta face.

— Ar fi putut să participe la atentatele din 11 septembrie?

— Nu cu avioanele, zise cu ironie Michel Abu Rifah, aş fi ştiut. Însă în alt mod, de ce nu? Chiar îşi dorea.

Malko clătină din cap. În ziua aceea, la mai bine de la trei luni după atentatele care au provocat moartea a trei mii de persoane şi au zguduit America şi lumea întreagă, FBI-ul nu a identificat nici [„acar *un singur membru* al reţelei Al-Qaida, în afară de cei morţi în avioane. Sosise clipa adevărului.

— Aştept un răspuns, insistă el.

Michel Abu Rifah se întinse şi suflă fumul afară, apoi zise:

— O să-l turnaţi pe Philip la poliţie sau o să-l împuşcaţi! îmi Cereţi să fiu un turnător, un ticălos.

Erau vorbe la care ţinea mult. Dar Malko nu se lăsă intimidat.

— V-am făcut o ofertă, zise el cu răceală, puteţi să o refuzaţi.

— Vreau să ies de aici, mărturisi tânărul. Chit că mă comport ca un ticălos, tot câştig ceva.

— Ştiţi bine că nu-mi stă în puteri, pleda Malko. Noi nu putem să dăm ordine guvernului albanez. Dar voi face tot posibilul. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că membrii din Al-Qaida v-au lăsat baltă…

— Da, dar el mi-e prieten, i-o tăie prizonierul. Pot să-l trimit la zdup pentru toată viaţa. Sau mai rău. Nenorociţii ăia de americani sunt dezlănţuiţi.

— El sau dumneata, observă Malko pe un ton rece.

Nu uita că avea totuşi în faţă un criminal. Tăcerea se mai prelungi un timp. Michel Abu Rifah îşi mai netezi firele de păr roşcat din barbă, cu privirea în pământ. Înălţăâncetişor capul şi din expresia ochilor. Malko înţelese că nu va fi uşor. Prizonierul ştia că o dată ce furniza o informaţie, va fi în mâinile lui Malko. Va încerca să o vândă cât mai scump posibil. Iar pe de altă parte, Malko, deşi avea mână liberă de la CIA, nu putea să-l ajute să evadeze din această închisoare de maximă siguranţă.

— Bine, conchise Michel Abu Rifah, sunt de acord să-mi torn prietenul, dar trebuie să-mi daţi ceva în plus faţă de ce mi-aţi promis.

— Dacă este ceva *mic*, replică Malko, nu este nicio problemă. Ce doriţi?

Tânărul întinse degetul subţire spre Marjorie Felder care stătea în picioare lângă birou.

— O vreau pe târfuliţa asta drăguţă! zise el pe un ton apăsat. Vreau să i-o trag pe toate feţele. Altminteri, pot să crăp aici, dar nu veţi afla nimic despre prietenul meu Philip. Totuşi, după părerea mea, doriţi cu disperare să daţi de urma lui.

Capitolul XIII

Simţindu-se jignită, Marjorie Felder trase un urlet amestecat cu oroare şi furie. Malko avu impresia că va sări la gâtul prizonierului. Acesta se uita la ea cu poftă, scărpinându-se între picioare, sub privirile intrigate ale albanezilor care nu urmăriseră toată discuţia.

— Spuneţi-i nemernicului ăstuia că, dacă se apropie de mine, îi scot ochii, ţipă americanca, palidă de furie.

Tânărul rânji.

— De trei ani n-am mai avut o femeie. Nu va fi dezamăgită de călătorie! După aia, o să trebuiască să-şi bage gheaţă în păsărică!

Nu se exprima întocmai ca un gentleman, însă Malko nu se descumpăni, mulţumindu-se să spună pe un ton ferm:

— Ceea ce îmi cereţi este *absolut* imposibil, şi o ştiţi foarte bine.

Furioasă la culme, Marjorie Felder se repezi la uşă, o trânti în urma ei şi se duse în curte. Michel Abu Rifah îi aruncă o privire neagră lui Malko şi spuse pe un ton de reproş:

— Ascultaţi, chiar dacă mă ajutaţi, vreau totuşi să petrec câteva clipe plăcute cât stau aici. Vreau chestia asta acum. Toată noaptea vreau să mă regulez, cu şampanie, într-un pat adevărat, undeva unde este cald. Cu o târfă frumoasă, cum este asta, bine îmbrăcată. Nu negociez. Să vă descurcaţi cum ştiţi.

— Şi unde vreţi să se petreacă toate astea? Tânărul îi aruncă o privire ironicăşi răutăcioasă.

— Nu în celulă, asta e sigur. Nici ei nu s-au mai regulat de mult.

Se ridică.

— Unde vă duceţi? îl întrebă Malko.

— În frumoasa mea celulă. Să nu vă întoarceţi fără o târfuliţă frumoasă. Aceea, dacă se poate, dacă nu, alta.

Trecu atât de repede pe lângă Malko, încât gardienii fură „evoiţă să alerge ca să-l prindă în curte. Nici măcar nu se uită în urmă. Malko se duse la postul de gardă. Michel Abu Rifah nu va ceda. Cura de fructe şi de brânză îl întremase foarte bine… Când ajunse la Marjorie Felder. aceasta izbucni pur şi simplu:

— Foarte bine că l-aţi trimis la plimbare pe nenorocitul ăla! zise ea. Să crape în gaura asta!

— Ba nu l-am trimis la plimbare, o contrazise Malko pe un ton plin de blândeţe. Din păcate, am mare nevoie de o informaţie pe care mi-o poate furniza numai el. Este vorba despre siguranţa Statelor

Unite.

Marjorie Felder îl privi îngrozită.

— Doar nu vreţi să spuneţi că îmi cereţi să… (îşi căută cuvintele, încercând să-şi stăpânească indignarea) cu acest ciudat! Cu acest animal!

— Se pare că vă place foarte mult, dar acceptă să se distreze şi cu altcineva.

— Ce mărinimos e! zise Marjorie cu ironie.

— Trebuie să obţin de la şeful SHIK aprobarea să-l lase să iasă sub pază doar câteva ore, îi rezumă el, şi să găsim o profesionistă pe care să o plătim.

— Va fi greu, zise Marjorie, puţin mai liniştită. Nu prea sunt târfe în Tirana.

Sufocându-se, Malko nu se putu abţine să nu observe:

— Dar e plină Europa de târfe albaneze!

— Chiar aşa! Le exportă pe toate. Voi încerca totuşi să vorbesc cu patronul unui bar pe care îl cunosc. Există o reţea de *call-girls*. Dar nu sunt sigură că îl vor lăsa să iasă din închisoare, chiar şi pentru câteva ore.

— O să ne străduim din răsputeri, o asigură Malko.

La nevoie, va interveni şi Frank Capistrano. Niciun albanez nu va rezista ofertei unui consilier al preşedintelui Statelor Unite.

Micuţa Capelă St. Paul, situată pe Broadway, în apropiere de „zona zero", amplasamentul turnurilor gemene, era atât de aglomerată, încât mulţi dintre cei prezenţi se înghesuiau pe trotuar, deşi era foarte frig. John Turner încercase să-i repereze în mulţime pe eventualii agenţi FBI, dar era aproape imposibil. Erau foarte, mulţi bărbaţi, majoritatea avocaţi, şi puţine femei. Era un frig de crăpau pietrele şi toată lumea stătea îmbrăcată cu paltoanele. Ce; remonia se apropia de sfârşit. Pamela Chamberlain va fi înmormântată după aceea în micul cimitir de lângă capelă, unul dintre cele mai frumoase din New York.

Veni şi rândul lui John Turner să ajungă lângă coşciug. îl stropi cu agheasmă, apoi îşi făcu semnul crucii şi se îndreptă spre ieşire. Cu toate simţurile treze, o luă pe jos pe Broadway, dar înspre capătul celălalt, invers decât sensul unic. Parcurse patru cvartale şi, când ajunse la intersecţia cu Murray Hill, coborî la metrou. Se apropia o garnitură. Se urcă, aşteptă câteva clipe şi sări pe peron în momentul în care trenul pornea. Verifică dacă nu era urmărit şi se duse pe peronul

de vizavi, se urcă în trenul care mergea în partea nordică a oraşului. Coborî la staţia următoare şi urcă la suprafaţă, aşteptând la ieşire, dar nu i se păru nimic suspect. Opri un taxi care trecea în acel moment şi îi dădu şoferului adresa din Strada 42, vizavi de hotelul *Marquis*.

Ajuns la destinaţie, plăti şi intră în hotelul care se afla la colţul lui Times Square. luă ascensorul, apoi coborî din nou. Intră în sfârşit pe uşa ce dădea în Strada 43, apoi plecă pe jos spre Seventh Avenue. Era sigur că nu fusese urmărit.

După zece minute, intra în holul hotelului *Mansfield*, aflat pe 44 Street West. Urcă pe scări până la etajul al treilea şi bătu la uşa camerei 324. Aceasta se deschise imediat, iar în prag apăru un bărbat înalt, cu un nas mare şi ochi bulbucaţi foarte negri, cu părul lung strâns în coadă. Era îmbrăcat cu un pulover vechi, cu nişte blugi tociţi şi cu bascheţi în picioare. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară fără un cuvânt.

— Totul merge bine, Jamal? îl întrebă apoi John Turner.

— Foarte bine, totul va fi gata diseară. O să plec imediat după aceea.

John Turner îl privi insistent.

— Dar tu eşti pregătit *sufleteşte*?

Bărbatul înclină din cap în semn că era pregătit.

— Da. Mă rog mereu şi ştiu că Allah se uită la mine şi că aprobă tot ce fac.

Cei doi s-au întâlnit prima oară în Afghanistan, într-o tabără secretă a reţelei Al-Qaida. John Turner a fost asimilat după câţiva Luptători ai Credinţei, nişte oameni care au fost de acord să-şi sacrifice viaţa. Ussama Bin Laden le explicase cu vorbe învingătoare că nu-l vor mai vedea niciodată. Însă că trebuiau să-l asculte pe omul pe care îl va prezenta el însuşi. Vor primi ordinele mai târziu. Sau niciodată. Dar că trebuiau să stea pe aproape.

Jamal, pe adevăratul nume John Reed, era jumătate englez, jumătate jamaican, şi nu se simţea prea în largul lui. De câţiva anii se dedicase trup şi suflet credinţei islamice şi îşi recăpătase oarecum echilibrul. Călătorise foarte mult şi îndeplinise sarcinile cele mai umile, dar necesare. În Israel, fusese cât pe ce să se arunce în gura lupului şi fusese extrem de mândru când reuşise să-i vină de hac securităţii israeliene, ceea ce dovedea că fusese bine antrenat. John Turner scoase din buzunar un plic şi i-l întinse.

— Aici sunt trei mii de dolari, cred că ajung.

— Ajung, răspunse Jamal.

Trăia pe apucate, dormea în hoteluri de mâna a doua, călătorea la clasa „economic" şi cheltuia foarte puţin pe haine. îl interesau numai misiunile pe care i le încredinţau. îl omorâse pe Gulbuddin al-Rashid, patronul pakistanez al casei de schimb, cu bucurie în suflet. Acum, i se cerea un dicm mai dificil, dar se simţea fericit. Chiar dacă ştia că după aceea nu va mai exista. John Turner se uită discret la ceas. Trebuia să prindă trenul de Washington.

— Allah să te binecuvânteze, frate! spuse el. Şi să te aibă în pază.

— *Allah Akbar!* făcu Jamal. Şi pe tine să te păzească Allah, frate. Să te călăuzească.

Fiind ateu convins, Turner nu credea în nicio religie. Pentru el, însemna doar un joc în care unii dintre iniţiaţi cunoşteau mai multe taine decât ceilalţi. Se mai îmbrăţişară o dată, iar John Turner ajunse în stradă. Se întunecase deja. Se îndreptă cu paşi mari spre Penn Station. După ce se urcă în tren, lăsă mintea să rătăcească, trecând în revistă toţi parametrii problemei pe care o avea.

Era absolut sigur că ancheta întreprinsă în legătură cu el era efectuată în afara canalelor oficiale, prin urmare şi ale FBI-ului. De asemenea, mai era sigur că agentul CIA trimis în Albania nu fusese trimis de cineva de la Langley, ci de altă persoană. Poate de către Casa Albă. În orice caz, va ţine numai pentru el ceea ce descoperise până la întoarcerea în Washington. Aşadar, era important să nu plece iar în Albania.

John Turner îl contactase pe Jamal pe Internet de la un *cybet-cafe*, considerând că este mijlocul cel mai sigur. Apoi au vorbit din două cabine telefonice publice ca să stabilească amănuntele operaţiunii şi ale unicii lor întâlniri. John Turner era prea grăbit ca să-şi poată permite să procedeze în alt fel. Scotocise în comoara lui de război depusă la biroul pentru bagajele de mână din Penn Station ca să-l răsplătească pe mujahedin. Acum se întorcea fără să lase *vreo* urmă. Trebuia să mai reziste câteva săptămâni. Cel mult două.

După aceea, va întrerupe orice legătură cu reţeaua Al-Qaida şi va deveni un agent „adormit" pentru luni de zile sau chiar ani. Dacă nu-l *vor* descoperi, cu cât va trece timpul, cu atât va fi mai greu să-l dibuiască, fiindcă nu va mai activa deloc… Nu ştia dacă Bin Laden, şeicul, va mai fi în viaţă, dar nu avea nicio importanţă. El nu era fidel decât lui însuşi. Cu toate astea, instinctul de conservare îl impulsiona

să trăiască în continuare. Pe de altă parte, avea chef să afle toată lumea ce făcuse el.

Muzica asurzitoare te înnebunea îndată ce intrai în *Murphy's*, unul dintre numeroasele baruri din Tirana. Era o sală mai mult lungă, cu un televizor suspendat pe un suport deasupra tejghelei cu două difuzoare aşezate lângă perete. Patronul, un lungan mustăcios, îl salută pe Malko, care se aşezase la bar cu o votcăşi un Defender în faţă. După un timp, Marjorie se dădu jos de pe taburet şi se duse la barman. Se întoarse mulţumită.

— Yuli ne va găsi ce căutam. O italiancă pe nume Sofia. Este foarte frumoasăşi locuieşte într-o garsonieră foarte aproape de local. A chemat-o aici. Dar va costa mult.

— O italiancă? întrebă Malko mirat. Marjorie Felder ridică din umeri.

— V-am spus că nu există albaneze. Sofia lucrează doar cu mobilul, este discretăşi, se pare, foarte frumoasă.

Tăcură, asurziţi de muzica ce făcea să nu se mai înţeleagă oamenii între ei. După un sfert de oră, uşa barului se deschise şi apăru o brunetă superbă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată cu o haină de blanăşi cu unghiile de un roşu aprins, încălţată cu nişte cizmuliţe cu tocuri înalte. Barmanul o întâmpinăşi o conduse în °oxa din spate, unde o întâmpinară Marjorie şi Malko.

— Ce doriţi să beţi? o întrebă el.

— O cupă de şampanie.

Comandă, iar barmanul veni imediat cu o sticlă de Taittinger. Marjorie era foarte cunoscută. Dacă nu ar fi avut privirea foarte yură, ai fi crezut că Sofia este un fost manechin sau o burgheză „vorbea albaneza şi engleza, în afară de italiană firește, şi se înţeleseseră foarte bine. Malko îi explică ce dorea de la ea. Sofia îl ascultă, apoi scoase din poşetă portţigaret şi o ţigară. Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo gravată cu blazonul familiei. Puse multe întrebări în timp ce fuma.

— Unde se va petrece asta?

— Cred că la hotel, zise Malko, vizavi de închisoare.

— Tânărul nu este cumva extravagant? Sper că n-o să mă strângă de gât?

— Ah, nu, o asigură Malko. În orice caz, vor fi poliţişti peste tot

— Când?

— Cât mai repede posibil. Îndată ce vom obţine ordinul de

eliberare condiţionată.

— *Va bene*. Vă costă o mie de dolari. Marjorie Felder tresări.

— E foarte scump.

Sofia îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— *Cară*, dacă vrei. te las în locul meu…

Se uită la Malko şi adăugă cu un zâmbet fermecător:

— Dacă doriţi şi dumneavoastră să mă încercaţi, vă va costa mult mai puţin.

Îşi desfăcu haina şi dădu la iveală un pulover bine umplut şi picioarele lungi încălţate cu cizmuliţe. Privirea pe care i-o aruncă lui Malko era fără echivoc. El se gândi că, dacă ar fi întâlnit-o la barul hotelului *Rogner*, ar fi agăţat-o. Părea mai puţin târfă decât multe alte femei din lume.

— Mulţumesc, zise el. Vă anunţândată ce obţinem aprobarea, îşi nota numărul de mobil şi plecă aşa cum venise.

John Reed se prezentă mult mai devreme la îmbarcarea pentru zborul companiei American Airlines, pe ruta New York – Roma, la Kennedy Airport. Cu părul lui lung, cu ţinuta neglijentă şi aspectul pe jumătate oriental, nu inspira prea mare încredere. Totuşi, la o examinare minuţioasă a paşaportului – care era autentic – şi un control serios, nu necesită să fie puricat la sânge. Îşi recupera rucsacul în care avea toate lucrurile şi se îndreptă nepăsător spre poarta de îmbarcare. De la Roma, va lua alt avion spre Tirana, căci erau curse zilnice.

Se instala în partea din spate a Boeingului 767 cu căştile p „e urechi. Atlanticul se traversa cu ambele motoare cu reacţie. În timpul decolării, citi din Coran, zicându-şi că va câştiga un loc într-o lume mai bună. Era sigur că avea tot dreptul: cele câteva râseră

ni petrecute într-o şcoală musulmană din Pakistan îi întăriser, convingerile. Întotdeauna a fost un credincios.

Când aparatul a atins viteza de croazieră, se ridicăşi se duse la toaletă. Acolo se descălţâşi examina cu atenţie bascheţii negri din piele întoarsă pe care şi-i cumpărase mai devreme dintr-un magazin din Brooklyn. Erau puţin mai groşi decât cei obişnuiţi, dar aparatele de pe aeroport nu detectaseră nimic şi nu ţiu'iseră. Cu unghia, John Reed scoase din căptuşeală un firicel din cauciuc şi îl examina. De fapt, acesta era un fitil Bickfort legat la un mic detonator artizanal introdus într-o bucată de explozibil ascunsă în talpa baschetului. Erau acolo

puţin mai mult de o sută de grame. Cel de-al doilea baschet era identic. Era de ajuns să lege cei doi bascheţi şi să-i pună într-o plasă ca să obţină o bombă destul de puternică, în stare să ucidă pe o distanţă de câţiva metri. El ştia despre ce era vorba, dar făcea parte din „contract". Va deveni un *chiadid*, adică un martir, iar Allah îl va primi în slava lui… Se încălţă şi se duse la locul lui, gândindu-se la ce va urma. Mentorii săi îi juraseră că nu va simţi decât un şoc puternic şi va vedea un fulger de lumină. Nu va suferi deloc. Mai avea nevoie de câteva clipe de voinţă acerbă, atunci când va aprinde fitilele, iar între timp va repeta: „Nu există decât Dumnezeirea, iar Mohammed este Profetul Ei", gândindu-se profund la Dumnezeu. Era nerăbdător să ajungă la acest moment binecuvântat, pentru care tatăl lui va fi în sfârşit mândru de el. Se concentra asupra acestui gând, aflându-se la trei mii de picioare deasupra Atlanticului.

Aparent, strada Mine Peza avea aspectul ei obişnuit, de o parte şi de alta a închisorii 302 vehiculele SHIK erau dispuse de-a curmezişul şoselei, pline cu bărbaţi înarmaţi care controlau pietonii şi maşinile. Fatos Klosi fusese nevoit să asigure administraţia penitenciarelor albaneze că totul va fi bine, ca să accepte învoirea lui Michel Abu Rifah pentru câteva ore.

După lovitura din 1998, Al-Qaida îşi reconstituise reţelele în Albania. Fireşte că era tentant să organizeze evadarea lui Michel Abu Rifah. Malko se dădu jos din maşina lui Marjorie Felder şi intră în hotelul *Kruja*. Micul hol gemea de gardienii din închisoare şi de Poliţiştii în civil.

— Va ieşi peste câteva minute, o anunţă gajdianul-şef pe Marjorie. Fata se află în camera 112, la primul etaj. În camerele de alături sunt oamenii noştri.

Malko urcă la etaj şi bătu la uşa camerei cu numărul 112. Sofia îi deschise imediat, dar avea trăsăturile încordate. Când îl văzu pe el. se destinse.

— Am crezut că este el! se scuză ea.

Haina de blană era aruncată pe un scaun şi purta un pulover negru decoltat „en coeur", o fustă lungă despicată în ambele părţi, care îi acoperea cizmuliţele, un machiaj destul de strident şi dată cu mult parfum. Malko zări prin crăpătura fustei o fâşie de piele albă ce contrasta cu negrul strălucitor al ciorapilor prinşi cu jartiere groase.

În cameră era foarte cald, aşa cum ceruse Michel Abu Rifah şi în

frapieră aştepta la rece o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose parfumată, din 1995. Totul era pregătit să satisfacă fantezia prizonierului. Sofia râse cu nervozitate.

— E o prostie, dar sunt nervoasă. Nu am întâlnit în viaţa mea aşa ceva.

— Seamănă cu o acţiune umanitară, zise el ca să destindă atmosfera.

O bătaie în uşăâi întrerupse. Malko deschise şi zări capul unui poliţist din SHIK.

— Vine, îl anunţă acesta.

Maiko îl zări pe Michel Abu Rifah urcând scara. Se duse să-l întâmpine.

— Am făcut ce mi-aţi cerut. Acum este rândul dumneavoastră. Tânărul zâmbi în colţul gurii.

— Puţin mai târziu. Acum vreau să mă distrez.

Îi îndepărtă pe gardieni şi deschise uşa camerei, apoi o închise imediat în urma lui. Malko privi o clipă uşa închisă. Dacă şi-a bătut joc de el, va fi luat peste picior şi nu-i va rămâne nicio carte de jucat.

Michel Abu Rifah o contempla pe Sofia cu privirea unui om hămesit. Târfa italiancă se străduia să zâmbească, intimidată de această situaţie nemaiîntâlnită. Era puţin speriată.

— Îţi place de mine? îl întrebă ea.

Fără să-i răspundă, tânărul îşi fixă privirea arzătoare asupra ei şi zise pe un ton tărăgănat:

— Scoate-ţi puloverul. Şi dă-mi şampanie.

Ea se supuse, dând la iveală sutienul din dantelă neagră în care se odihneau sânii grei. Michel şuieră slab şi o urmări în timp cedeschidea sticla de şampanie şi umplea două pahare.

al lui şi il 9 olidintr” °dată

— La naiba! Ce bună e. Mai vreau.

În timp ce îşi umplea paharul, el se apropie şi îşi strecură mâna cu un gest brutal pe sub fustă. Ea îi simţi degetele prinzându-i jarteaua şi rânji de bucurie.

— E bine că ai ciorapi. Ce bine e să te ating… Scoate-ţi asta de *pe* tine.

În timp ce bea, ea îşi deschise fermoarul fustei care căzu pe podea, păstrând doar portjartierul, slipul şi ciorapii care dispăreau în cizmuliţe. Se mai aflase în asemenea situaţie de sute de ori, însă cu

acest nebun nu se simţea în largul ei. Michel Abu Rifah începu să-şi maseze mădularul în erecţie. Sofia se strădui să zâmbească.

— O să mi-o tragi mult timp, şopti ea. Va fi cea mai frumoasă amintire din viaţa ta. Să ştii că sunt foarte bună.

Fără să spună nimic, tânărul începu să-i frământe sânii, scoţându-i sfârcurile din dantelă, cu atâta duritate, încât Sofia ţipă.

— Mai încet!

— Mai taci, târfă!

Abandonându-i sânii, îşi scoase mai întâi cămaşa, apoi flanela de corp, dezvăluindu-şi pieptul scheletic şi alb ca faianţa. Putea să-i numere coastele. Apoi, cu un soi de furie, îşi desfăcu cureaua, iar pantalonii îi căzură în vine. Dădu la iveală un chilot gri şi găurit care acoperea sexul lung ce îi ajungea până la buric. Prizonierul îşi scoase slipul care căzu peste pantaloni. Rămăsese doar cu ciorapii de lânăşi în sandale. Sofia privea sexul ridicat ce părea destul de impozant din cauză că purtătorul său era foarte slab. Era încordat, cu vene proeminente, impresionant. Tânărul respira sacadat. Se apropie şi îşi lipi mădularul de abdomenul Sofiei care înţelese că nu va rezista mult şi se îndepărtă.

— Aşteaptă, zise ea, am nişte prezervative. Michel Abu Rifah îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Nu vreau! O să-ţi bag mădularul în păsărică fără nimic!

— Ba nu. protestă Sofia, nu mă regulez niciodată fără „fulgarin".

— *Niciodată*! rânji tânărul.

Se aplecă rapid şi luă ceva dintr-o sanda. Era o lamă lată de! îoi centimetri şi lungă de zece, parţial învelită în scotch negru care „servea drept mâner. Amândouă muchiile erau tăioase ca briciul. umtr-un salt fu lângă Sofia şi îi puse cuţitul la gât.

— O să faci cum vreau eu, mormăi el, cu privirea de psihopat o să te regulez. Dacă eşti cuminte, va fi bine, altfel, o să i-o trag unei mortăciuni. După ce o să te regulez, o să dispar pentru totdeauna. Nu mă întorc nici mort în gaura aia de şobolani înţelegi?

— Da, răspunse ea îngrozită.

— Atunci, stai în genunchi şi suge, că altfel te omor.

Sofia se ghemui dinaintea lui şi îşi înfundă sexul în gură. Îi simţi palpitând între dinţi.

— Deschide gura mai mare că mă muşti! zise Michel Abu Rifah.

O apucă de cap şi îl apăsă atât de violent, încât îi simţi membrul

în fundul gâtului, provocându-i greaţă. Îngrozită, reuşi să se controleze şi se strădui să-l satisfacă cu ochii plini de lacrimi, zicându-şi că nici pentru zece mii de dolari nu ar mai face aşa ceva. Dacă scăpa teafără…

Muchia lamei era lipităâncă de gâtul ei şi era convinsă că tânărul îşi va duce ameninţarea până la capăt. Deodată, slobozi un mârâit sălbatic.

— Gata, ajunge, toanto! Vreau să termin, dar în pântecele tău frumos.

O aruncă în pat şi îi ridică picioarele atât de sus încât avu senzaţia că atingea urechile cu genunchii. Stând îngenuncheat, Michel apucă sexul cu mâna stângă, apoi tăie cu lama slipul din dantelă neagră. Penisul imens o invada inexorabil pe Sofia. Dar nu dură prea mult. În câteva secunde, ea simţi cum se umflăşi mai tare, apoi tânărul se goli în ea cu un răcnet de agonie. Rămase câteva clipe înăuntru, apoi se retrase, cu sexul la fel de dur.

— Întoarce-te, târfă! Vreau să ţi-o trag în fund!

Cum ea nici nu se clintea, el o întoarse cu faţa în jos, agitând lama de oţel lângă obrajii ei.

— Fii cuminte că altfel te tai…

Ea trase un urlet când simţi vârful enorm apăsându-i sfincterul. Strângând din dinţi, Michel împingea ca un apucat.

— Ce strângi aşa? şuieră el. Mă excităşi mai mult. O să-ţi rup fundul. N-am văzut niciodată un fund atât de strâmt.

Execută o mişcare violentă din bazin, iar vârful străbătu sfincterul, intrând vreo zece centimetri. O durea atât de tare. Încât Sofia uită de ameninţări şi începu să urle ca o sirenă, în timp ce mădularul imens îi fisura carnea.

În timp ce aştepta în camera de alături, Malko tresări. Urletul Sofiei se auzea prin perete şi nu se oprea. Cei doi poliţişti care erau *cu* el săriră în picioare şi ieşiră din încăpere. El încercă să-i oprească.

— Aşteptaţi!

Unuf dintre ei forţa deja uşa cu umărul. Intră după el în cameră şi zări trupul scheletic al prizonierului lungit peste Sofia. Se întoarse spre ei cu privirea de nebun şi agită mâna dreaptă.

— Ieşiţi afară, căăi tai beregata! urlă el.

— Mă omoară! ţipă Sofia. E nebun.

Îngheţat de oaroare, Malko îl văzu pe unul dintre poliţişti smulgând pistolul automat din curea şi armându-l. Totul se va

transforma într-un coşmar. Ca o maşină dereglată de făcut sex, tânărul se agita peste Sofia, sodomizând-o cu o furie incredibilă. În urletele neîntrerupte ale tinerei. Neştiind ce să facă, poliţistul trase un foc în aer. împuşcătura îngrozitoare zgudui pereţii camerei. Dintr-un salt, Malko se aşează între pat şi trăgător. Dacă îl omora pe Michel Abu Rifah, toată strădania lui se ducea de râpă. Tânărul se ridică brusc şi se smulse din Sofia. Cât ai clipi, se repezi la Malko şi îşi trecu braţul în jurul gâtului. Acesta simţi muchia cuţitului în gât şi îl auzi suflându-i în ureche:

— Acum că m-am regulat bine, o să plec împreună cu tine. Spune-i tâmpitului ăstuia că, dacă face o mişcare, îţi tai gâtul.

Ţinea lama tăioasă ca briciul la carotidă. Era de ajuns să facă o mişcare cât de mică. Iar Malko ştia că o carotidă secţionată provoca moartea în mai puţin de un minut. Poliţistul rămase locului, dar cu arma îndreptată spre prizonier. Sofia plângea cu sughiţuri, întinsă în pat. Prin crăpătura uşii, Malko vedea oamenii de pe palier şi îşi spuse că toată treaba putea să sfârşească foarte rău. Mai ales pentru el.

Capitolul XIV

— N-ai nicio şansă, Michel, spuse Malko liniştit. Nu te vor lăsa să pleci.

Simţea trupul gol al tânărului tremurând lipit de el. Michel Abu Rifah zise pe un ton încordat:

— Vom pleca amândoi. Luaţi-o înainte. Mie nici nu-mi pasă. sunt deja mort.

— Nu fiţi fraier, zise Malko. *Acum* aveţi o şansă să scăpaţi.

— Imediat ce veţi pleca, ticăloşii ăştia se vor răzbuna, răspunse băiatul. Spuneţi-le să aducă o maşină la scară. Vom pleca împreună.

— Nici măcar nu aveţi haine, replică Malko.

— Găsesc eu. Spuneţi-le!

Apăsă mai tare lama cuţitului pe gât şi Malko simţi usturimea i unei mici tăieturi. Michel putea să-i taie gâtul cu o singură mişcare. Poliţiştii vor acţiona prea târziu. Nu vedea nicio cale de scăpare. I Albanezii nu vor ceda. Simţea mâna înarmată tremurând la gâtul I lui. O zări pe Marjorie pe palier prin deschizătura uşii.

— Spuneţi-le că vrea o maşină ca să plece cu mine, strigă el. Ea traduse cererea în albanezăşi primi răspunsul imediat.

— Spun că nici nu se gândesc să-l lase să plece. Este numai I vina dumneavoastră. Ştiau că e periculos.

Se afla într-un punct mort. Michel Abu Rifah apăsăşi mai tare I şi strigă plin de nervi:

— Dacă nu văd nicio mişcare, vă omori…

* * *

Sofia îşi mai revenise puţin din durere şi din panică. Pântecele I o ardea încăşi privea scena. Michel Abu Rifah stătea cu spatele la ea. fi vedea muşchii feselor slabe jucând sub piele. Auzise totul. 51

„Ştia albaneza-Nu-l vor lăsa niciodată să plece. Nu le păsa de doi străini morţi. Îşi puse mâna pe gât şi văzu o picătură de sânge. Scă Paseca Primirecni e acului. Dar îi veni o idee. Se ridicăâncet cu gesturi calculate. Michel Abu Rifah auzi scârţâitul patului, dar nu întoarse capul. Ce faci, târfo?

Italianca se ridicase în picioare. Se apropie la fel de încet de tânăr şi se lipi de el pe la spate, turtindu-şi sânii şi abdomenul spatele şi de fesele goale ale prizonierului. Ea simţi cum freamătă.

— Mai am chef să facem dragoste, îi suflă ea la urecehe. Îmi place cum mi-ai tras-o.

În acest timp, ea se lipi şi mai tare de spatele lui. Tânărul gemu. Atingerea cu trupul femeii îl descumpăni de tot. Nici nu mai ştia pe ce lume se afla, iar mintea îi clocotea. Cu o blândeţe nemărginită, Sofia îl mângâie pe pântece şi îi apucă sexul.

— Ce mare e încă. murmură ea. Nu ai chef s-o mai punem o dată?

Numai atingerea uşoară a degetelor îi provocă tânărului o erecţie subită. Se foi şi zise încetişor:

— Taci şi lasă-mă în pace!

Malko nu înţelesese o iotă din discuţia lor în albaneză, însă strânsoarea gâtului mai slăbi. Nu se mişcăşi îşi ţinu respiraţia. Simţi mâna Sofiei mişcându-se pe la spatele lui: îl masturba pe Michel.

Cuvintele murmurate la urechea tânărului semănau cu o incantaţie. Poliţiştii priveau scena ca nişte stane de piatră, neînţelegând nimic. Deodată, prizonierul slobozi un urlet, apoi zise tot în albaneză:

— Să iasă toată lumea!

Cei doi poliţişti se retraseră spre uşă, cu armele îndreptate spre el. Malko simţi cum tânărul tremură din tot corpul. Tensiunea atinsese apogeul. Deodată, lama se îndepărtă de gâtul lui Malko şi simţi un ghiont puternic în spate.

— Cară-te! urlă Michel Abu Rifah.

I Malko se întoarse. Ignorându-i erecţia triumfătoare. Întinse Mâna şi spuse calm. ca şi când nu se întâmplase nimic.

— Dă-mi arma…

Băiatul ezita, dar Sofia, lipităâncă de el, îi suflă la ureche:

— Fă ce ţi-a spus şi hai să ne regulăm.

Ca un automat, Michel îi dădu arma improvizată lui Malko. Acesta se îndreptă spre uşă. În momentul în care ieşea, auzi un qeamăt surd şi întoarse capul. Cu picioarele ridicate. Sofia primea membrul tânărului în adâncul pântecelui. Fesele slabe se agitau cu EX ca scuturate de un curent electric, Malko ieşi. aponnc. e uşa şi răsuflă uşurat. Pe culoar, albanezii se uitau la el năuciţi, spuse lui Marjorie Felder:

— Spuneţi-le că totul este sub control.

Lungit peste Sofia, cu sexul încă în ea, Michel Abu Rit ah I

plângea ca un copil, iar lacrimile se prelingeau pe umărul târfei I italiene. Aceasta îl mângâie pe cap şi îi şopti cu blândeţe:

— O să scapi. Dar să nu mai faci prostii.

Încet, încet, tânărul se linişti şi se ridică. Parcă ar fi ieşit din I Rai. Deşi în cameră era foarte cald, el tremura ca varga. I uitându-se pe fereastră. Sofia înţelese că voia să se arunce ca să i termine odată.

— O să vin să te văd, zise ea. Îţi promit.

— Adevărat?

— Da.

Atunci, el începu să se îmbrace. Când fu gata, Sofia îşi puse şi I ea hainele şi deschise uşa, înfruntând privirile micului grup de pe I palier.

Veniţi, îi spuse ea lui Malko, vrea să discute cu dumneavoastră.

— Îl cheamă Philip Westland, începu Michel Abu Rifah cu voce egală. În tabără, numele lui de războinic era Abu Suleyman. Mulţi îl cunosc doar sub acest nume. Trebuia să fie prudent fiindcă nu ştiam dacă erau infiltraţi şi ţipi din FBI, sau din serviciile pakistaneze.

— Dar mi-aţi spus că este în Statele Unite…

— Da. În urmă cu câteva luni, Cum Hafsa mi-a trimis o scrisoare de la el. Locuieşte în Rockville, o periferie din nordu Washingtonului, pe North Cameron Drive la numărul 1861. Sta cu părinţii.

— Cum de vă amintiţi adresa?

— Am scrijelit-o pe zidul celulei ca să-l pot întâlni într-o bună zi. Am ars scrisoarea.

— Cu ce se ocupă în prezent?

— Nu ştiu. Cred că mai are legături cu Al-Qaida. Crede sincer

— Islamul este răspunsul la toate problemele şi că societatea în care trăim este prost alcătuită. Mi-a povestit că se duce de câteva orj pe săptămână la moschee şi discută ore în şir despre religie. nu-i plac femeile şi nu bea alcool.

— Şi dumneata ai trecut prin asta, observă Malko.

— Nu este acelaşi lucru. Mie mi-au plăcut întotdeauna femeile d beau destul de mult. Însă cred în cauza dreaptă a Islamului. Am fost mândru să lupt pentru eliberarea regiunii Kosovo din Serbia. E multă nedreptate în lume.

— Cum arată Philip Westland? întrebă Malko.

— Este înalt, blond, masiv. Are un metru nouăzeci, dar este foarte blând. Când l-am cunoscut purta barbăşi mustaţă ca profetul şi avea părul lung. Seamănă cu Iisus Hristos.

— Ce vă face să credeţi că este amestecat în atentate dacă spuneţi că este aşa de blând?

— Voia să participe la Jihad, îi explică simplu Michel. Se afla în Yemen, într-o *madrasa*, când a avut loc atentatul împotriva distrugătorului american *USS Cole*. i-a părut foarte rău că nu a putut să participe şi el. Pentru el, escala unei nave de război americane într-un port arab însemna un act de război… Şi-apoi, mai mulţi prieteni de-ai lui au luptat în Cecenia.

Hotărât lucru, spălarea creierului funcţiona fără cusur. Malko nu reuşea să înţeleagă cum puteau oamenii să devină atât de fanatici.

— A fost finanţat de Al-Qaida? Michel clătină din cap.

— Probabil, dar nu prea mult. Părinţii i-au trimis mereu bani lui Philip. Erau de acord cu cercetarea mistică a fiului lor. Din câte mi-a spus, mama lui s-a convertit la buddism. Tatăl este avocat şi câştigă foarte bine. Al-Qaida nu finanţează sărăntoci ca mine.

Tăcu. Malko se uită la ceas. Trecuse deja o oră de când discuta singur cu prizonierul. Dar înainte, fusese nevoit să aranjeze treburile cu albanezii care voiau să-l azvârle în temniţă pentru tot restul vieţii. Un singur telefon la SHIK aranjase lucrurile. Marjorie ţ* întorsese la hotel împreună cu Sofia care trebuia să-şi revină. 1 Puţin, obţinuse o informaţie capitală; că FBI-ul făcea cercetări miar de la început şi

urnele unui membru activ în reţeaua Al-Qaida airi Statele Unite, care putea fi în legătură cu John Turner. e Nu uita că scopul misiunii lui era să se confrunte cu agentul „v evident trecut în tabăra cealaltă. Era nerăbdător să se întoarcă în Statele Unite ca să exploateze pista Abu Suleymar [Michel reluă:

— Pot să vă mai cer ceva?

— Dacă pot să rezolv…

— Nu ştiu ce aveţi de gând să faceţi cu Philip, dar vă implorai nu-i spuneţi că eu am fost acela care l-a trădat. Ar suferi prea mU° j

— Vă jur, zise Malko. Sper că duce o viaţă normală, adăugat fără prea mare convingere.

Se ridicăşi îi întinse mâna tânărului.

— Începând de azi, sunteţi sub protecţia autorităţilor ameril *cane*. Albanezii vor şterge cu buretele comportarea de astăzi a I veţi fi mai bine tratat. Se va *ocupa* de dumneavoastră un excelent avocat albanez, plătit de Ambasada americană din Tirana Con. I sulul Franţei a promis să grăbească procesul de transferare. După I aceea, *Inch'Allah*.

Michel Abu Rifah clătină din cap şi se uită la sticla de Taittinget I plină pe jumătate.

— Pot s-o iau? O să le dau şi colegilor mei de celulă.

— Bineînţeles, aprobă Malko, făcându-i-se milă de el. Michel Abu Rifah îşi dedicase viaţa unei cauze îndoielnice şi, I

chiar dacă viaţa lui nu valora mare lucru, bietul de el avea numei una. Câtă risipa…

Barul aflat în holul hotelului *Rogner* gemea de lume. Malko o I găsi pe Marjorie Felder bând un ceai cu Sofia, care se simţea din nou bine. El se aşeză în faţa italiencei şi spuse:

— Cred că mi-aţi salvat viaţa. Sofia zâmbi.

— Şi mie mi-a fost frică, am crezut că o să mă omoare. Dai I m-am gândit că bietul băiat nu ar fi putut să reziste după atâta abstinenţă. Mă voi duce să-l vizitez când voi putea.

— Va îndura chinurile lui Tantal, observă Malko. Ar fi o cruzime.

Sofia zâmbi cu subînţeles.

— Poate că nu. Îi cunosc pe albanezi. Vorbitorul este o încăpere unde se stă în picioare după nişte gratii şi atât. Nu prea *pot* I s-a faci multe lucruri printre ele… îi va face bine.

Malko, se gândi că va înlocui mult mai avantajos vizitele sorejj Monique. Însă motivele erau altele. Era bântuit de un singur gând să

plece cât mai repede din Tirana.

— Mă ocup de locul la avion, spuse el.

Birourile companiei Austrian Airlines se aflau în paté. O femeie îi propuse lui Malko cursa de a doua zi.") a Viena şi de acolo la New York. Mai era varianta Lon<5 Washington. Malko alese ruta New York. În timp ce discutauă agenţie intră alt *chent Era un tânăr* înalt cu figură orientală, cu părul negru strâns în coadă de cal, cu privirea puţin rătăcită, cu ochi bulbucaţi şi un nas cât un carto! Stătea pe un scaun şi aştepta liniştit să termine Malko.

Acesta ieşi din birou uşurat şi se duse la bar.

— Vă invit pe amândouă la masă, propuse el.

Marjorie zise imediat:

— Să mergem la *London*, au chili *cu carne*, *dar* nu şi fasole roşie. O înlocuiesc cu orez.

În aeroportul din Tirana era o gălăgie de nedescris. Malko reuşi în sfârşit să ajungă, dând din coate, la ghişeul de îmbarcare. Funcţionara îi controla biletul şi se scuză cu părere de rău:

— Au fost mai multe bilete decât locuri, zise ea. Aţi venit mai târziu şi nu am putut să vă reţinem locul la clasa „business". Până la Viena veţi călători la clasa „economic".

Malko era atât de fericit că pleacă din Tirana, încât ar fi călătorit şi în cală… Se urcă într-un autobuz neîncălzit ca să ajungă la Boeingul 727 al companiei Austrian Airlines în care pasagerii erau deja aşezaţi pe locurile lor. Va trece pe lângă castelul său, dar nu avea cum să sară din avion. În timp ce aştepta, mobilul sună. Era Alexandra, eterna sa logodnică. Discutară câteva secunde, iar el îi propuse să vină la aeroportul Schwechat, unde avea escală două? re. În aerogară nu exista o sală specială în care să stea de vorbă, în schimb, erau multe *colţişoare* liniştite în care să se giugiulească.

— Mă fac frumoasăşi vin, îi promise Alexandra. Apropo, ai primit două telefoane. Unul de la George Tenet şi altul de la cineva care nu s-a prezentat, l-am dat adresa din Tirana.

— Era bărbat sau femeie?

— Un bărbat, dragule, altfel nu i-aş fi dat adresa. Te cunosc eu.

— Nu m-a căutat nimeni aici, spuse el. Pe curând.

În avion, însoţitoarea îl aşează în primul rând de la clasa <economic". Aruncă o privire prin cabina plină ochi. Îşi fixă privirea asupra unui chip cunoscut: era bărbatul din spatele lui de la agenţia

Austrian Airlines. Privirile lor se întâlniră o clipă, iar necunoscutul lăsă imediat capul în jos, de parcă s-ar fi simţit stânjenit.

— Legaţi-vă centura de siguranţă, spuse stewardesa. Malko o ascultăşi se gândi ia reîntâlnirea cu Alexandra

Avionul decola într-un nor de fum şi vira deasupra Adriaticii.

După douăzeci de minute, Malko se duse la toaletă. Când se ridică de la locul său, îl văzu şi pe necunoscut făcând acelaşi gest şi ducându-se la toaletă din spate. Din fericire, erau două cabine. Malko se întoarse după un timp la locul său şi începu să citească cotidianul *Kurier* dar, presimţind parcă ceva, întoarse capul după două minute. Scaunul străinului cu nasul mare era tot gol.

Nedumerit, se ridicăşi se duse în spatele avionului. Toaleta din stânga era încă ocupată. Brusc. Îşi aminti de discuţia cu Alexandra şi la prezenţa acelui *necunoscut* în spatele lui la agenţie, în meseria lui nu existau niciodată coincidenţe. Fără să ştie nici cum şi nici de ce, se simţi dintr-odată neliniştit. Firește că fuseseră făcute controalele de rutină la îmbarcarea din Tirana, însă nimic nu era perfect. Îi spuse stewardesei:

— Cineva s-a încuiat în toaletă de câtva timp. Poate că i s-a făcut rău.

Stewardesa încercă să deschidă, apoi ciocăni în uşă. Dar nu obţinu niciun răspuns.

— Nu înţeleg, zise ea, mă duc să-l anunţ pe comandantul de bord. Nu fumează, căci s-ar fi declanşat alarma.

Cu toate astea, ea nu părea peste măsură de îngrijorată. Malko nu-şi putea explica brusca neliniște de care fusese cuprins, încercăşi el să deschidă, dar nu reuşi.

— Nu am putea să forţăm uşa? Ea râse.

— Nu, bineînţeles că nu! Pasagerul va ieşi. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Ea plecă în partea din faţă. Malko stătu o clipă pe gânduri, apoi, când se pregătea să plece, simţi miros de ars care venea de la toaletă cu pricina. Pulsul urcă vertiginos. Ceilalţi pasageri nici nu se sinchiseau. Se duse repede la stewardesă.

— *Fräulein*, arde ceva în toaleta din stânga!

Stewardesa îl urmă, iar de data asta se făcu palidă. Simţise şi ea mirosul de ars. Bătu la uşă, dar nu se întâmplă nimic. Se deschidea spre exterior, aşadar nu putea fi forţată.

— Mă duc să-l anunţ pe comandant, spuse ea brusc îngrijorată.

Se îndreptă spre cabina de pilotaj, lăsându-l pe Malko în faţa u şi-i. Mirosul de ars era tot la fel de puternic. Deodată, Malko fu străbătut de un gând: necunoscutul încuiat în toaletă pregătea un atentat. Nu ştia cum, dar era ferm convins că atentatul îi era destinat chiar lui. Privea uşa zicându-şi că era foarte aproape de eternitate. Când un avion explodează în aer, nu există niciun supravieţuitor.

Capitolul XV

Comandantul de bord se deplasă pe culoarul central al Boeingului 727 urmând-o pe stewardesa cu care discutase Malko. Acesta îi expuse în câteva cuvinte situaţia. Mirosul de ars se strecura încă pe sub uşa toaletei.

— Trebuie să spargem imediat uşa, insistă Malko. Nedumerit, comandantul de bord nu ştia ce să facă.

— Ce vă face să credeţi că este vorba de un atentat? îl întrebă el.

— Eu fac parte dintr-o agenţie de informaţii, îi explică Malko. L-am văzut deja pe acest om suspect la Tirana. Trebuie să facem ceva, căci altfel va arunca avionul în aer.

— Mă duc să anunţ aeroportul din Viena prin radio, ca să intervină poliţia când vom ateriza, răspunse comandantul.

— Dar mai întâi trebuie să ajungem la Viena, i-o tăie Malko. Trebuie să intervenim *acum*.

— Am o toporişca în carlingă, spuse stewardesa care de-abia acum intrase în panică.

Malko era deja pe culoar. Smulse toporişca din locaşul ei şi se întoarse sub privirile speriate ale pasagerilor. Când începu să lovească uşa, se auziră câteva ţipete. În câteva secunde, încuietoarea cedăşi reuşiră în sfârşit să o deschidă, descoperind un spectacol de necrezut. Bărbatul cu nasul mare se descălţase şi ÎŞ> pusese bascheţii pe chiuvetă. Avea unul în mâna stângă, iar în dreapta un Zippo cu care încerca să aprindă un soi de fitil cu diametrul de câţiva milimetri care ieşea din talpă. Timp de câteva secunde, rămase nemişcat, cu privirea rătăcită. Numai ochii se mişcau de parcă era o şopârlă la pândă. Apoi, lăsând baschetul din mână, slobozi un strigăt sălbatic:

— *Allah Akbar*!

Ieşi ca o vijelie din toaletă, îmbrâncind-o pe stewardesa care încerca să intre cu un extinctor. Cum aceasta îi ţinea piept, el o muscă de mână până îi dădu sângele, îi trase un pumn comandantului

aeronavei şi, desculţ, se năpusti pe culoarul central direct la carlingă!

— Opriţi-l, e un terorist! urlă Malko.

Din fericire, de la evenimentele din 11 septembrie, pasagerii erau foarte sensibili în astfel de situaţii. Trei bărbaţi se ridicară ca la comandă, dintre care un vlăjgan ce măsura aproape doi metri. îl imobilizară pe bărbat. Avu loc o luptă confuză. Teroristul se zbătea ca un apucat, dar până la urmă îl imobilizarăşi îl culcară în mijlocul culoarului central. Un steward aduse nişte chingi portocalii şi voluntarii îi legară mâinile şi gleznele. Uriaşul se aşeză peste el şi totul reveni la normal. Malko se duse după bascheţii rămaşi la toaletăşi îi cercetă. Pielea întoarsă de culoare neagră părea să nu aibă nimic dubios, în schimb, bascheţii aveau o greutate anormală şi un fir care ieşea dintr-o tijă plasată la călcâi, înfiptă în pantof. Malko înţelese numaidecât de ce teroristul nu reuşise să aprindă fitilul cu bricheta. Acesta era învelit în cauciuc şi trebuia scos. Însă teroristul nu avea niciun fel de cuţit sau de foarfece ca să facă această operaţiune.

— Într-o oră suntem la Viena, comunică prin radio comandantul de bord. Am anunţat poliţia. Situaţia este sub control.

Malko se duse în faţă la steward ca să vadă ce mai avea teroristul în rucsac. Găsiră un Coran, un walkman şi casete cu muzică arabă. Mai era şi o hârtie împăturită. Malko o desfăcu şi avu un şoc în clipa în care îşi văzu numele scris cu majuscule şi numărul camerei de la *Rogner*. El era cel vizat…

Păstră hârtia şi se duse la locul lui, dar mai întâi cântărise în mână bascheţii. La prima vedere, s-ar părea să conţină vreo sută de grame de explozibil fiecare. Suficient ca să provoace o găuroaie în structura avionului. Chiar dacă nu se dezintegra, o Parte dintre pasageri ar fi fost aruncaţi afară, murind în chinuri groaznice. Oare cine îl trimisese pe acest kamikaze? îi veni în „linte un singur om: John Turner. Ceea ce însemna că agentul CA îl reperase şi acţionase în consecinţă.

Stewardesele începură să aducă sticle de Taittinger, oferind Şampanie tuturor pasagerilor ca să-i facă să mai uite de spaima P'în care trecuseră. Comandantul lansă un apel prin aparatul de fadio de la bord:

— Nu ştim încă dacă acest om are şi complici la bord. Să nu. Se ridice nimeni de la locul lui până la aterizare.

Ca să fie sigur că nimeni nu se va mişca, trei pasageri musculoşi

începură să se plimbe pe culoarul central, supraveghinţi orice mişcare suspectă.

Alexandra îl aştepta exact lângă uşa culisantă de la ieşire, cu haina de vizon pe umeri. Avea părul blond strâns în coc, superbă în taiorul ei negru şi rafinat, cu pantofi prinşi cu o curea, emanând I un aer se senzualitate pofticioasă care o făcea atât de râvnită. Numai faptul că o strânse la piept îl făcu pe Malko să ia foc. Îşi trecu mâna peste fustăşi simţi şerpuirea unei jartiere. Era perfectă ca întotdeauna.

— Te aştept de o jumătate de oră, zise ea. Am crezut că ai pierdut avionul.

— Era cât pe ce să nu mă mai vezi, spuse Malko. Pierduse mult timp la aterizare cu poliţia austriacă. În timp ce o trăgea spre hotelul *Hilton* de lângă aeroport, îi povesti ce se întâmplase. Faptul că scăpase de la moarte ca prin urechile acului, îi produsese ca întotdeauna o irezistibilă dorinţă de a face dragoste. Într-o cameră oarecare de la *Hilton*, cele două paturi cu cuverturile lor triste nu aveau chemarea erotică a patului cu baldachin Romeo, părtaşul zbenguielilor de la Liezen. O sprijini pe Alexandra de o comodăţi îi ridică fusta. Deasupra ciorapilor, se vedeau coapsele încă bronzate în sejurul petrecut în Thailanda. Mângâie slipul din satin negru. Alexandra închise ochii şi începu să gângurească. Îi plăcea la nebunie această mângâiere, căci îşi imagina că este o burgheză puţin camdeşucheată care se prefăcea că-i rezistă unui amant abia întâlnit. Îndepărtă în fine satinul şi îşi afundă degetele în sexul oferit. Alexandra îi îndepărtă mâna.

— Opreşte-te, mă faci să juisez!

El îi scoase slipul cu nerăbdare. Şi ea îi eliberă membrul încordat ţi îl masturba încetişor.

— Vrei să-l iau puţin în gură? îl întrebă ea cu voce răguşită.

— Nu, răspunse Malko.

Îi ridică piciorul drept ca să o pătrundă mai bine şi se afundă în ea până la rădăcină dintr-o singură zvâcnitură. Ce bine se simţea. Alexandra se aşeză într-o parte, ridicându-şi şi celălalt picior. Cu pantalonii în vine, Malko o poseda cu mişcări ample, negândindu-se la nimic. Ea începu să gâfâie din ce în ce mai tare, iar el acceleră ritmul, fiindcăai cunoştea preferinţele. locul se desfăcuse, iar Alexandra părea în culmea fericirii, cu gura deschisăşi privirea languroasă. Juisară în acelaşi timp şi rămaseră nemişcaţi de satisfacţie. Era minunat că mai trăia încă.

— Vino, îi spuse el după ce se aranja, o să mâncăm caviar. Peste o oră trebuie să plec.

Nu stătuseră mai mult de un sfert de oră în cameră. Recepţionerul îi privi plecând cu un aer ciudat. Ca să se amuze, Alexandra se op" în faţa ui. Îşi ridică fusta şi îşi prinse ciorapul. Avea la ce să viseze toată săptămâna. Puţin mai târziu, în timp ce Alexandra, cu icre Beluga iraniene în faţă, se pregătea să toasteze, Malko observă:

— Probabil că mi-ai salvat viaţa când m-ai sunat… îi relată în ce mod îl avertizase telefonul ei.

— Trebuie să sărbătorim, zise Alexandra cu un zâmbet plin de tandreţe.

Ea îl chemă pe şeful de sălăşi îi ceru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1995. Când o puse pe masă, ciocniră paharele uitând de Stolicinaya „Carte noire" pe care o băuseră la icrele negre. Alexandra preferase întotdeauna şampania oricât de bună ar fi fost votca.

— Încă te mai doresc, suspină Malko, mă simt minunat. Alexandra îşi fixă ochii de un albastru cenuşiu asupra lui.

— Într-o bună zi, n-o să-ţi mai telefonez, zise ea cu tristeţe în glas. Trebuie să te opreşti.

— Nu pot, spuse Malko. Ea ridică din umeri.

— Nu trebuie neapărat să locuim în castel. Am putea să stăm mai mult la soare, căci avem mulţi prieteni. Să ne bronzăm şi să ne iubim.

— Da, zise Malko distrat…

În adâncul sufletului, ştia că nu va fi deloc aşa, căci la mijloc nu era doar latura materială. Tensiunea permanentă în care trăia, moartea care îl pândea la tot pasul, plăcerea de a câştiga, toate astea îl împiedicau să observe că timpul trecea. Plutea pe un no-fjşor atemporal, dominat întotdeauna de aceeaşi energie. Zâmbi şi îi şopti Alexandrei:

— Mă voi opri când voi vi prea obosit ca să fac dragoste. Surâse şi ea la rândul ei.

— Atunci să nu mai discutăm.

Frank Capistrano îl primi pe Malko cu o strângere de mână atât de puternică, încât inelul i se înfipse în came şi îl făcu să icnească de durere.

— Am primit raportul cu ceea ce s-a întâmplat în avionul

companiei Austrian Airlines, zise el. Aţi avut mare noroc. Individul ăla şi-a umplut bascheţii cu câte o sută douăzeci de grame de pen-trită, un explozibil militar foarte puternic ce nu se găseşte la băcănie. Fitilul era compus din T.A.P.T., un explozibil artizanal, *ca* şi detonatorul care era fabricat şi el tot artizanal. Pentrita şi T.A.P.T.-ul reprezintă" semnătura" reţelei Al-Qaida.

— Cum îl cheamă pe terorist?

— John Reed. Avea paşaport american autentic şi nou-nouţ. Nu ştim nimic despre el. Spune că nu are domiciliu stabil şi trăieşte din diverse slujbe. Şi-a cumpărat din New York un bilet doar pentru dus pe ruta New York – Roma – Tirana cu numerar.

— A spus ceva?

— Nu. Vorbeşte aiurea, dar ca să facă circ. Asta este părerea celor din Kripo din Viena. Am trimis o echipă FBI ca să urmărească ancheta. Dar, oficial, pe americani nu-i interesează. Este treaba austriecilor. Poate că va merge mai bine aşa.

— În afară de dumneavoastră, cine mai ştia că eu sunt în Albania?

Consilierul special scutură din cap.

— Nimeni de la mine.

— Dar de la Langley?

— Doar George Tenet. L-am întrebat. Nu a suflat o vorbă nimănui.

— Altcineva a telefonat la Liezen şi i s-a spus că sunt la Tirana, îl informă Malko.

Frank Capistrano oftă resemnat.

— Tâmpiţii ăştia de la *New York Times* ar trebui împuşcaţi! Şi pe tipii din FBI care i-au informat. Cu datele pe care le-au dat despre dumneavoastră în acel articol, şi un pui de mongol v-ar fi găsit…

— Însă puiul de mongol nu are cum să trimită un kamikaze burduşit cu un explozibil sofisticat, observă Malko. Revenim mereu tot la John Turner. Dacă este cel care credem noi, înseamnă că are acces la membrii din Al-Qaida. Cred că l-a plătit pe acest John Reed, i-a furnizat explozibilul şi i-a arătat „ţinta". Adică eu. Ştiţi de unde vine şi acest Reed?

J. *Kriminal Polizei*

— Este pe jumătate jamaican. Taică-său ispăşeşte o pedeapsă de optsprezece ani într-o închisoare din America pentru omor în urma

unei afaceri cu droguri. Maică-sa trăieşte într-o mică localitate din Texas. Este menajeră. Nu l-a văzut pe fiu-său de ani de zile. Austriecii îl vor interoga, firește, dar nu-mi fac speranţe prea mari căci tipii de genul lui nu vorbesc niciodată, chiar dacă par fragili. Un lucru nu înţeleg. De ce au încercat să vă omoare acolo?

— Frank, ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi murit în acel atentat? Consilierul special se uită la el mirat.

— *Well*, ar fi fost o imensă pierdere. Şi…

— Mulţumesc, zise Malko. Dar nu aţi mai fi aflat despre acel membru american *alb* al reţelei Al-Qaida, Philip Westland. Pentru că nu am spus-o nimănui.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că cel care a comandat acest atentat a crezut că, dacă mă elimină pe mine înainte de a mă întoarce în Statele Unite, informaţia aceasta se va pierde. Cred din ce în ce mai tare că John Turner este omul nostru care face curăţenie eliminându-i pe toţi aceia care ar putea ajunge la el: Pamela Chamberlain, Alexandre Krawnoski, pensionarul din New Jersey, şi eu…

— De ce dumneavoastră?

— April Fawrup alias Cum Hafsa, care îl cunoştea pe Michel Abu Rifah, care, la rândul lui, îi cunoştea pe membrii americani ai reţelei Al-Qaida, a omorât-o pe Pamela Chamberlain. Dacă „sponsorul" acestui omor este John Turner, asta explică totul. În afară de un singur lucru.

— Care? întrebă Frank Capistrano vizibil nedumerit.

— Suntem în decembrie, observă Malko. La trei luni după atentatele din 11 septembrie. Dacă John Turner a participat la ele, avea tot timpul să dispară. Nemailucrând în Agenţie, nimeni nu şi-ar fi dat seama dacă ar fi plecat din ţară aşa cum fac principalii membri Al-Qaida în Afghanistan. Or, el a rămas asumându-şi riscul să fie descoperit. Acum, crede că este supravegheat de FBI. Prin urmare, are un motiv foarte serios ca să rămână aici.

— Care?

— Pregăteşte altă acţiune. Adică alt atentat.

Frank Capistrano primi şocul precum un boxer lovit în plexul solar. Păli şi întrebă pe un ton mult mai blând: – Aveţi şi alte indicii?

— Poate că da. Pakistanezul asasinat în Brooklyn. Descrierea asasinului corespunde cu înfăţişarea lui John Reed, bărbatul care a vrut să arunce avionul în care-mă aflam în aer. Iar noi nu avem niciun

indiciu care să lege victima de John Turner. Şi el ştie acest lucru. Dacă a recuperat banii de la agentul de schimb, înseamnă că-şi acolo a făcut curăţenie. Şi asta recent, altminteri ar fi acţionat de mult. Acest lucru mă face să cred că John Turner, membru în reţeaua Al-Qaida care a participat deja la atentatele din 11 septembrie, nu a fugit pentru că pregăteşte alt atentat. Ar fi o revanşă strălucită pentru Bin Laden, pe care îl credem ascuns sau chiar mort într-o văgăună din Afghanistan, nu-i aşa? Vă imaginaţi ce efect ar avea asupra opiniei publice americane!

— Îmi imaginez, spuse pe un ton lugubru Frank Capistrano. Mulţumesc lui Dumenezu că este numai o zămislire a minţii. Despre ce fel de atentat ar putea fi vorba?

— Pentru moment, nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu Malko.

În birou sejăsă o tăcere apăsătoare, pe care Frank Capistrano o întrerupse. Între timp, îşi aprinsese o ţigară, suflă fumul afară, apoi reluă:

— Dacă ai repet preşedintelui ce mi-aţi spus acum, va cere arestarea imediată a lui John Turner.

— Înţeleg, zise Malko, dar la ce ar folosi? Nu avem nicio dovadă împotriva lui. Doar dacă acest John Reed acceptă să vorbească, dar mă îndoiesc. Va nega. Presa va afla că bănuim un agent CIA şi va fi un fiasco total.

— Da, dar vom opri un atentat, observă americanul.

— Nu este sigur, răspunse Malko. De unde ştim că nu este pregătit deja?

— Atunci, de ce mai rămâne aici?

— A sosit la New York în dimineaţa zilei de 11 septembrie, observă Malko, în timp ce totul era gata. Doar ca să vadă spectacolul. Poate că-şi acum este aceeaşi situaţie.

Frank Capistrano oftă obosit.

— Foarte bine. Ce preconizaţi?

— Avem o pistă, sublinie Malko. Pe Philip Westland, membrul american al reţelei Al-Qaida, zis şi Abu Suleyman. Locuieşte la câţiva kilometri de aici.

— Vreţi să-l arestăm?

— Nici pomeneală! Probabil că am putea dovedim că a fost la antrenament în Afghanistan, iar acest lucru va pune pe jar toată

reţeaua. Dacă sunteţi de acord, aşâncerca mai întâi să văd dacă se j-ai afla acolo. Şi cu ce se ocupă. Poate că îmi va veni vreo idee.

— Cum rămâne cu John Turner? – Mai lucrează la Langley? l-Da.

— Atunci, să-l lăsăm în pace şi să vedem ce se mai întâmplă.

— Dar să ne rugăm cât putem de mult, conchise Frank Capistrano. Nu vă daţi seama în ce rahat mă băgaţi dacă se întâmplă ceva. Preşedintele mi-a încredinţat personal această problemă. Iar eu am încredere în dumneavoastră.

Malko se ridicăşi sublinie fără răutate:

— Aveţi de ales?

John Turner intră cu Volvo în parcarea subterană din Georgetown Mall, centrul comercial de pe M Street, cu patru etaje de magazine variate şi opri la nivelul al doilea. După aceea, luă liftul şi se duse la primul nivel, unde se găseau zecile de fast-food-uri. Se instala într-o cafenea şi comandă un scotch. Când i se aduse un Defender „Very Classic Pale", cu multă apă minerală Périer ca să dea bine, de-abia îşi înmuie buzele în pahar. Era foarte tulburat. Nu-şi imaginase nicio clipă că John Reed putea să dea greş. Oare ce se întâmplase? Cele douăâncărcături explozive fuseseră pregătite de un specialist din Canada care le adusese el însuşi. De fapt, era un dispozitiv relativ simplu.

Pentru prima oară, întrezări posibilitatea de a dispărea. Nu era greu deloc. Era de ajuns să iasă din Mall fără maşinăşi să ia un taxi până la Union Square, un tren până la New York şi apoi spre Montreal. Iar de acolo, un avion spre o altă ţară, în Pakistan, unde se putea ascunde foarte uşor… Era ca o dezertare. Şi-apoi, lăsa treburile neterminate. Dacă se întâlnea într-o bună zi cu Bin Laden, trebuia să stea cu fruntea sus.

Îşi înmuie buzele în Whisky şi se cufundă în gânduri. Ceva îi scăpa. După ce urmărise la televizor arestarea lui John Reed pe aeroportul din Viena, se aşteptase şi el la acelaşi lucru. Dar nu se întâmplase nimic. Colegii lui din centrul antiterorist îl primiseră a doua zi ca de obicei. La cantina din Langley, umblau aceleaşi zvonuri despre misteriosul „trădător". S-a sugerat chiar să o sune pe eroica Jeanne Vertefeuille, arhivista care l-a demascat pe Aldrich Ames, bărbatul vândut KGB-ului care a trădat întreaga reţea CIA din Rusia.

Lăsându-şi băutura în pahar, John Turner se urcă la celelalte etaje privind decoraţiunile de Crăciun din vitrine. El nu avea pe nimeni

căruia să-i facă un cadou. Însă acest lucru nu-l deranja.

Dar până atunci, avea de făcut o alegere. Fie să încerce să întârzie ancheta îndreptată împotriva lui de şeful misiunii CIA trimis în Albania, fie să nu întreprindă nimic. Ar fi dat orice ca să ştie ce aflase Malko Linge. În aparenţă, nimic sigur care să-l poată duce până la el, căci altfel ar fi fost interogat deja de FBI. Ştia că bărbatul la care se dusese în Albania se afla în închisoare de aproape trei ani. Prin urmare, nu putea să dezvăluie nimic din ultimele operaţiuni.

John Turner se bucură în sinea lui. În final, poate că ar fi tentat să arunce în aer un avion cu toţi pasagerii aflaţi la bord… Coborî ia maşină fără să fi rezolvat încă dilema. Dacă trebuia să întreprindă ceva, de data asta nu avea voie să dea greş. Or, el nu avea la dispoziţie o armată imensăşi nici nu trebuia să-şi compromită viitorul. La urma urmei, nici nu-l ura, nici nu-i purta pică acestui om care îl hăituia. Era un profesionist ca şi el. Pur şi simplu, nu luptau în aceeaşi tabără. Ieşi din centrul comercial şi vira la stânga ca să se îndrepte spre Virginia şi Falls Church. Nici măcar nu se sinchisea dacă era urmărit.

Rockville era un cartier elegant de la periferia districtului federal, cu vile frumos aliniate pe străduţele liniştite, cu peluze verzi bine întreţinute şi cutii poştale viu colorate, cu numele proprietarului scris pe ele. Era chintesenţa „modului de viaţă american”.

Malko trecu încet pe lângă casa cu numărul 1861, care nu se deosebea cu nimic de celelalte vile. Pe alee nu staţiona nicio maşină, prin urmare locatarii erau plecaţi. Îşi continuă drumul şi se opri după prima curbă. Ce uşor ar fi fost dacă FBI-ul ar fi putut interveni. Aşa, el făcea pe detectivul particular care nu dispune de prea multe mijloace în vreme ce avea în spate Preşedinţia Stetelor Unite. În colţ, era un *Starbuck Cafe* şi opri în faţa acestuia, apoi se aşeză la bar. Trebuia să se înarmeze cu răbdare.

Voia totuşi să verifice ceva şi se duse să se uite în cartea de telefon. Găsi imediat numărul domnului şi al doamnei John G. Westland. îl notăşi se duse în cabină ca să formeze numărul, în cazul în care ar fi răspuns robotul. Se pregătea să închidă la a treia sonerie, dar răspunse o voce de bărbat:

— *Alto*! *Who de you want to speak to*?

Rămase atât de surprins, încât nu reuşi să spună nimic timp de câteva clipe, apoi reuşi să articuleze:

— Cu domnul John Westland.

— Nu este acasă, sunt băiatul lui. Aveţi numărul de la birou?

— Nu.

— *O.K.*, *take it down*. *You're lucky*, *I was going out*…*2*

Cu inima bătându-i cu putere, Malko îşi notă numărul, pregătit să dea un nume fals, însă interlocutorufsău nu-l întrebă nimic, închise şi se duse la maşină, apoi întoarse şi o luă pe Cameron Drive. Nu aşteptă mult, că după cinci minute, de la numărul 1861, ieşi un tânăr înalt, blond, atletic, cu un pardesiu bej, şi plecă în direcţia opusă cu paşi grăbiţi. Malko demarăâncet şi îl urmări. Tânărul se opri în staţia de autobuz. Malko trecu pe lângă el şi reuşi să-l studieze în voie. Nu avea nici barbăşi nici mustaţăşi părea deschis, cu aer sportiv. Era tipul tânărului american din clasa de mijloc. Vorbea la telefonul mobil. Malko opri puţin mai departe. Oare acesta să fie prietenul lui Michel Abu Rifah? Căci nu avea nimic în comun cu islamismul. Sosi şi autobuzul.

Malko îl urmări. După patruzeci de minute, tânărul coborâşi se îndreptă către o clădire care semăna cu toate celelalte. Malko aşteptă să intre, apoi se apropie. Când ajunse, inima îi tresări în piept: era o moschee).

Dăduse lovitura. îl găsise pe Philip Westland, mujahedinul din Al-Qaida, prietenul afghan al lui Michel Abu Rifah. Era şi el musulman, dar ascundea acest lucru. Era ciudat totuşi pentru cineva care se mândrea cu apartenenţa la lumea islamică. Malko vedea o singură explicaţie: dacă nu voia să atragă atenţia, însemna că era implicat într-o acţiune clandestină. Probabil aceeaşi pentru care John Turner rămăsese în Statele Unite.

Alo! *Cu cine doriţi să vorbiţi*?

2. *Bine*. *notaţi-l*. *Aţi avut noroc*, *tocmai mă pregăteam să ies*…

Capitolul XVI

Philip Westland discuta în faţa moscheii cu trei tineri dintre care unul avea barbă, iar altul purta o *djellaba*. Malko era prea departe ca să audă ce vorbesc, dar păreau foarte absorbiţi de discuţie. Prietenul lui Michel Abu Rifah stătuse doar douăzeci de minute în lăcaşul sfânt. Grupul se despărţi, iar el plecă pe jos până va staţia de autobuz. Aşteptă până veni autobuzul.

Malko îşi dădu imediat seama că tânărul nu se întorcea acasă, ci se îndrepta spre centrul Washingtonului. Coborî pe Massa-chussetts Avenue şi merse pe jos până la o agenţie de voiaj. Malko îşi permitea să

riște. După ce își parcă mașina, intră în agenție, se așezăși începu să răsfoiască niște broșuri, dar ciulind urechile la discuția de la ghișeu. Înțelese foarte repede că Philip Westland voia să cumpere un bilet de avion pentru Insulele Virgine americane. Reuși chiar să audăși data plecării: 26 decembrie. Ieși din agenție puțin dezamăgit și se duse la mașină. Nu putea să-l urmărească pe tânăr zi și noapte. Chiar dacă se ducea ia altă moschee, o făcea probabil din credință.

Închis în casă, John Turner lucra, recapitulând pregătirea acțiunii care îl reținuse în Statele Unite. Coborâân pivniță și ridică o scândură din cramă descoperind o cavitate în care se afla o cutie de pantofi și un plic mare plin cu bancnote de o sută de dolari pe care le recuperase cu ocazia ultimei călătorii la New York la înmormântarea Pamelei Chamberlain, dintr-o cutie pentru bagaje de mână din Penn Station. Era restul de la suta de mii de dolari pe care o primise în Pakistan. Mai avea nevoie de o parte din ei, apoi dădea restul înapoi. Operațiunea cea mai delicată care îi mai rămăsese de făcut după aceea era să cumpere un bilet pentru o

ară din Orientul Mijlociu, de unde putea să se „strecoare" apoi în Pakistan, care era mult prea supravegheat ca să se ducă direct. 4 Sta dacă nu va găsi între timp altă soluție. Își spuse că Dubai era tara cea mai nimerită, apoi închise cutia și urcă.

Mesageria de pe site-ul lui îl avertiză că a primit un mesaj. Deschise e-mail-ul și citi. Mesajul era semnat Suleyman și îl anunța că totul era pregătit. Accesăși el site-ul unui oarecare „Black Knight" Era partea cea mai sensibilă a proiectului său, dar din păcate, nu se putea dispensa de ea Obținu foarte repede răspunsul interlocutorului care îi dădea întâlnire a doua zi, într-un bar de la periferia estică a Washingtonului. Era unul dintre cartierele rău famate, în apropiere de redacția cotidianului *Washington Times*. Încercă să se gândească în ce mod ar putea scăpa de o eventuală urmărire. Va lucra la Langley în timpul zilei, apoi se va duce la întâlnire direct de la Agenție.

Laura Putnam se așezase deja la o masă cu un Defender cu apă minerală în față, în *Bermuda Lounge*, un restaurant elegant situat la intersecția Străzii 20 cu R Street. Ea îl sunase pe Malko exact în dimineața aceasta, știind de la Frank Capistrano că se întorsese de la Washington. La fel de exuberantă, ea păru încântată că îl revede și discutară un timp despre lucruri banale.

— Cum merge ancheta? îl întrebă ea. Malko se strâmbă.

— Şerpuind! Nu pot să am nicio certitudine, chiar dacă am convingeri. John Turner este alunecos ca o stâncă. Uneori, în ciuda tuturor *circumstanţial evidences*, mă întreb dacă nu suntem cumva pe o pistă total falsă.

Ea clătină din cap cu înţelegere şi scoase din poşetă un pachet de Marlboro light şi bricheta Zippo Swarowski. Malko îi aprinse ţigara numaidecât şi aşteptă urmarea. Avea senzaţia că ea voia să-i încredinţeze un secret. Laura aşteptă să li se aducă salata de ton şi spuse:

— Nu ştiu dacă ce vă spun eu vă poate ajuta, dar, printr-o întâmplare fericită, am obţinut o mică informaţie despre John Turner.

Malko ciuli imediat urechile.

— Despre ce este vorba?

„— Oh, sunt sigură că nu are nicio importanţă. Ieri am luat Pfanzul cu o prietenă din Agenţie şi mi-a povestit cum a fost în concediu. În vara asta a fost în Insulele Virgine cu prietenul ei. u, în avion era John Turner, singur. Se ducea şi el tot la Saint-Thomas.

— În Insulele Virgine! repetă Malko.

Pronunţase în aşa fel încât Laura Putnam se uită la el a mirare.

— Este important?

— S-ar putea, zise Malko, gânditor.

Dar îşi reveni numaidecât. Insulele Virgine erau foarte frecventate de turişti. Nu trebuia să devină paranoic, chiar dacă Philip Westland îşi cumpărase bilet pentru aceste insule.

— Ce a mirat-o cel mai mult pe prietena mea, continuă Laura, a fost că era singur. În general, în astfel de locuri… doar dacă.

Ea pufni în râs.

— Dacă ce?

— Doar dacă ai plac negresele, completă ea. Acolo e patria lor. Şi a antilezilor. Este foarte exotic.

Îşi continuară masa uşoară. Ca majoritatea americanilor, şi Laura mânca foarte puţin ia prânz. Se uită la Malko cu o privire ghiduşă.

— Vă foloseşte la ceva?

— Sper.

— Atunci, merit un coniac franţuzesc. Ca să-mi fac curaj înainte de a mă întoarce la Casa Albă.

Malko îi comandăcu mare plăcere un Otard XO. La urma urmei,

această călătorie a lui John Turner îi dădu o idee. O lăsă pe Laura să-şi savureze coniacul, apoi plecară împreună.

— Şi eu merg la Casa Albă.

Deşi nu avea întâlnire cu Frank Capistrano, fu poftit imediat în biroul acestuia.

— Aveţi noutăţi? întrebă acesta fără să spună bună-ziua.

— Încă nu, admise Malko, dar poate că am o pistă.

Îi povesti ce aflase de la Laura Putnam. Americanul era deja la curent cu Philip Westland, aşa că zise imediat:

— O să le cer agenţilor FBI lista cu toţi pasagerii care pleacă din Washington în Insulele Virgine. Începând de mâine.

— Este o încercare grea, recunoscu Malko, dar merită & încercăm toate posibilităţile.

— Aveţi dreptate, zise pur şi simplu Frank Capistrano.

Preşedintele mă întreabă în fiecare dimineaţă în ce stadiu ne aflăm Stau pe un vulcan activ.

După ce trecu Anacostia, râul ce serveşte drept graniţă între District of Colombia şi Maryland, la est de Washington, New York Avenue şerpuia printre numeroasele autostrăzi, în mijlocul vegetaţiei sărăcăcioase din Anacostia River Park.

Exact la începutul lui Prince George County, John Turner merse în continuare pe New York Avenue şi ajunse în mica localitate Cheverly. Pe aici nu se vedea nici măcar un alb. Parcă era în Africa! Merse până în Kilmer Street, un cartier cu case vechi din lemn, dintre care majoritatea erau în paragină, părăsite sau locuite ilegal de oamenii fără adăpost. Era o zonă extrem de sinistră.

Opri în faţa unui soi de hangar părăsit. Nicio lumină, niciun semn de viaţă. Aşteptă aproape cinci minute la volanul maşinii lui, cu farurile stinse. Nu era decât o singură cale de acces, iar dacă ar fi fost urmărit, şi-ar fi dat seama. În fine, coborî din Volvo şi împinse uşa hangarului. Nu străbătu bine doi metri, că din umbră, apărură trei siluete. Erau negri cu bluze de trening sintetice negre şi matlasate, raşi cu toţii în cap. Parcă erau nişte stane de piatră. îl înconjurară, iar unul dintre ei îl întrebă:

— *Hey*, *man*, *where de you think you're going*? *This is private*, *here*. *Getlost*. 1

— Spuneţi-i lui „Black Knight" că a venit fratele lui, zise simplu John Turner, ţinând mâinile în buzunarele paltonului.

Nu era înarmat, dar puteau să creadă că este. Părură sur Prinşi, apoi unul dintre ei îşi scoase mobilul din buzunar şi începu că vorbească în şoaptă, în timp ce prietenii lui îl încadrau pe John Turner, cu figuri nepăsătoare. Negrul închise şi spuse:

— *O.K. Come along*.2

Îi urmă pe coridorul uzinei dezafectate. Ieşiră pe uşa din spate (Se strecurară printre diverse clădiri, străbătură alt atelier plin cu a? i Până în tavan, păzit de câţiva negri care jucau cărţi. Erau? ar un „căzute" din camioane şi vândute la preţuri de nimic. aveau aici unele peste altele mobilier Romeo şi Claude Dalie, cât

2?" >*omule*, *unde te crezi aici*? *Este proprietate particulară*. *Valea*. °*ine*, *vino cu mine*.

să umpli un palat. Ajungând în sfârşit într-o baracă din lemnu care ardea lumina, negrul cu telefonul mobil ciocăni de trei oriJ uşăşi îl lăsă pe John Turner să intre, el rămânând afară. Imedij ce închise uşa, în faţa lui apăru o siluetă de uriaş.

Era un negru de aproape doi metri, într-un tricou tot neg –, ceea ce dădea impresia că era gol. Avea un lanţ gros din aur g I gât. Şi el era raşân cap, iar în centură avea un Glock cu calibrul de nouă milimetri. îl îmbrăţişa pe John Turner ca pe un frate şi spuşi I cu voce joasă, dar impresionantă:

— *Allah* Akbarl Săte binecuvânteze Allah, frate!

În acest cartier mărginaş al Washingtonului, acest lucru părea I ireal. John Turner zâmbi, dar nu răspunse. Nu-i plăceau exaltările I de felul acesta.

— Merge bine? întrebă el.

— Te aşteptăm.

Abu Jihad. zis şi „Black Knight", era scăpat din mişcarea Panl terelor Negre, un convertit la Islam, care ura America şi albii. I „Black Knight" fusese de mai multe ori în Afghanistan, însă FBI-ului îi scăpase acest lucru, fiindcă teroristul o luase prin Londra, Dubai şi Pakistan. Trăia din jafuri şi făcuse până acum şase ani de închisoare. John Turner scoase un plic mare din buzunar.

— V-am adus ce aveţi nevoie.

— Bine. Să te prezint oamenilor care vin cu mine.

Fluieră, iar uşa care dădea în altă încăpere se deschise şi în prag apărură un negru şi o negresă. Bărbatul avea aceeaşi înălţime şi era la fel de corpolent ca „Black Knight", cu frunte îngustăşi aer răutăcios.

Purta o vestă din care ieşeau omoplaţii imenşi şi braţele monstruos de musculoase. Îi întinse lui John Turner o mână cât o pălească.

— *Hi*, *brother*, eu sunt Abu Kassim. Poţi să-mi spui Sam.

În spatele lui, era o negresă uluitor de frumoasă. Parcă era unul dintre manechinele negrese care pozau pentru *Ebony*. Cu buza inferioară răsfrântă, dată cu un ruj atât de închis la culoare, încât păreau negre, cu părul lins şi pomădat, era mai mult decât frumoasă. Purta un soi de bluzăţărănească ce se oprea deasupra buricului, foarte strâmtă pe piept şi un şort foarte scurt care lăsa să se vadă picioarele interminabile, care păreau şi mai lungi din caii; za tocurilor înalte. John Turner îi adresă un zâmbet rece, iar ea".

Întinse mâna.

— / *am sister Credence Proudfoot*, se prezentă ea.

Mâinile tinerei erau de două ori mai lungi decât ale lui.

pqhii falsee Pătrate 9 acute cu lac. Parcă erau gheare de fiară sălbatică

— Sora Credence nu a găsit încă Adevărata Credinţă, preciza Black Knight", dar e de-a noastră.

„Negresa îi adresă lui John Turner un zâmbet ucigător. Cei trei u trecură neobservaţi, însă John Turner nu putea să le ceară sa de mai discreţi. Credence Proodfoot se întoarse ca sâja un pachet de ţigări, iar el reuşi să-i admire şoldurile magnifice. Îşi aprinse ţigara şi îi privea pe cei trei bărbaţi printre gene, ca o felină la pândă Dintre cei trei, s-ar putea ca ea să fie cea mai periculoasă. Oficial, lucra ca *go-go girl* şi cântăreaţăşi era produsul cel mai pur al genului gangsta rap, o dură care făcea pe şoferul când cei doi amanţi dădeau spargeri. Şi ea nutrea o ură imensă faţă de *ordinea* prestabilităşi a luptat în rândul Panterelor Negre. Era în stare să scoată ochii unui bărbat cu unghiile, lucru pe care de altfel îl făcuse o dată unui beţiv care avusese proasta inspiraţie să se lege de ea. John Turner se uită la ceas.

— Peste trei zile. să fiţi la *Emerauld Beach*, spuse el. imediat ce ajungeţi, să-l contactaţi pe fratele al cărui număr vi l-am dat. După aceea, să mă aşteptaţi şi pe mine.

— Bine, aprobă" Black Knight". Poţi să te bizui pe noi, frate.

Aplecată peste birou, Credence Proudfoot se pregătea să inspire o linie de cocainăşi nici nu-şi dădu seama de plecarea lui John Turner. Viaţa ei se rezuma la câteva plăceri simple: să conducă maşina cu care fugeau hoţii după ce jefuaiu, cu un Magnum 357 la îndemână, să se

reguleze şi să-şi clătească creierul cu cocaină… Black Knight" îl conduse pe John turner prin uzinele părăsite.

Când se urcă în maşină, agentul CIA se simţi mai liniştit. Îndeplinise şi ultima îndatorire periculoasă care îl îngrijora: îi dăduse banii lui „Black Knight". Chiar el ceruse să nu procure banii dintr-un iar armat, care ar fi putut să ia o întorsătură nefavorabilă. Avea nevoie de ei. Pe urmă, intervenea rutina. Încurajat de precedentul creat la 11 septembrie, nu vedea ce ar putea interveni. Toţi cei implicaţi în proiectul său erau motivaţi şi se pregătiseră în acest scop luni de zile.

Rulând pe New York Avenue, îndreptându-se spre est. simţi o oarecare mândrie în suflet. Proiectul anterior îi fusese adus gata conceput de oamenii din anturajul şeicului. Acesta însă era *opera s*-de la A la Z. Dar însemna că trebuie să-şi asume unele riscuri. Ca o ironie a sorţii, a doua zi, se afla în biroul lui de la Langley şi examina un teanc de rapoarte care nu conţineau cine ştie ce.

că acest *or Singura* – Şi pe urmă"?" „cun°? tea pe J0" *h „n*
curăceala.
Dacă să vorbească.
P" «P st. LCera-nfi, or FB/s.; în – Creşte că vă acofărol).

— Ei, unde mai mergem de data asta? întrebă Milton Braţul înveselit pe dată.

Deşi erau americani get-beget. considerând lumea de dince-l de Coasta estică precum o ţară a nimănui, ostilăşi plină j-gângănii ucigătoare, se lăsaseră în decursul anilor antrenaţi 0J Malko în ţări care, numai la simpla rostire a numelui acestora. jăţ" făcea pielea de găină. Neavând frică nici de Dumnezeu, nici J Diavol, se temeau doar de ţânţari, de virusuri şi de microbi.

— La New York, răspunse Malko. Mai precis, în Brooklyn. Chris Jones se strâmbă.

— Mai ceva ca la noi. Acolo e plin de *gooks*, de *nigger*, de soţ şi alte specimene de acest gen. Plus indivizii cu turbane. Ce vor face acolo?

Malko scoase o fotografie pe care i-o dăduse Fran Capistrano.

— Figura asta vă spune ceva?

Era poza lui John Turner. O examinăăândelung şi la urmă spuseră în cor:

— Nu.

Uşurat, Malko îşi spuse că putea să meargă mai departe. Ce s-ar

fi întâmplat dacă le-ar fi spus că este vorba de un trădător. § cu atât mai mult de CIA!

— Uitaţi care e treaba, ne ducem în Brooklyn la nişte pakistanezi.

— Ptiu! făcu Milton Brabeck. tovarăşi de-ai lui Bin Laden. Ari trebui omorâţi toţi arabii.

— Pakistanezii nu sunt arabi, îl corectă Malko. Însă cei la care mergem noi lucrează probabil pentru Al-Qaida.

— Ne ducem să le spargem botul? întrebă cu lăcomie Chirs Jones.

— Am nevoie de o infoamaţie, preciza Malko. Cred că bărbatul a cărui fotografie v-am arătat-o este cunoscut acolo. Dar nu voi recunoaşte, oricât de frumos le-aş zâmbi cu.

Chris Jones ridică degetul arătător cu mânie şi furie.

— Întotdeauna mi s-a spus că obţii ceva mai degrabă cu vorte bună şi cu un pistol, decât numai cu vorba bună.

Iată pe cineva care a înţeles ceva de la viaţă.

— Atunci, să mergem în Brooklyn, spuse Malko. Cum a*! 1 toată artileria la voi, o să luăm Amtrak-ul.

paznicul bărbos înarmat cu o puşcă de asalt care supraveghea intrarea în casa de schimb valutar le aruncă o privire nedumeritășsi îngrijorată celor trei albi care intrau în micul birou. Trebuie spus neapărat că Milton Brabeck şi Chris Jones păreau mai degrabă agenţi FBI decât Sfântul Petru. Nu era niciun client. Malko se aplecă peste gratiile care apărau tejgheaua şi îl întrebă pe tânărul care citea Coranul:

— Cu domnul Gulbuddin al-Rashid, vă rog? Acesta se uită la el mirat.

— Domnul al-Rashid nu este aici. A fost asasinat acum două săptămâni.

— Cine este în locul lui?

— Nepotul lui, Mamoud.

— Pot să-l văd?

— Nici el nu este.

Malko îl măsură din cap până-n picioare.

— Lucraţi de mult timp aici?

— De un an, de ce? Sunteţi de la poliţie?

— Mai rău, zise Chris Jones.

— Aş vrea doar o informaţie, zise Malko. îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Îi strecură pe sub gratii fotografia lui John Turner. Tânărul abia se uită la ea şi zise simplu un „nu", apoi se cufundă iarăşi în lectura Coranului. Văzând că cei trei bărbaţi nu pleacă, înălţă capul.

— Doriţi să schimbaţi bani?

— Nu, spuse Malko, aş dori să-l văd pe domnul Mamoud al-Rashid.

— Dacă nu doriţi să schimbaţi bani, trebuie să plecaţi, zise tânărul.

Cum bărbaţii nu se clinteau din loc, el începu să strige cât îl ţinea gura în urdu. Atunci, se petrecură mai multe lucruri în acelaşi timp. Paznicul se repezi de afară cu puşca de asalt în mână, dar „u apucă să intre pe uşă. Ca într-un număr de prestidigitaţie, Chris Jones scoase un Magnum 357 cromat şi îi înfipse bărbosului ţeava între ochi.

— 7 Dacă nu laşi imediat puşcociul, zise el cu blândeţe, o să-ţi ni creierii de pe pereţi. Şi va fi mizerie peste tot.

Puşca de asalt căzu pe podea cu un zgomot metalic. Tânărm angajat slobozi un ţipăt de durere: Milton Brabeck îl apucase de gât şi îl târî spre el. Încercând să-i bage capul printre gratii. cee3 ce, evident, era cu neputinţă. Gorila apucă cu mâna stângă ţeav" Glockului cu calibrul de nouă milimetri şi începu să-i dea cu e° tânărului în cap, de parcă ar fi vrut să i-l înfigă.

— Nu vrem să schimbăm bani, zise el. În schimb, eu vreau să-ţi stâlcesc mutra, căci nu-mi place deloc.

Tânărul începu să ţipe ca din gură de şarpe. Malko îi adresa un zâmbet angelic. Acum începea discuţia adevărată. Puse din nou fotografia sub nasul pakistanezului.

— Eşti sigur că nu-l cunoşti?

Înainte să poată răspunde, Milton Brabeck armă Glockul, îi înfipse ţeava în bărbie şi zise cu glas ameninţător:

— Fii atent, că nu este ca la televizor. Ai dreptul la un singur răspuns.

Îngrozit, băiatul tăcu chitic, rotind ochii în toate părţile. Malko auzi apoi zgomot de paşi care se auzea de sus. Apăsă pistolul şi mai mult, iar angajatul începu brusc să urle:

— Da, da, îl cunosc.

— De unde? întrebă Milton Brabeck.

— A venit să schimbe bani. Malko interveni:

— Când?

— Nu-mi mai aduc aminte. Acum vreo câteva luni.

Lui Malko îi veni să strige de bucurie. În sfârşit, avea un martor! John Turner nu mai putea să scape. I

— Ce fel de bani? întrebă el.

Tânărul nu mai apucă să răspundă, căci o uşă ascunsă în perete se deschise brusc în spatele lui. Apăru un bărbat cu barbă în veşminte pakistaneze, cu privirea halucinantăşi cu o puşcă de asalt în mână. Era exact în faţa lui Malko. Slobozi un ţipăt sălbatic, ridică arma şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul XVII

Împuşcătura asurzitoare cutremură toţi pereţii micului birou, provocând un nor de praf. Înmărmurit timp de o secundă, Malko văzu lucirea ţâşnind din puşca de asalt şi se aşteptă să primească plumbii direct în faţă. Dar simţi imediat suflul fierbinte al gazului în partea dreaptă a capului. Tânărul angajat pe care îl ţinea Milton Brabeck slobozi un urlet şi păru lipit de grilaj de o mână nevăzută. Bărbatul care abia venise trăsese asupra lui, ciuruindu-i spatele de gloanţe.

Bărbosul cu puşca de asalt nu mai apucă să o încarce din nou. Milton Brabeck apăsase la nimereală pe trăgaci şi ţinuse degetul aşa. Lăsând arma din mână, bărbosul începu să se învârtească pe loc apucat parcă de dambla, apoi fu proiectat de peretele din spate de gloanţele care se înfigeau în corp. Muri fulgerat înainte de a atinge solul.

Alb ca varul, paznicul se transformase în stană de piatră, sub ameninţarea armei lui Chris Jones. Fără să se întoarcă, acesta îi zise lui Milton Brabeck:

— Ai păţit ceva?

— Nu, toată lumea este bine, răspunse gorila cu voce liniştită. Ceea ce nu era deloc aşa: asasinul angajatului era mort, iar victima sa care zăcea horcăind pe tejghea nu mai avea nici ea mult de trăit. Mirosul acru al prafului de puşcă invadase toată încăperea, iar pe Malko îl ustura nasul.

— Milton, du-te sus şi vezi dacă mai este cineva, îi ceru el. Gorila ieşi pe uşa secretăşi dispăru pe scara în spirală cu arma în mână. Malko se apropie de angajatul care horcăia din ce în ce mai tare, cu o spumărioşiatică în jurul gurii. Avea deja Privirea sticloasă, iar spatele era tot carne vie.

— Mă auzi? îl întrebă Malko, stând aplecat deasupra lui.

„Rănitul nu răspunse. Suflul se acceleră, icni, apoi nu-i mai ieşi nic un sunet din gură. Având plămânii ciuruiţi de gloanţe, încetase să mai respire. Milton Brabeck apăru însoţit de o femeie pe carg.1 împingea în faţa lui, de tip oriental, cu capiii acoperit de o eşarfă – cu un aer îngrozit.

— Am găsit-o pe *asta* sus, zise el.

Oamenii se adunaseră pe trotuarul din faţa casei de schimi Poliţia nu va întârzia nici ea să-şi facă apariţia. Malko luă telefon" i mobil şi îl sună pe Frank Capistrano.

— Sunt într-o şedinţă, zise consilierul special.

— Eu sunt în Brooklyn, îl anunţă Malko pe un ton sec. [*A* agentul de schimb valutar. Un angajat de-al lui a vorbit L = I recunoscut pe „clientul" nostru.

— Minunat! Trebuie să ne spună mai multe, zise imediat americanul.

— A murit, îl informă Malko, l-a omorât patronul lui, nepoţi, celui asasinat în urmă cu cincisprezece zile, care a preferat să-împuşte pe el decât pe noi. Suntem la faţa locului şi ne continuă-cercetările. Anunţaţi N.Y.P.D. ca să nu ne facă greutăţi.

Tocmai la tanc. fiindcă se auzea sirena unei maşini de poliţiei care se apropia cu toată viteza. Cele două gorile îşi ascunseră cuminţi armele şi, primului poliţist care intră în birou cu arma lui mână, îi arătară legitimaţiile de la Secret Service, acoperirea lor oficială. În câteva minute, casa de schimb se umplu de oameni în uniformăşi începură discuţiile.

De data asta, George Tenet, directorul CIA, participa la şedinţa care se ţinea în biroul lui Frank Capistrano. Clipa luărilor de decizii venise. Consilierul de la Casa Albă se întoarse către Malko.

— Faceţi rezumatul celor ştiute de noi, îi ceru el. Ce aţi aflat când aţi fost în Brooklyn?

— Angajatul agentului de schimb „hawala" l-a recunoscut pe John Turner când i-am arătat fotografia. Nu a putut să ne spună mai multe, căci patronul l-a omorât sub ochii noştri. Şi-a sacrifica: viaţa împiedicându-l să vorbească, fiind la rândul lui ampuşcat de Milton Brabeck. Am răscolit peste tot, am interogat-o pe secretară dar nimeni nu a putut să ne spună mai mult.

George Tenet remarcă:

— E puţin…

— Desigur, recunoscu Malko. În aparenţă, patronul casei <f schimb „hawala", folosită de Al-Qaida pentru transferurile de fonduri, a fost ucis, după semnalmentele furnizate de poliţie, de acelaşi bărbat care a încercat să arunce în aer avionul în care am fo' St eu: John Reed. M-am întrebat de ce a fost ucis acest om. Acum există o explicaţie: îl cunoştea pe John Turner, fiindcă angajatul l-a recunoscut în fotografie… Directorul CIA clătină din cap.

— Toată treaba asta este un magnific produs al imaginaţiei, însători martorii sunt morţi. Ce mai aveţi?

— Coincidenţa unei călătorii efectuate de John Turner în Insulele Virgine cu câteva luni în urmă şi aceea pe care o va face în următoarele zile un alt membru al reţelei A-Qaida, Philip Westland zis şi Abu Suleyman.

Acum veni rândul lui Frank Capistrano să precizeze:

— Am verificat toate listele cu rezervări pentru Insulele Virgine în următoarele zile, spuse acesta. Numele lui John Turner nu apare nicăieri.

— V-aţi gândit cumva şi la Montreal? întrebă Malko.

— M-am gândit la Montreal.

— Oare ce obiectiv strategic s-ar putea găsi în Insulele Virgine? întrebă Malko.

Frank Capistrano zise:

— În anotimpul ăsta, soarele şi marea.

— Pe Insula Sainte-Croix, este şi o imensă rafinărie, adăugă George Tenet, una dintre cele mai importante rafinării de produse petroliere a Statelor Unite.

— Putem să o supraveghem şi pe ea, oftă Frank Capistrano. Cu armata.

George Tenet se ridică după ce se uită ostentativ la ceas.

— Ţineţi-mă la curent, zise el, dar să fiţi atenţi. Un bărbat pe care un mort l-a recunoscut într-o fotografie nu va ţine nici treizeci de secunde în faţa Marelui Juriu.

Îndată ce Frank Capistrano rămase singur cu Malko, oftă resemnat:

— Ar da orice ca John Turner să nu fie vinovat. Este normal, şi apără Agenţia sunt sigur că sunteţi pe drumul cel bun. Îi voi care preşedintelui să hotărască. Nu putem să stăm cu mâinile în sân. Cred

că va ordona arestarea lui John Turner.

— Tot la centrul antiterorist lucrează?

— Cred că da. Altminteri, George ne-ar fi spus. O să verific.

». Apăsă pe butonul interfonului şi îi ceru secretarei să-l sune pe UPectorul Diviziei Operaţiuni de la Langley ca să afle dacă John

Turner mai lucra acolo. În timp ce aştepta răspunsul, îşi aprinse în trabuc cu bricheta Zippo de pe birou. După câteva clipe, telefon, sunăşi. după ce ascultă. Malko văzu că americanul rămâne g gura căscată.

— Poftim! izbucni el. Este în *concediu*! închise şi îi spuse lui Malko;

— John Turner este în concediu de ieri seară de la ora şasei. Se întoarce pe 3 ianuarie.

Azi era 22 decembrie.

— Să fii în concediu nu este un delict, observă Malko. Mai ales în acest anotimp. Şi mie mi-ar face mare plăcere să fiu la Liezen, Totuşi, ar trebui să aflăm *unde* s-a dus în vacanţă.

Secretara lui Frank Capistrano se puse pe treabă. După ce dădu trei telefoane, se lămuriră. Data intrării în concediu a lui John Turner era cunoscută de cincisprezece zile, căci a depus cererea la Personal, dar nimănui nu i-a păsat.

— A spus unde se duce? insistă Malko.

— Nu, dar nu I-a întrebat nimeni nimic. Poate că este acasă.

— Voi face un drum până în Falls Chruch, zise Malko. Ne întâlnim la prânz.

— Bine, la douăsprezece şi jumătate, la *Old Ebbit Grill*.

O voce de femeie îl făcu pe Malko să tresară. Stătea la uşa casei lui John Turner.

— Îl căutaţi pe domnul Turner?

Se întoarse şi văzu o femeie îmbrăcată cu o canadiană. Era cu siguranţă o vecină.

— Da, spuse Malko.

— A plecat de dimineaţă foarte devreme, zise ea. L-am văzut când a pus valiza în portbagajul maşinii.

Malko îi mulţumi şi se înapoie la Washington. Se opri la Falls Church ca să telefoneze dintr-o cabină. Acasă la John Turner nu răspundea nimeni. Nu avea nici robot. Frank Capistrano va sar până în tavan.

frumoasă. Se hotărâse în ultimul moment să plece cu maşina, după ce citise în *Washington Post* articolul despre incidentul din Brooklyn. Numele lui nu era menţionat, firește. După opinia ziarului, o casă de schimb a fost atacată de niște hoţi care au împuşcat doi angajaţi, apoi au fugit. Era sceptic în privinţa acestei versiuni: tot cartierul ştia că acea casă de schimb aparţinea unei puternice familii de pakistanezi şi că banii erau în siguranţă, după gratii, la etaj.

Căscă. Era mult de condus de la Washington până la Miami, pe unica autostradă monotonă, care mergea uneori de-a lungul coastei, presărată din loc în loc cu service-uri şi cu fast-food-uri. Deschise radioul şi căută un post cu muzică clasică, întrebându-se unde va fi peste o lună. În afară de paşaport, de data asta luase cu el încă un document, un paşaport fals, emis pe când lucra la CIA cu identitate falsăşi nu i-l ceruse nimeni înapoi. îl înnoise regulat şi putea să se folosească uneori de el. Ca să-i dea de urmă, trebuia să-l caute în arhivele operaţiunilor clandestine. După doi ani. totul era pus pe microfilme şi era mai mare daraua decât ocaua ca să cauţi un document. Oare îl vor căuta?

Nu avea de unde să ştie. Dacă încercările de a strânge laţul în jurul lui eşuaseră în parte, nici acelea ale duşmanilor – căci aşa era mai nimerit să-i numească nu izbutiseră mai mult. Ştia că este bănuit, dar nimic mai mult. Iar acum, era prea târziu. Era ferm hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în Statele Unite. Nu voia să întindă coarda. Nici în Pakistan nu se va duce. Îşi vânduse discret de o săptămână acţiunile la bursăşi îşi deschisese un credit la o bancă din Insulele Cayman. De acolo, sumele se vărsau în altă parte, unde nimeni nu ar putea să le găsească. Avea destul ca să trăiască liniştit o bună bucată de vreme.

— Austriecii nu reuşesc să scoată nimic de la John Reed, zise Frank Capistrano. Îi duce cu vorba, pretinde că a vrut să se sinucidăşi că nu cunoaşte pe nimeni din reţeaua Al-Qaida. l-au arătat fotografia paznicului de la casa de schimb din Brooklyn, iar acesta a recunoscut în mod clar că este ucigaşul lui Gulbuddin al-Rashid.

Instalaţi într-un separeu într-unul dintre saloanele de la *Old thbit* Ga/7/, cei doi bărbaţi discutau în şoaptă, cu farfuriile pline de strădâi „Blue Point" în faţă.

— Şi el ce spune?

— Că paznicul se înşală, că n-a fost el. Arma nu a fost găsitg cu siguranţă, un pistol echipat cu amortizor. A fost clar o execuţie căci nu

s-a furat nimic de sus. cu atât mai mult că seiful era des. chis. Un lucru iarăşi interesant este că John Reed avea la el câte. va mii de dolari în bancnote de o sută. Pe unii i-am depistat. Erau dintr-o bancă din New York, din Brooklyn.

— De la casa de schimb „hawala”?

— Nu au putut să spună cu certitudine, dar este posibil.

— Prin urmare, John Turner a luat bani de acolo ca să-l p/g. tească pe ucigaş cu o parte din aceste fonduri.

— Dumneavoastră aţi spus-o, zise americanul cu prudenţă, însă acest fapt se leagă cu ceea ce ştim noi… în orice caz, mi-e teamă că nu vom afla nimic de la John Reed.

— Aşadar, ne aflăm într-un punct mort, conchise Malko. John Turner circulă liber cu maşina. Dumnezeu ştie pe unde se află.

— Nu s-a dus în Insulele Virgine cu maşina, observă Frank Capistrano. Oricum, eu i-am anunţat pe oamenii din INS. Îndată ce trece de un birou pentru imigrări, este reperat.

— Insulele Virgine fac totuşi parte din Statele Unite, obiectă Malko.

— Nu este chiar aşa, căci au un statut aparte. Există un contrai I al biroului pentru imigrări şi vamă.

— Altceva ce mai pot face?

— Am trimis o încunoştinţare la rafinăria din Sainte-Croix. Au I întărit paza şi protecţia.

— Acestea sunt măsuri *pasive*, observă Malko. La fel ca rugăciunea.

— Aveţi altă idee? întrebă americanul aproape agresiv.

Cei doi bărbaţi discutau în gălăgia din braseria imensă, protejaţi de separeu.

— Mai rămâne o pistă, sublinie Malko. Philip Westalnd. El se duce în Insulele Virgine. Mi-ar plăcea să-l „încolţesc” puţin acolo.

— Tocmai voiam să vă propun, zise imediat Frank Capistrano Este ultima noastră pistă, chiar dacă e extrem de fragilă. Dar nu vă las să plecaţi singur acolo. Vă vor însoţi Chris Jones şi Mifton Brabeck. În caz că veţi avea dreptate. În plus, ca membri ai Serviciului Secret, au dreptul să-şi ia pe liniile aeriene americane şi an> Ieria grea. Ar fi bine să vă duceţi înainte ca să-i faceţi tânărului *o* primire frumoasă.

— În cazul acesta, plec mâine, zise Malko.

— Sunteţi un băftosi zisp în i vă veţi petrece sărbătorile la soare

Veselia lui era total artificială căci şa-şi mai ridice moralul, comandă™<*S* îălzi îndelung în palme Malko tăcea a lui Jh *ri*

nă „eruldelalasa Albă, şa-şi mai ridice moralul, comandă<*SOL*EŞ*" ** °*3* încălzi îndelung în palme. Malko tăcea m* P-blarefl americanul credea în implicarea lui John *r*, *Tm*? caca' dacă U septembrie, acum nu mai întrezărea, i ai în atentatele din gen. De aceea era puţin mai senin? 'ni dentedeacest

Chris Jones se uita la negrii care bântuiau prin aeroportul din Saint-Thomas şi observă resemnat:

— Este adevărat că sunt negri, dar sunt negrii *noştri*.

— Iar pe deasupra, aici e cald şi sunt McDonald s-uri peste tot, chicoti Milton Brabeck.

Cele două gorile arborau ţinuta lor tropicală: ochelari negri de soare marca Zippo, cu rame galbene ai lui Chris şi verzi ai lui Milton, cămăşi Hawaiene, lungi şi pantaloni subţiri din *pânză*.

Charlotte Amalie, capitala Insulei Saint-Thomas, era foarte aglomerată, încântătoare, cu căsuţele vechi din lemn cu obloanele şi acopeirşurile din tablă vopsite în roşu. Insula aparţinuse câte puţin mai multor popoare: danezilor, americanilor, britanicilor şi spaniolilor. De la începutul secolului XX, arhipelagul este împărţit între Statele Unite – Saint-Thomas, Saint-John, Sainte-Croix – şi Marea Britanie. Toate stilurile arhitecturale erau amestecate într-o dezordine înfiorătoare. Malko împreună cu cele două gorile se cază în hotelul *1849*, situat pe Government Hill, la care se ajungea pe o scară abruptă. Vopsit în ocru şi roz, cu obloane verzi şi un restaurant clădit pe o terasă, domina Kongensgade, centrul oraşului, şi portul.

Erau aproape douăzeci şi opt de grade Celsius, iar soarele strălucitor scălda insuliţa cu razele lui. Malko se instala în apartamentul său şi ieşi pe terasă. De aici avea o privelişte minunată spre rada portului, unde erau ancorate vreo şase nave de croazieră care plimbau miile de turişti prin apele Caraibilor timp Qe o săptămână, unde se ghiftuiau şi făceau cumpărături cu °Planul. Saint-Thomas şi, puţin mai la est, insula franco-olandeză aint-Martin, erau zone libere, reprezentând ultima şansă pentru Sfericanii de vârsta a treia veniţi din Miami ca să guste ultimele arame de aventură din viaţa lor.

161

Malko îşi pironi privirea la cei trei „monştri" ancoraţi în şir i în

faţa centrului comercial Heavensight. Erau nişte el plutitoare, urâte, dar funcţionale. Altul – botezat *Norway* şi mu-mai mic – era ancorat chiar în radă, vizavi de Hassil Island, şi mă erau încă două, mai la vest, între Charlotte Amalie şi aeroport Fiecare dintre aceste nave de croazieră primea între douăşi trei mii de pasageri.

Deodată, revenindu-i câteva amintiri mai vechi, Malko avu o revelaţie. Intră grăbit în cameră şi formă numărul de pe mobilul lui Frank Capistrano. Dar era închis. Atunci, sună pe fix.

— Domnul Capistrano este într-o şedinţă, îl anunţă secretara.

— Scoateţi-l imediat de acolo, zise Malko. Nu va regreta. Spuneţi-i că am descoperit de ce a venit clientul nostru în Insulele Virgine.

Capitolul XVIII

John Turner privea prin hublou marea Caraibilor care sclipea dedesubtul hidroavionului. Decolase de la Saint-Martin cu o jumătate de oră în urmă, iar aparatul se pregătea să aterizeze în golful Saint-Thomas, chiar vizavi de Charlotte Amalie. Bimotorul luă virajul, iar el zări colinele înverzite presărate cu numeroase case cu acoperişurile din tablă.

Pierdură foarte repede din altitudine, iar flotoarele imense atinseră apa liniştită. O zdruncinătură uşoară, un huruit de motor, şi hidroavionul execută un viraj şi se îndreptă spre debarcaderul aflat la mai puţin de o sută de metri de *Holiday Inn*, construit chiar pe Veteran's Drive. John Turner îşi reţinuse aici o cameră pe numele de Jack Talbert, numele care figura în paşaportul fals, emis cu câţiva ani în urmă de Departamentul de Stat, la cererea Agenţiei, document al cărei urmă se pierduse pentru totdeauna în meandrele administrative.

În ciuda misiunii nereuşite a lui John Reed, savura totuşi prezentul, spunându-şi că nu greşise nicăieri. Chiar dacă jamaicanul se aşeza la masa tratativelor, tot nu putea să spună mare lucru, fiindcă nu ştia nimic despre el, în afară poate de numele de cod „Zuluman Tango Tango". John Turner nu îl văzuse decât de vreo trei ori ca să-i dea banii şi „materialul". În orice caz, plecând din Washington pe şosea, reuşise să scape de urmărire. Dacă i se va dade urmă, va fi oricum prea târziu.

Volvo-ul său fusese garat într-un parching din Miami pentru Jjult timp, ferit de privirile indiscrete. Nu ştia nimeni unde se afla. Rezervarea la zborul Miami – Saint-Martin fusese făcută sub entitate falsă, având ca adresă o cutie poştală din Virginia.

Debarcă, stătu cuminte la coadă în faţa biroului Imigrări, unde Paşaportul său nu atrase decât o privire indiferentă şi, cu bagajul n „lână, se îndreptă pe jos spre *Holiday Inn*. În sufletul lui se sitza fericit.

Atentatele de pe 11 septembrie fuseseră doar parţial opera's. Ajutase doar la punerea în practică a unei idei care nu îi aparţine care fusese gândită cu mulţi ani în urmă de pakistanezul Rarrţ Youssef şi care putrezea acum într-o închisoare din statul Mei) York pentru tot restul vieţii, în urma primului atentat asupra World Trade Center. Firește că-şi John Turner muncise enorm la orga. nizarea celor patru atentate simultane din 11 septembrie, datorită cunoştinţelor lui despre America şi cu ajutorul lui Philip Westland.

Trebuise să calculeze totul, să găsească zborure „convenabile", adică acelea care plecau la aproximativ aceeaşi or; de pe aeroporturi apropiate ca distanţă, cu o încărcătură maxim; de combustibil, ca să producă cât mai multe pagube.

Zburase chiar el cu aceste curse, observase aeroporturile încercase să anticipeze evenimentele neprevăzute. După aceea, a comunicat tot ce ştia celor patru echipe însărcinate cu producerea atentatelor. Ca să nu aibă surprize neplăcute, se întâlnise cu ele pe rând. la Las Vegas, unde trecea uşor neobservat. Întâlnirile fuseseră scurte şi discrete: o simplă discuţie într-o parcare, la toaletă sau în baruri discrete.

Niciun participant la această operaţiune nu ştia numeli celuilalt şi era în întregime închisă. În ciuda măsurilor di prevedere şi a pregătirii, John Turner se îndoise până în ultima clipă că operaţiunea va reuşi, fiindcă era foarte îndrăzneaţă Firește că acei kamikaze erau motivaţi, însă, în afară de doi piloţi profesionişti, restul aveau doar cunoştinţele necesare ca să intre cu avionul în ţintă. Însă responsabilitatea antrenamentului nu îi revenise lui John Turner.

Când zărise primul Boeing 767 apărând pe cerul Manhat-tanului şi lovind turnul nordic al WTC, nu îi venise să-şi creadă ochilor. Ca o ironie a sorţii, singura problemă care s-a ivit nu a venit din partea teroriştilor, ci s-a datorat unei întârzieri a traficului aerian, mult prea intens, care nu intrase în calculele sale. S-a mirat foarte tare şi atunci când turnurile gemene s-au prăbuşit, căci nici acest aspect nu fusese luat în calcul. Bin Laden ar fi zis că a fost un semn al lui Allah. John Turner a crezut că este vorba dec gravă eroare în calculele arhitecţilor.

Ajunse la *Holiday Inn*. Completă rapid o fişă la recepţie. Iasă trei

sute de dolari garanţie şi urcă în cameră. Era 28 decembrie Peste trei zile, va fi stăpânul lumii. Operaţiunea pe care a gândit-o va fi la fel de spectaculoasă ca aceea din 11 septembrie, însă n* mai uşor de realizat. Se dusese în vacanţă în Insulele Virgine *

en rână cu câteva luni ca să verifice dacă era posibilă. Răspundea uact cerinţelor lui Ussama Bin Laden: subminarea economiei şi declanşarea unui şoc emoţional foarte puternic tuturor americanilor. Pasagerii croazierelor în Caraibe erau în majoritate nensionari care veneau din toate colţurile Americii, iar această afacere turistică reprezenta o cotă importantă în economia naţională. Va provoca din nou, cu mijloace extrem de puţine, pagube imense Americii.

După propriile calcule, dacă totul mergea cum prevăzuse el, în afară de pierderile materiale, puteau fi între zece şi cincisprezece mii de morţi. Mult mai mulţi decât la World Trade Center. Fără să mai pună la socoteală dezorganizarea şi eforturile care decurg de aici. Multe insule din Caraibe nu trăiau decât din călătoriile turiştilor cu aceste nave de croazieră, care se năpusteau zilnic precum lăcustele în magazinele *duty free*. Îşi zise cu luciditate şi cu răceală că va provoca mult mai multe pagube decât cele din 11 septembrie. Cu toate asta, nu simţea nici urăşti nici ostilitate faţă de viitoarele sale victime, oameni cumsecade care îşi recompensau o viaţă întreagă de muncă cu aceste câteva clipe de mici bucurii.

El nu avea nimic împotriva Occidentului, ci pur şi simplu încăleca un cal de luptă cu ajutorul căruia alunga toate frustrările acumulate pe parcursul vieţii.

— Despre navele de croazieră! Despre ce altceva doriţi să discutăm?

Era clar că Frank Capistrano nu urmărea raţionamentul lui Malko. Acesta preciza:

— Eu nu cred că este vorba despre rafinăria din Sainte-Croix, care este foarte bine păzită. Închipuiţi-vă un atac asupra uneia dintre aceste nave de croazieră care fac escală aici în fiecare zi, aducând mii de pasageri. Este uşor să pui mâna pe ei, căci nu există pici un fel de siguranţă când coboară pe chei. În plus, nimic nu ne împiedică să ne gândim că pe una dintre aceste nave s-ar putea aşa câţiva membri ai reţelei Al-Qaida…

— Iisuse Cristoase! izbucni Frank Capistrano. Voi „purica" ediat

listele cu pasageri ale ultimelor plecări din Miami, ca să efific dacă John Turner se află pe vreuna dintre ele. Însă ideea aumneavoastră mi se pare puţin cam extravagantă.

„7 – Mie nu mi se pare deloc, protestă Malko. Teroriştii ăştia au n sistem recurent de gândire. Înainte de 11 septembrie, au avut loc două tentative sau proiecte similare: mai întâi, aparatul Airbu-l al companiei Air France care a fost deturnat la Alger, în 1994" I Piraţii aerului au intenţionat să se izbească de Turnul Eiffel. dar ni I ştiau să piloteze… Apoi, Ramzi Youssef a vrut să folosească mă multe avioane comerciale drept bombe zburătoare. ŞI CII vapoarele este acelaşi lucru. Au existat deja două deturnări: cea; navei *Achille-Lauro*, unde teroriştii palestinieni au asasinat un biet infirm evreu, pe domnul Klinghoffer, pe care l-au aruncat pesă bord. Şi treaba cu *City of Poros*, în portul Pireu, care s-a soldat cu numeroşi morţi. Gândiţi-vă că membrii reţelei Al-Qaida pun mâna pe un vas de croazierăşi încep să arunce pasagerii peste bord… Până vor ajunge elicopterele de salvare, vor muri destui… în plus, pot să scufunde vasul… Nu este greu deloc. La capătul firului se lăsă o tăcere lungă.

— Bine, zise în final consilierul de la Casa Albă. S-ar putea să aveţi dreptate. Ce doriţi să faceţi concret?

— Până daţi de urma lui John Turner. luaţi-l în calcul şi pe Philip Westland imediat după debarcare. Este singura noastră pistă.

— Vă sun, zise Frank Capistrano.

Malko se uită la data înscrisă pe ceas. Mai erau patruzeci şi opt de ore până la venirea lui Philip Wstland la Saint-Thomas, prevăzută pentru 28 decembrie, şi cinci zile până pe 31, ziua în care va fi cel mai mare aflux de vase de croazieră în insulă. Va încerca să se pună în pielea teroriştilor ca să încerce să ghicească cum vor proceda.

Urcarea la bord nu reprezenta nicio problemă. Nici sechestrarea navei. Odată ajunsă pe mare, o navă era mult mai uşor de condus decât un Boeing 767. Cu câteva mii de ostatici la bord, teroriştii puteau să facă legea. Dacă erau nişte kamâkaze, gata să moară ca să-şi îndeplinească misiunea, perspectiva era înfricoşătoare. Se hotărî să se ducă să verifice modul în care se putea ajunge la pacheboturile ancorate în radă sau la cheiul Heaven-sight. Până la urmă. avusese o idee bună să-i cheme pe Chris Jones şi Milton Brabeck.

„Black Knight" strivi un ţânţar care i se aşezase pe umăr şi deschise ochii. De la fereastra camerei hotelului *Emerauld Beacn* zărea

o fâşie de plajă, oameni care se scăldau şi un imens vas ce croazieră ancorat la cinci sute de metri de acolo. Sosise în ajun cu Credence Proudfoot şi cu prietenul lui, Sam. Neavând nicio armă la el. abia aştepta să le recupereze pe cele ascunse pe insulă. Se pregătea să se ridice, când Credence puse mâna uşoară, dar posesivă pe sexul adormit.

— *Baby*! *z\se* ea cu voce somnoroasă, nu pleca aşa.

Întinsă pe spate, goală-puşcă, părea şi mai înalta. Cuprinse în palma cu degete lungi şi unghii roşii sexul lui „Black Knight" şi începu să-l maseze uşurel, făcându-l să se mărească instantaneu. Când se ridică aproape vertical, bărbatul o apucă de păr şi îi aplecă faţa spre el. îl înghiţi fără să se formalizeze, continuând să-l masturbeze. Negrul închise ochii de mulţumire. Dimineaţa era întotdeauna tare ca fierul. Uitând complet de arme, avea un singur gând: să-şi afunde membrul gros în pântecele femeii sale. Îi îndepărtă capul, iar ea îngenunche pe cearşaf, oferindu-i crupa. „Black Knight" îi apucă şoldurile, se afundă lent şi mormăi:

— Ce strâmtă eşti. ticăloasă mică!

— Nu m-am trezit încă de tot, protestă Credence.

Reuşi totuşi să o pătrundăşi începu să execute o mişcare circulară destinată să mai lărgească cuptoraşul strâmt. Exact, în momentul în care începea să alunece înăuntru cu mai multă uşurinţă, cineva bătu la uşă. Rămaseră amândoi nemişcaţi.

— E Sam! zise o voce de bas.

— *Motherfucker*! mormăi „Black Knight", smulgându-se din Prudence.

Se duse să deschidă, iar prietenul său zâmbi cu ironie când îi văzu erecţia.

— *Hey*, man/da' ştiu că te-ai trezit…

Fără o vorbă, „Black Knight" se puse pe treabă, obligând-o pe negresă să se mişte lent. Sam scoase din buzunar o ţigară cu ha-şişşi începu să fumeze, aşezat pe marginea patului, cu privirea strălucitoare pe crupa femeii. Sexul se întări în şort şi, brusc, începu să-şi scoată hainele. Membrul lui era puţin mai scurt decât al lui „Black Knight", dar curbat şi mai gros. Începu să se masturbeze uşurel, cu privirea fixată pe cele două trupuri înlănţuite care se agitau lângă el. Deodată, „Black Knight" se întoarse către prietenul lui:

— Hey, *man*! Vrei să termini tu? Eu trebuie să fac un duş.

— Vep zise Sam ridicându-se.

Credence rămase absolut nemişcată. Sam veni cu calm şi îi e membrul sub nas. Ea începu să-şi facă treaba cu meticulozitate. În fond, îi plăcea să se împartă între aceşti doi bărbaţi caj o foloseau ca pe o păpuşă gonflabilă.

— Merge, spuse Sam, aşază-te în genunchi pe marginea patului.

Credence se supuse. Cu o mişcare precisă din şolduri, Sam o pătrunse până la rădăcină. Apoi, legănându-se înainte şi înapoi, o pistona în continuare până când ejacula cu un ţipăt răguşit. Apoi se întâlniră toţi trei sub duş. Sânii lui Credence erau atât de fermi încât păreau sculptaţi în marmură.

După cinci minute, plecară cu toţii cu maşina închiriată spre

Crown Bay Marina. „Black Knight" era la volan. Opri în mica par.

care a unei băcănii din lemn *Gourmet at the sea*. Intrară cu toţii în micul supermarket. În dreapta, erau „delicatesele", iar în stânga.

fructele şi conservele. „Black Knight" se apropie de negresa grăsană de la casă.

— Fouad este pe aici?

— Da, zise ea, e în spate, unde se renovează.

În timp ce însoţitorii lui se plimbau printre rafturi, „Black Knight" se duse în direcţia opusă. Găsi persoana căutată într-o încăpere goală. Cei doi bărbaţi se recunoscură imediat şi se îmbrăţişară. Fouad era un palestinian stabilit în insule de câţiva ani. Conducea un lanţ de magazine şi o firmă de import, aducând marfă în special în mod fraudulos brânzeturi franţuzeşti nepasteurizate, interzise la vama americană, dar după care se dădeau în vânt localnicii.

— Ai primit „marfa" mea? îl întrebă" Black Knight".

— Acum trei zile. Unde ai parcat maşina?

— În faţa magazinului.

— Aşteaptă-mă acolo, spuse palestinianul.

„Black Knight" ieşi însoţit de prietenii săi. După cinci minute, Fouad apăru împingând un cărucior încărcat cu cutii pe care scria Tropical Foods Import. După ce umplură portbagajul, trebuiră să se înghesuie, căci puseseră marfăşi în maşină. Se întoarseră după aceea la *Emerauld Beach Hotel*. Din fericire, camerele lor dădeau în curtea interioară, vizavi de terenurile de tenis şi nu trecuseră pe la recepţie.

Începură să deschidă cutiile înşirate pe podea în camera lui „Black Knight". În prima erau pistoale-mitralieră cu ţeava scurtă de

fabricaţie rusească Borkq, învelite în hârtia originală unsă cu vaselină. În total erau şase. În cutia de lângă ele erau încărcătoarele câte patru pentru fiecare armă. Cei trei negri priveau cu lăcomie armele etalate pe pat.

— Asta da, marfă! exclamă" Black Knight".

Armele urmaseră un traseu complicat. Fuseseră cumpărate din Ucraina de o firmă iordaniană, apoi au fost expediate în Perú şi de olo aualuns 'n 'nsu'a Saint-Martin. În zona olandeză, de unde 3 fost îmbarcate pentru Saint-Thomas... 1 Deschiserăşi celelalte cutii. Acestea conţineau grenade de diferite tipuri: incendiare, ofensive, fumigene şi orbitoare. În total, erau o sută. Altă cutie conţinea staţii de emisie-recepţie, alta pistoale automate Herstal cu muniţia aferentă, încărcătoare cu cincisprezece gloanţe. Două dintre ele aveau amortizoare. Se grăbiră să aşeze totul la fundul valizelor, iar „Black Knight" se uită la ceasul imens Breitling din aur masiv, „împrumutat" dintr-un „pawn-sho" din Harlem.

— Trebuie s-o luăm din loc!

Încuiară valizele şi camera cu cheia, apoi luară maşina, străbătură capitala până în Heavensight, centrul comercial situat chiar vizavi de cheiul unde erau ancorate vasele de croazieră. La chei erau deja trei nave din care coborau valuri de turişti. Credence şi Sam intrară într-un *cyber-cafe* situat puţin mai departe şi se instalară pe terasă, printre alţi negri. Credence puse dinadins un picior peste celălalt astfel încât să i se vadă chiloţii. Cu ochelarii de soare negri, semăna cu o vedetă de la Hollywood. Era numai bună ca să atragă privirile.

— Hei, soro, zise barmanul, nu te-am mai văzut pe-aici. Credence îi aruncă o privire rece.

— Dacă nu mă laşi în pace, nici n-o să mă mai vezi. Dă-mi o Coca-Cola dietetică.

Ştia să impună respect, chiar dacă toţi bărbaţii se gândeau la acelaşi lucru.

„Black Knight" se plimba prin magazinele din Heavensight, pierdut în mulţimea turiştilor, observând cu coada ochiului vasul *Sea Princess* din care coborau pasagerii în valuri. îl zări imediat în mulţime pe bărbatul pe care îl cunoştea sub numele de „Zuluman Tango Tango", îmbrăcat într-o cămaşă albastră cu mâneci scurte? în pantaloni gri. Se duse să-l întâmpine.

— Totul e în ordine? întrebă bărbatul în cămaşă albastră.

— Da, zise negrul cu respect.

Interlocutorul său schiţă un surâs de mulţumire. Îşi atinsese scopul. Peste patruzeci şi opt de ore, atentatele din 11 septembrţ vor fi palide amintiri pe lângă ce a pregătit acum.

— Nimic îngrijorător? întrebă el.

— Nimic. Totul este perfect.

— Să ne întâlnim peste o oră la *Hard Rock Cafe*. Este pe Veteran's Drive.

Se duse să ia un taxi colectiv, simţindu-se extraordinar de puternic.

Capitolul XIX

Puţin mai retras de la cheiul unde erau ancorate imensele vase de croazieră, Malko observa pasagerii plecând şi venind. Îndată ce mastodonţii acostau la cheiul Heavensight, turiştii începeau să coboare grăbiţi, căci nu dispuneau decât de câteva ore ca să viziteze insula şi să-şi facă cumpărăturile. Taxiurile colective îi aşteptau în şir ca să-i plimbe pe dealurile înverzite ale insulei sau să-i ducă direct la magazinele cu bijuterii, cu băuturi, cu ţigări şi cu amintiri care se aliniau pe Tolbud Gade, Dronningus Gade şi Veteran's Drive, cele trei străzi comerciale din Charlotte Amalie.

Malko verificase punctul care îl interesa: siguranţa acestor vase de croazieră nu era asigurată când erau ancorate la chei. Nu văzuse prezenţa nici unui poliţist. Un singur membru al echipajului verifica la capătul pasarelei dacă oamenii grăbiţi erau într-adevăr pasageri. După aceea, odată urcaţi la bord, era uşor să se piardă în coloşii aceştia înalţi cât un bloc cu zece etaje.

Se urcă în maşina închiriatăşi, mergând pe malul mării, ajunse în faţa bătrânului fort aflat la intrarea în Charlotte Amalie, acolo unde se afla singurul parching din oraş. Pe cele două străzi paratele pe care se găseau magazinele, era imposibil să găsească un loc de parcare. Numai taxiurile circulau pe aici, aducând clienţii dornici să-şi cheltuiască banii. În fiecare zi era o nebunie de nedescris. Mii de turişti veneau dis-de-dimineaţăşi plecau la asfinţit – toate vasele de croazieră ridicau ancora fără excepţie între ora ci şi jumătate şi şase – în faţa cărora stăteau vânzători negri Plătiţi cu şase dolari ora. care puneau o singurăântrebare: „Pe ce VaPor sunteţi dumneavoastră?"

Asta o făceau doar din punct de vedere comercial, căci

altminteri nici nu le păsa. Singurul lucru care conta într-adevăr era Cl fa de afaceri. La şase seara, obloanele mari vopsite fără e-cepţie în verde erau lăsate şi încuiate cu lacăte imense.

Charlotte Amalie devenea un oraş mort, cu excepţia cartierului de negri, aflat după cele trei străzi paralele din centrul oraşului.

Staţionau acolo câteva maşini de poliţie, dar nu erau poliţist, „adevăraţi". Criminalitatea pe insulă atingea cota zero, iar locuitorii asaltaţi întruna de turişti, erau prea bogaţi şi prea leneşi ca să se dedea unor asemenea activităţi criminale, când banii turiştilor curgeau gârlă.

Malko merse pe malul mării şi se opri gânditor în faţa magazinului lui Tommy Hilfiger. Se pare că pe aici populaţia nu fusese afecfată de evenimentele din 11 septembrie. Americanii care se îmbarcau la Miami nu păreau să fie în pericol în acest Eldorado tropical. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea locul cel mai favorabil unui atac terorist, care putea să ia forme diferite…

Chris Jones şi Milton Brabeck, care se îmbrăcaseră din nou cu cămăşile lor Hawaiene – uniforma de la Tropice – cu poalele lungi unde puteau să-şi ascundă cea mai modestă parte a artileriei tor. I făceau cumpărături în timp ce îl aşteptau pe Philip Westland să – sosească a doua zi. În privinţa lui John Turner, nu-şi mai făcau griji, J parcă plecase pe alfa planetă. Numele lui nu apărea nicăieri, nici pe listele de pasageri ale zborurilor spre Saint-Thomas, nici pe cele ale diferitelor vase de croazieră care făceau legătura între Insulele Virgine până la sfârşitul anului.

Malko începea să se întrebe şi el dacă nu dăduse prea mult frâu liber imaginaţiei. Dar avea să se lămurească foarte repede. Dacă Philip Westland – Abu Suleyman, în Afghanistan – venea pur şi simplu să-şi petreacă vacanţa, putea foarte bine să facăşi el acelaşi lucru.

* * *

„Black Knight", Credence Proudfoof şi Sam ascultau cu atenţie demonstraţia lui John Turner. Acesta desfăşurase pe pat o hartă a Insulelor Virgine şi a împrejurimilor acestora. Se întâlnise la *Holiday Inn* cu fiecare în parte, fără să-i întrebe nimeni nimic la recepţie. Personalul local făcea numai strictul necesar, iar în acest hotel familial, atmosfera era mai degrabă liniştită. Fostul agent CIA i puse degetul pe planul golfului Saint-Thomas. unde siluetele celor patru vase de croazieră se profilau în întuneric.

— *Disney Magic* va sosi în dimineaţa de 31 decembrie, la ora

şase şi va pleca din Heavensight seara la cinci, spre Saint-Martin. Vor fi aproximativ două mii patru sute de pasageri la bord. echipă formată din trei fraţi va fi pe vas, iar eu îi voi aştepta 172

O cu materialul pe care l-aţi primit. Cu ajutorul legitimaţiilor de acces la bord pe care le au, nu vom avea nicio problemă. Unul dintre ei a fost secund pe un petrolier. Ştie să piloteze o navă. Vom ocupa pasarela de comandă exact la o jumătate de oră după plecare. Nu Jom avea nicio problemă cu armamentul pe care îl avem. *Vor* avea explozibilul în bagaje şi va fi pus într-o cală sub linia de plutire, cu un detonator cu întârziere, astfel încât să declanşăm explozia la şase şi jumătate.

— Şi după aceea? întrebă" Black Knight", impresionat.

— Imediat după ce preluăm controlul vasului, continuă John Turner, ne întoarcem ca să ne suim la bordul lui *Carnival Triumph care* va avea şi el trei mii de pasageri la bord şi o jumătate de oră distanţă faţă de noi. Se îndreaptă tot spre Saint-Martin. Iată cu aproximaţie locul de întâlnire.

Arătă un punct la sud de Saint-Thomas, undeva în mijlocul mării şi reluă:

— O să executăm o manevră care să ne ajute să lovim *Carnival Triumph* într-o porţiune din coca în plină viteză, în jur de douăzeci şi cinci de noduri. Distrugerile vor fi extrem de serioase, în orice caz, suficiente ca să se scufunde rapid. În acel loc, adâncimea este de câteva sute de metri.

— Va fi o manevră destul de dificilă, obiectă" Black Knight".

— Deloc, zise John Turner, cu un surâs abia schiţat. O să am o echipăşi pe *Carnival Triumph*. S-a urcat la Miami. Ei nu ştiu să navigheze. Rolul lor va fi doar să preia controlul postului de comandăşi să oprească nava, astfel încât să ne fie mai uşor să o lovim. Dacă totul merge strună, am calculat că ne putem baza pe o pierdere totală a doua vase de croazierăşi câteva mii de morţi, cu echipaj şi cu pasageri cu tot. Sunt oameni în vârstă, majoritatea neştiind să înoate, şi vor intra în panică. Fireşte că vor fi şi supravieţuitori, dar este imposibil să evităm acest lucru.

— Aţi prevăzut cum să fugiţi? îl întrebă negrul. Americanul ridică din umeri nepăsător.

— Vom încerca să scăpăm cu viaţă, dar nu ăsta este lucrul cel

mai important. Această operaţiune trebuie să înspăimânte Populaţia mai ceva decât pe 11 septembrie.

— Ăllah să vă audă, murmură" Balck Knight" cu admiraţie. Nu existăriscul să intervină nimeni?

I – Cine? întrebă John Turner. Vom încerca să întrerupem comunicaţiile prin radio, firește, dar trebuie prevăzutășisituaţia în care echipajul apucă să ceară ajutor. Singura forţă care ar putea interveni este paza de coastă, care dispune de şalupe şi de elicoptere. Având în vedere durata scurtă a operaţiunii, navele nu reprezintă un pericol real. Iar în privinţa elicopterelor, până dau alarma, până îşi adună oamenii, mai durează… Chiar dacă ajung destul de repede la faţa locului, ce pot să facă? în cel mai bun caz, să aterizeze pe urla dintre nave şi să încerce să ne neutralizase. Dar va fi deja prea târziu… Chiar dacă un elicopter ar reuşi să aterizeze pe *Disney Magic* înainte de coliziune, încercând să ne scoată de pe dunetă, ocupanţii acestuia nu o vor putea împiedica. Nu uitaţi că se va lăsa întunericul, iar panica va fi şi mai mare şi şansa de a ne pierde prin mulţime va creşte.

— Toate navele din apropiere vor încerca să le vină în ajutor.

— Firește, dar le va lua timp. Experţii pe care i-am consultat mi-au spus că cele două vase se vor scufunda în aproximativ două ore, mai cu seamălarnival *Triumph* care va fi lovit rău de tot, *inch'Allah*!

— *Inch'Allah*! repetă maşinal „Black Knight". binecuvântat să-i fie numele. Rolul nostru care e?

John Turner puse degetul pe altă navă acostată la chei.

— Datorită prietenului nostru din Crown Bay Marina, vă veţi urca împreună cu fraţii Suleyman, pe 31 decembrie, pe *Golden Princess*, care va fi ancorat în Heavensight, cu trei mii o sută de pasageri, pentru aprovizionare. Vă veţi da drept magazioneri şi, odată urcaţi la bord, vă veţi duce direct în cabina în care vi se va spune, ocupată de la început de un „frate". Apoi, veţi aduce armamentul şi măria. Fratele Suleyman a învăţat să piloteze o navă, în fine, atât cât avem noi nevoie. Veţi urma exact acelaşi program ca şi *Disney Magic*, dar pe un alt itinerar, căci *Golden Princess* se îndreaptă spre Rico. Ar trebui să preluaţi conducerea navei la o jumătate de oră după plecare, ca să aveţi timp să vă întoarceţi şi să vă îndreptaţi spre ţinta voastră, vasul *Carnival Paradise*, care va pleca din Crown Bay, la o jumătate de oră după voi… Veţi asigura paza fratelui Suleyman şi eliminarea oricărei încercări de rezistenţă. Ideal ar fi să cruţăm vreo doi ofiţeri ca să piloteze în

continuare *Golden Princess* dar sub stricta voastră supraveghere. În mod normal, cele două coliziuni ar trebui să se producă la interval de câteva minute, pe la şase şi jumătate, după ce se va întuneca şi când toate serviciile de securitate nu vor vi atât de vigilente din cauza Ajunului Anului Nou. Dacă adăugăm şi pasagerii şi echipajele de pe cele patru vase de croazieră, asta înseamnă aproximativ douăsprezece mii de pasageri, plus zece mii de femei şi de bărbaţi, membru chipajelor. Chiar dacă mulţi vor supravieţui şi navele nu se vor scufunda, şocul emoţional va fi enorm, iar industria croazierelor va fi lovită crunt pentru multă vreme şi obligată să se reorganizeze în totalitate, lucru ce o va atinge din punct de vedere financiar.

— Când va începe operaţiunea, vom mai avea contacte unii cu altjj? întrebă" Black Knight".

John Turner îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Bineînţeles! Fiecare echipă va dispune de un înmarsat cu numerele de apel ale celorlalţi trei. Vom activa mijloacele de comunicare doar în momentul începerii acţiunii, chiar înainte de producerea coliziunilor. După aceea, vom lua legătura din sfert în sfert de oră, ca să urmăresc desfăşurarea operaţiunii sau să aflu dacă aveţi probleme. După terminarea operaţiunii, nu vom mai avea niciun contact. Fiecare va încerca să scape cu viaţă, *inch'Allah*.

— *Allah Akbar*! zise „Black Knight". Este minunat.

Se apropie de John Turner şi îl îmbrăţişa. Chiar şi Credence Proudfoot se uită la el cu ochii umezi.

— Mulţumesc, zise cu modestie John Turner. Lucrez la acest proiect de câteva luni.

Studiase îndelung orarul navelor, se dusese la Miami ca să verifice toate măsurile de securitate, trimisese mai mulţi membri ai reţelei Al-Qaida în croaziere, ca să verifice punctele strategice şi organizase aprovizionarea cu arme şi explozibili. Toate astea le făcuse cu ajutorul Internet-ului şi al imensei pânze de păianjen ţesute de militanţii din toată lumea. Fanatici care nu-şi dezvăluiau identitatea decât în ultimul moment: adică atunci când dădeau lovitura.

Ca şi în cazul atentatelor din 11 septembrie, John Turner concepuse o dublă operaţiune grupată cronologic, în aşa fel încât să limiteze posibilele reacţii şi cu un material uşor: arme individuale şi explozibili. Toţi participanţii avuseseră o formaţie tehnicăşi mai ales psihologică dobândită în Afghanistan, însă, după aceea, mulţi dintre ei

au pierdut legătura unii cu alţii. Unul dintre adjuncţii lui Bin Laden îi dăduse lui John Turner coordonatele acestora, ca să le folosească aşa cum dorea. La drept vorbind, nu era vorba despre o fetea propriu-zisă. căci nu se cunoşteau între ei. Însă existau agenţii „adormiţi1 care trebuiau doar reactivaţi.

Dacă această operaţiune reuşea, şi nu exista niciun motiv să ni reuşească. Îşi merita din plin numele de „sabia lui Allah". Lui nu-i păsa nici de Allah, nici de Dumnezeu, aşa cum nu dădea nici i111 ban pe propria cămaşă. Dar acest aspect nu-l interesa deloc. lin Pături harta care îi servise la demonstraţie şi încheie:

— Noi nu ne vom mai vedea. Fiecare ştie ce are de făcut pe data de 31 decembrie. Până atunci, profitaţi din plin de viaţă şi de soare şi să nu ieşiţi în evidenţă. „Black Knight". să te duci mâine la aeroport ca să-l iei pe fratele Suleyman care soseşte cu zborul de Atlanta.

— El va fi în acelaşi timp cu mine la Khost?

— Da.

Ieşiră pe rând din cameră. Mai întâi „Black Knight", apoi Credence împreună cu Sam. Rămas singur, John Turner ieşi pe balcon şi privi golful unde se pregătea să coboare un hidroavion. Îşi închipuia cele două incendii pârjolitoare care vor lumina cerul pe 31 decembrie.

*

Malko ajunsese puţin mai devreme în micul aeroport din Saint-Thomas, însoţit de Chris Jones şi Milton Brabeck, cu două maşini. La intrarea în aeroport, un poliţist de culoare controla *vehiculele* la întâmplare, iar uneori îi punea pe posesori să ridice capotele, dar nu şi portbagajele, sau îi lăsa să treacă atunci când le era lene să se ridice de pe scaunele din pânză.

— Care este programul? întrebă Chris Jones, după ce garaseră maşina în mica parcare a aeroportului.

Pasagerii stăteau la coadă la biroul de înregistrări pentru zborul spre Miami al companiei American Airlines. Sosirile erau undeva mai departe, în dreapta.

— Ne despărţim, zise Malko. Îndată ce soseşte zborul U.S. Airways din Atlanta, îl veţi repera pe Philip Westland. Aveţi fotografiile cu el. Nu ştiu dacă este singur sau nu şi cum va părăsi aeroportul. Totul este să nu-l pierdeţi din ochi.

Cu vechile lor cămăşi Hawaiene, cu ochelarii negri de soare şi cu bronzul proaspăt căpătat, Chris şi Milton puteau fi luaţi drept turişti,

dacă nu-i priveai prea de aproape…

— Dacă ia un taxi colectiv, continuă Malko, Milton, tu te urci cu el. Eu şi Chris îl urmărim cu maşina. Dar să nu te observe.

Se opriră la intrarea coridorului pe unde ieşeau pasagerii ca să ajungă uşor în sala de unde îşi recuperau bagajele. După zece minute, în difuzor se anunţă că zborul provenind din Atlanta aterizează. Un grup de oameni aşteptau pasagerii.

— Iată-l pe muşteriul nostru, suflă dintr-odată Chris Jones. Philip Westland era mai înalt aproape cu un cap faţă de ceila f pasageri. Avea constituţie sportivă, părul tuns scurt, cu o geantă 1 76

de voiaj în mână, era imaginea tânărului american plin de sănătate, care se simte bine în propria piele. Când ajunse în capătul culoarului, se opri şi îşi plimbă privirea împrejur. După câteva clipe de ezitare, se îndreptă spre un zdrahon de culoare, ras în cap, în stilul „gangsta rap", ce avea un lanţ gros din aur la gât şi purtând un maiou şi pantaloni din piele. Avea nişte braţe puternice, cu care putea să le facă să crape de invidie pe cele două gorile. Bărbatul îl întâmpinăşi, după ce schimbară câteva cuvinte, se îmbrăţişară ca fraţii. Apoi se îndreptară spre parcare. Gorilele îi văzură urcându-se într-un Ford Mustang decapotabil.

Rămas la volan în parcare, Malko îi văzuse şi el pe cei doi. Demarăânaintea Mustangului ca să ajungă la ieşire, unde se stătea la coadă pentru taxa de un dolar. Era nedumerit. Cine să fie acest negru? Pe de o parte, faptul că Philip Westland se întâlnea pu un prieten nu avea nimic deosebit, mai ales că erau majoritari în Washington. Dar de ce nu au venit împreună?

După ce plăti, micşoră viteza, iar Mustang-ul îl depăşi imediat. Cei doi bărbaţi discutau cu aplomb. Malko rămase la o distanţă apreciabilăşi îşi notă numărul maşinii decapotabile.

Amestecat în mulţimea pasagerilor, John Turner, care se afla la ghişeul de înregistrări pentru Miami, asistase la toată scena. Din prudenţă, nu-l anunţase pe „Black Knight", care se găsea acolo ca să-i asigure protecţia. Şi numai ca să vadă ce tocmai văzuse. Asistase la sosirea celor trei bărbaţi cu cele două maşini şi i se păruse numaidecât ceva suspect. Îngrijorarea crescuse când îşi dăduse seama că unul dintre cei trei corespundea exact semnalmentelor agentului CIA care se afla cu Pamela Chamberlain în seara în care fusese asasinată. Era un lucru foarte grav, cu implicaţii catastrofale. Mai întâi că Philip

Westland fusese identificat: cei trei bărbaţi nu veniseră din întâmplare la acest zbor. De aici se desprindeau două ipoteze: cea mai convenabilă era că CIA sau OBI îl urmărea pe tânăr peste tot. De asemenea, putea să însemne că adversarii bănuiau o operaţiune prevăzută în Insulele Virgine. Se duse în parcare, simţind un nod în gât de furie şi de ciudăşi se urcă în maşină.

Până pe 31 mai erau trei zile. Se pare că el nu fusese încă localizat. Însă" Black Knight" îl va duce pe agentul CIA direct la *Emerauld Beach*. Chiar dacă John Turner nu îşi făcea griji, fără Philip Westland şi fără cei trei negri, operaţiunea lui se ducea la fund.

Fireşte că tentaţia de a fugi cât se mai putea era mare. Numai că trebuia să pună cruce atâtor luni de pregătire şi să sfârşească lamentabil printr-un eşec. În timp ce se îndrepta spre Charlotte Amalie, încerca să evalueze cu obiectivitate situaţia. Oamenii aceştia nu erau nişte poliţişti obişnuiţi. Nu se grăbeau să-i aresteze pe cei urmăriţi, ci se mulţumeau mai întâi să-i urmărească.

Prin urmare, soluţia era să nu schimbe nimic din plan, apoi să pornească o ambuscadă împotriva adversarilor, dar destul de târzie ca să nu mai poată reacţiona. Fireşte că acest lucru reprezenta un risc enorm, însă nu avea de ales. Cu atât mai mult cu cât, pentru a-şi preveni complicii, era obligat să reia legătura cu ei, lucru care nu fusese prevăzut. Acceleră. În mod normal, înainte să se ducă la hotelul *Emerauld Beach*, „Black Knight" trebuia să-l lase pe Philip Westland la hotelul *Yacht Haven*, care se afla imediat după fort, în partea cealaltă a oraşului. Acest lucru îi dădea lui John Turner timpul necesar să se ducă pe *Emerauld Beach* ca să pregătească contraatacul.

Capitolul XX

Instalat la barul hotelului *Emerauld Beach*, Malko supraveghea prin lentilele ochelarilor de soare plaja unde Philip Westland şi negrul înalt discutau tolăniţi în şezlonguri. În ziua în care sosise Philip Westland, adică pe 28 decembrie, negrul îl adusese la hotelul *Yacht Haven* ca să se întâlnească seara din nou. Cei doi bărbaţi cinaseră la *Hard Rock Cafe* şi se întorseseră acasă. Asearăşi chiar astăzi, negrul a venit să-l ia pe camaradul său de la hotel. Malko mai observase şi altă ciudăţenie: de ce stăteau în hoteluri diferite, când păreau să se cunoască atât de bine?

În costume de baie, Chris Jones şi Milton Brabeck făceau pe turiştii, dar nu îşi luau ochii de la geanta de plajă care conţinea

„fierăria". Era 30 decembrie şi afară erau treizeci şi opt de grade Celsius. Malko nu ştia ce să mai creadă. Firește că putea să-l dea pe Philip Westland pe mâna poliţiei locale, cu ordin de la FBI, dar ce făcea după aceea? Tânărul părea perfect normal şi, chiar dacă se antrenase cu ani în urmă într-o tabără afghană a reţelei Al-Qaida, nu însemna aproape nimic. Ca să nu îşi asume riscul de a-l face să intre în panică, Malko nu încercase nici măcar să afle cum îl cheamă pe negrul cel înalt care locuia la *Emerauld Beach*.

Soarele asfinţea şi se gândi că era timpul să se ducă în Charlotte Amalie ca să aibă o discuţie cu Frank Capistrano. Acesta ezita încă asupra modului de a acţiona şi continua cu aviditate să-l caute pe John Turner, dar fără să obţină niciun rezultat. Malko se urcă în maşina închiriată, lăsându-şi gorilele pe plajă ca să-l supravegheze pe Philip Westland. Abia ieşi din parcare, că trebui să încetinească: în faţa lui, altă maşină se vedea urcând spre Şoseaua 37.

La un moment dat, vehiculul puse o frână atât de bruscă, încât era cât pe ce să se ciocnească. Portiera din dreapta se deschise şi o negresă fu azvârlită pe asfalt, împinsă evident de bărbatul care se afla la volan. Când fata se ridică, vehiculul demarase deja şi se îndepărta cu scrâşnet de motor. Malko avu un şoc: negresa era absolut superbă, cu picioare foarte lungi care ieşeau dintr-un şort minuscul şi purta un bolerou alb ce se mula pe sânii ascuţiţi. Rămase acolo, înţepenită în mijlocul drumului, nelăsându-l să treacă şi vizibil debusolată. Făcu câţiva paşi, se apropie de maşinăşi se aplecă spre el. Avea ochii înlăcrimaţi.

— *Mister*! spuse ea. aţi putea să mă luaţi şi pe mine până în Charlotte Amalie?

— Desigur, acceptă Malko imediat.

Ea se sui lângă el. Se vedea că este răvăşită. Era atât de înaltă, încât aproape că stătea cu genunchii la bărbie. În timp ce urcau panta, el se întoarse către ea:

— Ce s-a întâmplat? Am văzut scena, căci eram în spatele dumneavoastră.

Ea ridică din umeri.

— Tyson, *my man*! Ne-am certat şi m-a azvârlit din maşină.

— Nu a fost un gest prea frumos, observă Malko. De ce a făcut-o?

— Voia să mă culc cu un tip căruia îi datorează bani. A pierdut la

pocher şi nu are cu ce să plătească… Fiindcă l-am refuzat, mi-a spus să mă car şi să mă descurc singură. Vorbea serios. Dar acum mă simt bine.

În timp ce suiau şi coborau pantele abrupte şi serpentinele din Saint-Thomas, unde nu existau zece metri de drum drept, ea nu mai scoase o vorbă. După douăzeci de minute, intrară în Charlotte Amalie. Malko se întoarse din nou spre pasagera lui:

— Unde mergeţi, domnişoară?

— Nu ştiu. Oriunde.

— Cum aşa, oriunde?

— Nu vreau să mă întorc la el fiindcă mă va bate. Mă voi duce la nişte prieteni. Lăsaţi-mă la un *cyber-cafe* unde cunosc nişte tipi, lângă Heavensight.

Ea îi explică pe unde să o ia. La marginea unei parcări era un bar nenorocit cu terasă, cu negri urâcioşi care îi aruncau priviri fioroase lui Malko.

— Mulţumesc, spuse negresa, pregătindu-se să deschidă portiera.

Malko îşi spuse că era într-adevăr frumoasă.

— Aveţi nevoie de ceva? o întrebă cel Ea scutură din cap.

— *No*. *It's gonna be O.K*.

Tipii de pe terasă se uitau la ea ca nişte şacali flămânzi la o nazelă rănită.

— Cum vă cheamă?

— Credence Proudfoot.

Îşi notă numele şi numărul camerei de la hotelul *1829* pe o carte de vizităşi i-o dădu.

— Sunaţi-mă, dacă nu aveţi ceva mai bun de făcut, şi poate cinăm împreună.

Ea băgă cartea de vizită în buzunar şi se îndreptă spre bar. Când îi zări şoldurile, lui Malko îi transpirară palmele. Se întoarse la hotel, frustrat şi totodată fericit. Aici găsi un mesaj de la Frank Capistrano care îi cerea să-l sune de urgenţă. Exact ceea ce făcu.

— Am găsit o urmă de-a lui John Tumev, îl anunţă americanul. La Miami. Răsfoind un dosar de la Langley, am descoperit un pseudonim pe care îl folosea pentru Companie. Jack Talbert. Am controlat din nou toate listele de pasageri şi am dat peste o rezervare la un zbor pentru Miami – Saint-Martin –, făcută în urmă cu câteva zile.

— Saint-Martin este foarte aproape de Saint-Thomas, observă

Malko.

— Exact. Am trimis un mandat de căutare poliţiei din Saint-Martin pe cele două nume. Celor de la FBI nu le-am spus de ce. Aştept rezultatul. Dumneavoastră aţi descoperit ceva?

— Deocamdată nu, zise Malko. Philip Westland se bronzează împreună cu prietenul lui de culoare pe care nu l-am identificat încă.

— Norocul lor, oftă Frank Capistrano. Preşedintele a plecat la ferma lui din Texas, însă mie mi-a cerut să rămân la Washington din cauza acestei afaceri. Cel puţin dumneavoastră vă bucuraţi de soare. Mă întreb dacă nu cumva şi John Turner se bronzează undeva prin Saint-Martin. Dacă a vrut să se ducă în Saint-Thomas, ar fi putut s-o facă direct, folosind celălalt nume.

— Numai că este foarte prudent, zise Malko.

Lungit pe pat, în camera sa de la *Holiday Inn*, John Turner sucea şi răsucea în minte întreg filmul zilei, încercând să se convingă că făcuse alegerea cea bună. Cu cât aştepta să scape ai repede de adversar, cu atât autorităţile din insulă puteau să acţioneze. Toate serviciile de securitate îşi vor lua mâine tălpăşiţa ca să petreacă Ajunul Anului Nou, lucru ce îi va conveni de minune.

Acum că îşi luase toate măsurile de prevedere, se străduia să nu se mai gândească la nimic. Cărţile bune se aflau în mâinile lui „Black Knight" şi ale prietenilor săi. Nu va mai lua legătura cu ei până a doua zi după-amiază; cu o oră înainte de a începe operaţiunea.

Iar în acel moment, dacă totul mergea strună, tot mai rămânea o marjă de timp… în vreme ce îşi mânca sandviciul cu ton, se întreba unde se mai afla Ussama Bin Laden. Doar din simplă curiozitate. Nici măcar nu ştia dacă şeicul mai trăia încă… Oriunde s-ar afla, dacă va fi cazul, îi va spune ce se va întâmpla. Era revanşa atentatului provocat de Millenium în urmă cu doi ani. Fostul agent CIA nu voia să se mai gândească la viitor, fiindcă acesta se va opri a doua zi. Până nu va vedea ciocnindu-se cele patru vase de croazieră, el nu trăia cu adevărat. La urma urmei, viaţa lui era în voia sorţii. Putea foarte bine să scape sau nu. Totuşi ar fi nostim să se întoarcă la Washington bronzat şi să-şi reia serviciul la centrul antiterorist din Langley, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Aţi putea veni să mă luaţi? Sunt Credence Proudfoot. Malko de-abia înţelegea vorbele printre hohotele de plâns.

— Unde sunteţi?

— Acolo unde m-aţi lăsat.

— Ajung imediat, zise Malko pe negândite.

Abia terminase de mâncat cu Chris şi Milton la restaurantul hotelului *1829*, pe terasa cu vedere spre golf. Când le spuse că iese în oraş singur, cele două gorile se uitară cu nedumerire la el. Viaţa de noapte din Saint-Thomas lipsea aproape cu desăvârşire…

După cinci minute, se oprea în faţa barului din Heavensighit. Îndată ce coborî din maşină, Credence Proudfoot, care stătea pe terasă, se ridică, înşfacă geanta de voiaj şi veni la el cu paşi mari. Se aranjase, dar avea ochii roşii.

— Jigodia aia mi-a dat papucii! Mi-a luat banii şi m-a alungat, îl anunţă ea cu sobrietate în glas.

— Aţi mâncat?

— Nu, dar nici nu mi-e foame.

Demarăşi o luă pe faleză spre Charlotte Amalie. În timpul mersului, Credence îl întrebă cu sfială:

— Pot să dorm în maşina dumneavoastră la noapte? Malko izbucni în râs.

— În maşină! De ce?

— Nu am unde să mă duc, îi spuse negresa. Până sosesc banii de la New York, nu pot să stau la hotel şi nu cunosc pe nimeni aici.

— Nu vă las să dormiţi în maşină, 11 spuse Malko.

În zece minute, ajunseră la recepţia hotelului *1829*. Malko îi luă negresei o cameră cu vedere în port, chiar lângă apartamentul lui.

— Duceţi-vă să vă instalaţi, o sfătui el dându-i cheia, apoi veniţi la restaurant. Vă aştept acolo.

Se întâlni cu Chris şi Milton care se uitară la el uimiţi.

— Ce puţin aţi stat, observă Chris Jones. Milton Brabeck zâmbi în barbă.

— L-a tras clapa, căci altfel nu ar fi venit la noi. Restaurantul era aproape gol. Clienţii hotelului, nişte americani bătrâni şi putred de bogaţi, se culcau odată cu găinile. Deodată, Milton Brabeck se încorda precum un labrador în faţa unui pui de potârniche şi îi trase un cot lui Chris.

— Iisuse Cristoase! Priveşte cine intră!

Acesta întoarse capul şi rămase mut de uimire. O negresă foarte înaltă, cu părul creţ, gen afro, aproape goală, cu excepţia unui tricou scurt până sub sâni şi cu un şort atât de scurt încât părea o curea mai

iată, se uita prin salon din pragul uşii. Se îndreptă cu mers suplu spre masa lor. Malko se ridicase deja în picioare.

— Credence, începu el, vi-i prezint pe Milton Brabeck şi pe Chris Jones, doi prieteni care au venit cu mine în vacanţă.

— Hi. Îi salută Credence Proudfoot cu voce de fetiţă.

Cu ochii cât cepele, cele două gorile fură cât pe ce să înghită furculiţele. Trebuie menţionat că, având aceste trăsături de femeie versată sălbatică, sfârcurile lungi care ieşeau prin tricoul foarte mulat şi şortul care abia îi ascundea clitorisul, Credence Proudfoot se simţea dorită. Se ridicară amândoi deodată în picioare, bâlbâindu-se. Negresa se aşezăşi puse un picior peste celălalt.

— Vom sărbători venirea dumitale! zise Malko.

Comandăşampanie, iar şeful de sală veni după cinci minute cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose. Când sări dopul, Chris şi Milton tresăriră de parcă ar fi explodat o grenadă. Nu puteau să-şi dezlipască privirile de la negresă. Aceasta goli Paharul dintr-odatăşi oftă:

— Ce simpatici sunteţi! *It*'s" *finger licking good*".

— Este prima dată când beţi şampanie, observă cu perfidie Milton Brabeck.

— Vă este foame? o întrebă Malko pe negresă.

— Puţin, făcu ea cu timiditate. Unde este toaleta?

Un chelner îi arătă. Îndată ce tânăra ieşi, Chris izbucni:

— Unde aţi mai găsit-o şi pe asta?

— Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede, zise Malko. Este superbă, nu-i aşa?

— Îţi dai seama cum te-ai simţi să fii în pat cu ea? oftă Milton Brabeck.

— Opreşte-te căăţi faci rău, zise Chris Jones. Mai degrabă hai să mergem la culcare. Este inuman să o priveşti şi să te gândeşti ce i-ai face.

Rămăseseră doar ei doi în restaurant. Cele două gorile plecaseră la culcare cu o doză puternică de somnifere, iar Credence Proudfoot termina de mâncat un peşte enorm şi garnitura de orez până la ultimul bob, stropit din belşug cu şampania din care nu mai rămăsese niciun strop.

Apoi împinse farfuria şi se uită pe sub gene la Malko cu o expresie care îl ardea în pântece.

— Ce m-aş fi făcut dacă nu vă întâlneam! suspină ea. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Malko avea el o idee în legătură cu mulţumirile, dar nu îndrăzni să-i sugereze.

— Vă conduc în cameră, zise el.

Când se ridică, se clătină uşurel şi îşi trecu râzând braţul pe după umărul lui Malko.

— Am băut prea multă şampanie! zise ea. Dar ce bună este! După ce descuie uşa camerei, aprinse lumina şi se întoarse către Malko.

— Veniţi să admiraţi priveliştea, este minunată.

El o urmă pe mica terasăşi privirăo clipă scânteile de lumină din rada portului. Apoi se întoarse încetişor şi îşi cufundă privirea în ochii lui. În acelaşi timp, îşi lipi abdomenul de pântecele lui. Pronunţând foarte lent cuvintele, ea zise:

J. *E bine să-ți Ungi degetele*

— Vreau s-o fac cu dumneavoastră. Când o să-l văd pe ticălosul ăla, o să-i fac în ciudă.

Ea îşi trase uşurel tricoul peste cap, eliberându-şi sânii magnifici, îşi desfăcu centura de la şort şi îl lăsă să alunece pe podea, păstrând pe ea doar slipul minuscul negru, apoi se aşeză în faţa lui Malko.

— *Fuck mei Fuck me hard*.

Împingându-şi bazinul înainte, cu un zâmbet provocator pe buze, ea îl fixa cu privirea. El o mângâie. Avea pielea moale ca satinul. Apoi se juca cu sfârcurile lungi, făcând-o să geamă. Îşi strecură în fine mâna între coapse şi, în timp ce o mângâia, negresa îi smulse efectiv cureaua. După ce rămase gol-goluţ, ea îngenunche dinaintea lui şi începu să-i aplice o felaţie. O întrerupse, căci simţea că nu va rezista mult timp.

— / *want to fuck you*, *now*.

Credence se ridicăşi se aşeză în genunchi pe marginea patului, ţinând bazinul foarte sus. Când o penetra, era strâmtă, fierbinte şi adâncă. El profită de această femeie supusă, care se arcuia ca să o poată pătrunde mai uşor. În această poziţie, el nu se mai putu abţine, chiar înainte de a o sodomiza. Se gândi că o va face mâine seară. Era un mod foarte plăcut de a pune capăt unui an. Dar abia termină, că ea se

întoarse şi zise cu voce răguşită:

— Mâine o să-mi rupi fundul. Emoţionantă telepatie.

Muggens Bay era considerată ca una dintre cele mai frumoase zece plaje din lume. Un arc de cerc cu nisip alb, înconjurat de coline acoperite de junglă, situat pe coasta de nord a Insulei Saint-Thomas, care măsura aproximativ trei kilometri. Credence Proud-foot îi propusese lui Malko să-şi petreacă ziua acolo, înainte de revelion. îmbrăcată într-un costum de baie întreg roşu, îl luă de mână şi îl duse în partea cealaltă a plajei.

— Să ne ducem până în capăt, acolo este mai puţină lume.

Cu discreţie, Chris Jones, în costum de baie, dar cu o geantă de plajă pe umăr ce conţinea o parte din „fiare", mergea în urma °r la o distanţă destul de mare. Vremea era de vis. Trăind din plin clipa, Malko era totuşi bântuit de un strop de tristeţe. Seara de 31 decembrie era ideală pentru un atentat spectaculos. Cu toate astea, nu se simţea nicio mişcare. Philip Westland era pe plaja de [a *Emerauld Beach*, sub atenta supraveghere a lui Milton Brabeck. Însoţit de prietenul său de culoare, făcea acelaşi lucru ca şi ceilalţi turişti: plajăşi cumpărături.

Malko se uită la ceas: era ora două. Mai erau zece ore până la sfârşitul anului. Se va întoarce năuc din Saint-Thomas, cu excepţia aventurii cu Credence Poudfoot. Să înceapă anul sodomizând o creatură ca ea însemna să se împace din nou cu viaţa.

— Facem o baie?

Vocea negresei îl smulse din visare. îl luă de mână şi îl duse în apa călduţă. Se aflau exact în capătul plajei. Un pelican le trecu pe deasupra capetelor, se înălţă, apoi plonja în apă ca un bolovan şi prinse un peşte. Malko nu mai simţi fundul apei şi începu să înoate împreună cu Credence. Ea se întoarse şi îl aşteptă surâzătoare. Când o ajunse din urmă, ea întinse braţul şi îl îmbrăţişa. Îi simţi pântecele lipindu-se de al lui şi îl sărută.

Deodată. Între două valuri, simţi ceva care îi atingea piciorul. Crezu că era un peşte, dar cineva îl apucă de mijloc şi îl trase la fund.

Chris Jones îi urmărea cu o privire plină de dezamăgire pe Credence Proudfoot şi pe Malko. Când intrară în apă, îşi spuse că se vor juca destul cu nervii lui. Nu îi dădu atenţie unui negru care înota pe lângă ei. Acesta dispăru la un moment dat în apă.

Deodată, când Malko şi Credence erau îmbrăţişaţi, Malko păru subit tras la fund şi dispăru. Chris Jones se gândi că inventaseră un alt

joc erotic. Negresa stătea nemişcată în picioare în mare, cu braţele bătând apa la suprafaţă. Gorila îşi dădu brusc seama că Malko nu ieşise la suprafaţă de mai bine de un minut!

Sărind ca pe arcuri, alergă pe plajă ca un apucat. Îndată ce ajunse destul de aproape, lăsă jos geanta de plajăcu *arma* lui Magnum 357 şi se aventură în direcţia în care dispăruse Malko.

Malko se lupta cu disperare să urce la suprafaţă, reţinând aerul în plămâni. Picioarele lungi ale negresei îl strângeau de gât. aproape strangulându-l. Un negru uriaşâl apucase de picioare şi îl trăgea la fund. Ştia că, dacă nu va reuşi să iasă repede la suprafaţă, va pieri înecat.

t apăru

Se scursese mai mult de un minut < «-se. Americao umbră pe sub apăşi îl recunosci $* & f (recunosdădu seama imediat de situaţie. S > oarse spre fsi petrecu braţul pe după gât şi o o dee$

În apă. Din instinct, tânăra şi de – <? vv-5

Înece. Zbătându-se, Malko reuşi st. care îl trăgea la fund şi reuşi să iasă aer în plămâni.

Chris Jones şi Credence Poudfoot ap confuz. Cu un ţipăt sălbatic, tânăra îi băgă gorilei iar aceasta urlă de durere. Ea se îndrepta deja înotâni.

Negrul care încercase să-l înece pe Malko ţâşni atunu evalua situaţia şi începu să înoate spre mal.

— Vă simţiţi bine? îi strigă Chris Jones lui Malko.

Acesta, *cu* gura plină de apă, clătină din cap afirmativ, apoi reuşi să articuleze:

— Trebuie să-i prindem. Repede!

Credence Proudfoot ajunsese deja la mal şi alerga precum o gazelă spre capătul celălalt al plajei. Ajunse şi negrul pe nisip, străbătu plaja şi fugi spre zona verde unde erau parcate maşinile.

Chris Jones şi Malko ieşiră din apă după câteva secunde. Credence era departe, iar negrul dispăruse după o moviliţă de nisip. Gorila se repezi la geantăşi scoase arma. Malko era încă ameţit şi tuşea de mama focului ca să scoată apa care mai rămăsese în plămâni. Chris o zbughi ca o săgeată. îl zărise pe negru fugind paralel *cu* plaja. Văzând că este urmărit, se opri, se întoarse şi scoase un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă din geantă, începu imediat să tragă. Chris Jones abia apucă să se adăpostească după un *cocotier*. Celălalt plecă din nou, crezând că

l-a descurajat. Greşeală fatală, căci foarte liniştit, Chris se opri, îşi potrivi poziţia şi apăsă pe trăgaci

La patruzeci de merti, negrul se rostogoli *ca un iepure* şi rămase nemişcat sub privirile îngrozite ale curioşilor. Când se apropie şi Chris, câţiva negri veniră, ameninţători.

— Hei. albule. strigă unul dintre ei, mi-ai ucis fratele!

— Poliţia! urlă Chris Jones ca să-l descurajeze pe participantul la linşaj.

Îngenunche lângă victimă. Glonţul tras din Magnum 357 făcuse o gaură cât o farfurie în pieptul negrului care respira acum anevoie… Malko ajunse şi el cu sufletul la gură.

— Trebuie să mergem repede la *Emerauld Beach*.

În această insulăândepărtată, telefoanele mobile nu funcţionau. Se îmbrăcară rapid şi se repeziră la maşina lui Malko. Credence Proudfoot dispăruse fără urmă. Cât ai clipi, ajunseră pe drumul sinuos care ducea în sudul insulei.

— Să nu fi păţit şi Milton ceva! zise Malko.

Nu voia să fie luat cu totul prin surprindere. Acum era sigur că se pregătea un act terorist aici pe insulă. Trebuia să-l găsească foarte repede pe Philip Westland, care făcea cu siguranţă parte din echipă. După aceea, vor da alarma. Încleştând dinţii, cei doi bărbaţi tăcură tot timpul drumului. Ajunşi pe plaja hotelului *Emerauld Beach*, rămaseră stane de piatră: lungit într-un şezlong. Milton citea liniştit un roman. Lângă el, Philip Westland şi prietenul său de culoare stăteau în apăşi discutau… Această scenă plină de un calm absolut contrasta atât de mult cu ceea ce păţiseră, încât Malko se întrebă dacă nu cumva visase.

— Ce facem? îl întrebă Chris. fiind şi el dezorientat.

— Aşteptăm, zise Malko.

John Turner îndepărtă receptorul de ureche ca să nu se trezească cu timpanul spart de ţipetele înnebunite ale negresei. Telefona dintr-o cabinăşi se auzea ca un soi de ecou. În orice caz, ceea ce spunea se înţelegea perfect. Prietenul ei Sam era mort, ea scăpase, iar agenţii CIA erau în drum spre *Emerauld Beach*.

— Ce să fac? întrebă ea.

— Vino la *Holiday Inn*, zise calm John Turner, apoi închise. Rămase mut de uimire câteva clipe, măsurând cât de mare era dezastrul. Toată operaţiunea ar fi trebuit să înceapă peste o oră. Câţiva dintre actorii lui fuseseră scoşi din scenă, iar CIA îi va hăitui în curând

şi pe ceilalţi. Era un eşec. Liniştindu-se, luă o hotărâre şi începu să se îmbrace. Arcul lui avea o singură coardă.

Malko se pregătea săşe ducă să dea un telefon, când crezu că are o vedenie. În parcarea hotelului *Emerauld Beach*, un bărbat cobora dintr-o maşinăşi se îndrepta spre el cu paşi măsuraţi. Nu avea nimic pe cap, cu ochelari de soare fumurii şi era îmbrăcat cu un costum deschis la culoare. Îi separau aproximativ patru metri. Era, fără urmă de îndoială, John Turner.

Ţintuit locului de uimire, Malko îl privi apropiindu-se. Americanul nu manifesta niciun fel de ostilitate. Cu toate astea, îl recunoscuse. Brusc, se lumină. Pulsul urcă vertiginos şi se întoarse spre Chris Jones.

— Chris, dă-mi revolverul!

Gorila băgă mâna în geanta de plajăşi scoase arma Magnum 357. Malko o luă şi o aţinti spre John Turner.

— Staţi pe loc! strigă el.

John turner păru că nu-l aude, deşi vedea arma îndreptată spre el. Malko mai strigă o dată la el:

— John Turner, staţi pe loc!

Deodată, americanul începu să alerge către el. Malko îşi dădu seama că rămăsese puţin timp. Cu arma lui Chris ţinând-o cu ambele mâini, ochi pieptul fostului agent CIA şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura se confundă cu explozia mult mai asurzitoare care provocă un flux de aer fierbinte şi o undă de şoc ce îi împinse înapoi pe Malko şi pe Chris. John Turner dispăru într-un nor de fum negru ivit dintr-o imensă flacără roşie. Când Malko se ridică năucit, în locul în care stătuse fostul agent CIA nu mai rămăsese decât o vagă urmă neagră pe sol. Cu urechile ţiuindu-i, Malko văzu o grămadă de oameni în costume de baie care alergau, apoi se opreau în loc, neînţelegând ce se întâmplase.

Un urlet strident de femeie rupse tăcerea. Era o negresă care arăta cu degetul ceva atârnat într-un copac: era un picior de om, amputat de la încheietura şoldului, învelit încă în cracul pantalonilor. Peste tot erau împrăştiate rămăşiţe omeneşti. Capul lui John Turner zburase până pe plajăşi privea marea cu ochii goi, de mort.

— Iisuse Cristoase! făcu Chris Jones.

Malko se uită la pata neagră de pe dalele albe. John Turner învăţase lecţia din greşeli şi, ştiindu-şi planurile dejucate, preferase să

se sacrifice, transformându-se în bombă umană. Lui Malko i se înmuiaseră picioarele şi se lăsă pe un scaun, nemaiauzind urletele isterice din jurul lui. Reuşi totuşi să-i spună lui Chris:

— Anunţaţi FBI-ul şi autorităţile de pe insulă. Niciun vas de croazierăsă nu plece din port. căci se pregăteşte un atentat. Arestaţi-i pe Philip Westland şi pe prietenul lui. Cu siguranţă că sunt implicaţi.

Se simţea îngrozitor de obosit. În câteva clipe, ar fi putut să se transforme şi el în căldură şi lumină.